SUSAN DOYLE

Dragoste si fidelitate

Traducerea şi adaptarea în limba română

de ION GEICU

ALCRIS

Capitolul 1

- Nella...

Oh, nu. deja.? o mână îi bătea încet umărul, dar Nella n-avea nici un chef să se scoale, si îşi înăbuşi o exclamaţie de necaz, cu faţa înfundată în pernă. O nouă zi de înfruntat, de muncă grea, foarte grea, pentru a câştiga mai mult, mereu mai mult şi încă repede, căci timpul nu aşteaptă.

- Nella!

De data asta era aproape un ordin şi era scuturată energic. Invingându-şi oboseala, Nella se întoarse în sfârşit. Nimic de făcut, nu putea scăpa! Totuşi, se simţea atât de ostenită, în pragul epuizării!

Deschizând cu regret un ochi, văzu o Elsie puţin neclară zâmbindu-i de sub incredibila claie de păr roşcovan.

- Haide. sus! Ti-am făcut cafeaua.

- Mulţumesc.

Nella se sili să iasă din aşternut, apoi se aşează pe marginea patului şi luă ceaşca cu cafea fierbinte pe care i-o întindea Elsie.

- Te-ai întors târziu?

- Nu, nu prea târziu.

Elsie clătină din cap şi nu încercă să-şi ascundă îngrijorarea.

- Trebuie să te opreşti, Nella... Trei slujbe în acelaşi timp este mult prea mult, chiar şi pentru tine! Cu atât mai mult cu cât îţi începi ziua fără să mănânci nimic. Nu mai eşti decât piele şi oase!

Opusul lui Elsie, într-un cuvânt, se gândi Nella, amuzată. Draga de Elsie, amazoană a vremurilor moderne cu cei un metru şi optzeci şi cinci ai ei, era generozitatea întruchipată! Şi care veghea asupra ei şi a lui Debbie cu atenţiile exagerate ale unei mame, de când le primise pe amândouă sub acoperişul ei.

- Am avut o masă copioasă ieri seară, Elsie. Cât despre să mă opresc, niciodată! Voi continua să mă zbat, să ştii, pentru ca Debbie să nu-şi piardă vederea!

Elsie îi scoase hainele din şifonier, remarcând:

- O să faci mare lucru dacă îţi laşi sănătatea acolo.

Nella ripostă şi continuă să-şi bea cafeaua. Avea o sănătate
excelentă şi intenţiona să şi-o păstreze. De altfel, dacă era necesar, avea suficientă voinţă pentru a rămâne în formă.

- A fost totul în ordine. cu italianul acela, ieri seară. Aceeaşi notă de îngrijorare persista în vocea

lui Elsie. Nella
scoase un oftat exasperat.

- Evident! Agenţia precizează limpede, de la început, că nu va tolera nici o abatere de comportare din partea clienţilor.

Cum Elsie părea încă sceptică, Nella vru s-o liniştească pe deplin.

- Am petrecut o seară foarte plăcută în compania domnului Vincente. Are vreo cincizeci de ani, e mic de statură, destul de corpolent, dar fermecător şi politicos. Engleza lui este ireproşabilă, astfel că n-am avut nevoie să-i vorbesc în italiană. Singurul lui dezavantaj când este la Sydney, este accentul şi de aceea nu ne înţelege - trebuie spus că vorbim atât de repede, noi, australienii! In fine, l-am însoţit peste tot unde dorea să meargă, veghind să nu se producă nici o încurcătură. De fapt, cea mai răsfăţată dintre noi am fost eu, deoarece este atât de atent!

- Ai grijă, Nella! Nu se ştie niciodată, cu aceşti latini. Aminteşte-ţi de acela care te-a cerut în căsătorie!

- Oh, a dat repede înapoi. Nu te nelinişti pentru mine, Elsie!

- Eşti prea frumoasă, Nella, ăsta-i necazul. Asta le dă idei bărbaţilor, înţelegi.

Nella o tachină, râzând:

- Credeam că nu sunt decât piele şi oase.

Elsie zâmbi şi adăugă:

- In felul unei opere de artă, vroiam să spun!

- Apropo de artă. Domnul Vincente n-avea decât acest cuvânt pe buze, ieri seară, ca să-mi laude comorile Romei, Florenţei şi Veneţiei. In mod vizibil pradă dorului de ţară, nu vroia să ştie nimic despre Sydney sau despre Australia, dorea numai să-mi povestească despre Italia lui natală.

Nella arboră un zâmbet vesel pentru a încheia discuţia:

- Mi-a oferit cincizeci de dolari pentru a-mi mulţumi că l-am ascultat cu amabilitate. Iţi dai seama? Ah, dacă şi celelalte slujbe mi-ar aduce asemenea gratificaţii!

- Desigur, trebui să recunoască Elsie.

Ea era de acord cu ţelurile Nellei, evident, numai metodele de a le atinge o frământau. Tânăra ei prietenă va sfârşi prin a se speti muncind pentru ca fetiţa ei să nu-şi piardă vederea. Dar intervenţia care putea s-o salveze pe Debbie se practica numai la Los Angeles şi costa o avere. In plus, când diagnosticaseră prevenţa unui chist pe nervul optic, medicii nu-i ascunseseră adevărul Nellei: prin operaţie, Debbie risca să-şi recapete numai cincizeci la sută din vederea normală. Asta însemna că trebuia să facă absolut totul, hotărâse tânăra femeie, dispusă la orice sacrificiu pentru această rază de speranţă. Chistul, din păcate, se dezvolta! Va reuşi oare Nella să strângă fondurile necesare înainte ca starea fiicei

ei să se deterioreze în mod serios? O întrebare care o neliniştea tot mai mult în fiecare zi.

Totuşi, ce putea face altceva? Trăia mai mult decât modest cu un buget foarte restrâns, datorită generozităţii lui Elsie. Secretară în timpul zilei, Nella servea într-un restaurant în weekend, şi seara accepta cea mai mică muncă de interpretă propusă de o agenţie specializată.

- Cel puţin dacă aş cunoaşte limba japoneză! Oamenii de afaceri şi turiştii niponi formează grosul clientelei. Imaginează-ţi ce treabă aş avea dacă aş cunoaşte limba lor! De altfel, mă întreb dacă există un curs seral pentru.

- Nella! Faci şi aşa destul!

Tânăra femeie ridică bărbia cu un aer încăpăţânat şi Elsie reluă, mai blând:

- Ştiu, este pentru binele lui Debbie, dar ea are nevoie să-şi vadă mama, din când în când.

Tocmai abordase un subiect sensibil. Nella nu era aproape niciodată acasă şi Debbie începea s-o ia pe Elsie drept mama ei.

Nella bău o înghiţitură de cafea, şi îşi stăpâni lacrimile care îi înceţoşau deja ochii şi se ridică în picioare.

- Unde este?

- In bucătărie, ascultă desenele animate la televizor.

Constrânsă să asculte ce se derula pe micul

ecran! se gândi
Nella cu inima strânsă. Va ajunge oare vreodată să vadă din nou cu claritate?

- Intr-o zi, o să vând un tablou, declară Elsie, cu optimismul ei de neclintit.

Nella intră imediat în jocul acesteia.

- Desigur, Elsie, foarte curând.

Elsie nu-şi pierdea niciodată speranţa, totuşi, în ciuda talentului ei, tablourile ei nu atrăgeau deloc amatorii.

- De ce trebuie ca un artist să moară ca să i se recunoască talentul? zise Elsie lamentându-se.

Nella se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

- Un complot machiavelic, nu găsesc nimic mai bun de făcut decât să profite de talentul lui. Eu găsesc că eşti genială, Elsie, pur şi simplu genială!

Ca întotdeauna, Elsie îşi ascunse emoţia sub un ton ursuz.

- Grăbeşte-te, haide, o să pierzi autobuzul.!

Nella alergă spre baie, gândindu-se la anul care trecuse. Ce s-ar fi întâmplat cu Debbie şi cu ea fără această minunată femeie? Elsie Follingarth păcătuia poate prin exces de excentricitate, dar era fără pereche, de o sinceritate de toată lauda şi, mai cu seamă, avea o inimă de aur.

Da, ce noroc avuseseră s-o întâlnească!

Nellei nici acum nu-i venea să creadă. Işi pieptănă părul lung negru ca abanosul, aplică puţin fard

pentru a reînsufleţi tenul ei prea palid în ultimul timp şi-şi reaminti, pentru a nu ştiu câta oară, împrejurările care-i schimbaseră atât de mult viaţa.

Debbie nu se oprea să aducă elogii doamnei care trecea să vadă copiii, în fiecare după-amiază, la spitalul Camperdown, pentru a le spune poveşti. Şi care n-a fost surpriza Nellei care, venind în vizită la fiica ei, fusese acostată pe culoar de o persoană înaltă, colorată în sensul propriu al cuvântului! îmbrăcată cu un caftan bălţat, cu părul adunat într-un coc portocaliu, din care scăpau şuviţe rebele, din lipsă de ace, vorbind cu voce tare, aproape autoritar, Elsie produsese asupra Nellei o impresie de neuitat. Şi cât de directă se dovedise, din primul moment!

- Ce intenţionaţi să faceţi pentru Debbie?

întrebarea se dovedea de o sinceritate brutală, dar Nella simţise imediat că această persoană extravagantă aştepta un răspuns - şi-l aştepta din toată inima.

Câtă generozitate! Brusc, Nella ieşea din indiferenţa rece în spatele căreia singurătatea o împinsese să se apere. Cineva se interesa din nou de soarta lor, ca pe vremea când Jim trăia. Şi el vrusese, când se întâlniseră, să ştie totul despre ea, cine era, cum privea viaţa. Ah, cu ce ochi, o privise atunci! Cât de înduioşător era! Ei îi plăcuse felul cum o iubea, cum se preocupa de ea, iată de ce alesese să se căsătorească cu el. Cu el, se simţea în siguranţă, la

adăpost de singurătate.

Jim murise, din nenorocire, în urmă cu doi ani, în mod brutal, fără să fi asigurat în prealabil viitorul familiei lui. Totuşi, Nella nu-i purtase pică pentru lipsa lui de prevedere; îi lăsase un copil pe care ea îl adora şi era pe deplin capabilă să se întreţină amândouă.

Dar de aici până la a putea s-o trimită pe fiica ei în Statele Unite. Pentru asta îi trebuia cincizeci de mii de dolari şi ea bătuse la toate uşile, încercase să colecteze fonduri, să facă apel la generozitatea oamenilor. Degeaba. O fetiţă risca să-şi piardă vederea! Aş, din asta nu-şi va pierde viaţa! Solidaritatea publică nu funcţiona.

De atunci, Nella nu încetase să lupte. Luptând contra disperării, se hotărî să adune suma cu orice preţ. Ea părăsi frumosul apartament închiriat de Jim şi se mută într-o altă locuinţă, un apartament mobilat, cel mai ieftin pe care-l putuse găsi. Dar cum va putea oare economisi satisfăcător? Viaţa era scumpă şi cheltuielile de îngrijire îi consumau puţinul care-i rămânea.

- N-aveţi familie care să vă poată ajuta? o întrebase Elsie.

Cu lacrimi în ochi, Nella îi explicase că Jim era orfan.

- Cât despre mine. am fost fiică unică. După divorţul părinţilor, am stat cu bunica, în timp ce mama muncea ca să acopere nevoile noastre. Ele şi-

au găsit moartea, amândouă, într-un accident de tren. Tatăl meu nu s-a arătat nici în momentul dramei, nici după aceea. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

Se întrerupse, cu vocea frântă de emoţie. Apoi povesti cum se descurcase singură în viaţă până l-a întâlnit pe Jim. S-au căsătorit, el o iubea şi-i promisese că o va iubi întotdeauna.

- Eram fericiţi împreună, toţi trei, Jim o adora pe Debbie. Dacă am fi putut prevedea ce se va întâmpla.

Era prea târziu de acum înainte să schimbe cursul destinului. Trăiseră fericiţi şi fără griji. Jim murise înaintea îmbolnăvirii lui Debbie, fără să fi încheiat cea mai mică asigurare de viaţă!. Banii care îi avea în plus, în loc să-i economisească sau să-i investească, Jim îi cheltuia pentru a-şi continua visul. Un vis care sfârşise prin a-l ucide.

- Nu, n-am pe nimeni către care să mă îndrept, şopti Nella, în timp ce lacrimi de disperare se rostogoleau pe obrajii ei supţi.

- Ei bine, vă veţi muta la mine.

Era mai mult un ordin decât o propunere. Şi Elsie continuă, fără să aştepte reacţia Nellei:

- Bani nu pot să vă dau, pentru că n-am. Eu trăiesc de azi pe mâine, vânzând din tablourile mele. Dar am o casă cu terasă în cartierul Paddington - am moştenit-o de la tatăl meu. O să aveţi camera de

oaspeţi pentru dumneata şi Debbie. Fără să plăteşti chirie şi o să am grijă de fiica dumitale gratuit.

Jenată, Nella îşi exprimă câteva proteste, dar Elsie le respinse cu un mare hohot de râs.

- Ador copiii. şi când te gândeşti că n-am putut să am! Şi Debbie a dumitale este un înger! Doar n-o lăsăm să ajungă oarbă, când sunt atâtea lucruri frumoase de văzut pe lumea aceasta!

Nella încercă să-i spună că a îngriji un copil atât de mic putea s-o obosească, dar îi trebuia mult mai mult pentru a zdruncina frumosul optimism al lui Elsie

- Vârsta este o problemă care trece după mintea fiecăruia!

Imposibil, în orice caz, s-o precizeze pe a ei, remarcă Nella,
între patruzeci şi cinci şi şaizeci de ani, probabil! Dar avea o asemenea bucurie de viaţă, încât acest amănunt avea puţină importanţă. De altfel, chiar de la început, Debbie n-o privi niciodată ca pe o bunică, ci mai curând ca o colegă de joacă. In fiecare dimineaţă, când sărea din pat, copila îi punea aceeaşi întrebare:

- Haide, Elsie, spune-mi ce vom face astăzi?

Şi răspunsul lui Elsie n-o dezamăgea niciodată.

Da, ce noroc aveau să trăiască sub acelaşi acoperiş cu această dragă prietenă! îşi repeta mereu

Nella. Dacă cel puţin n-ar fi fost această grijă permanentă, aceşti cincizeci de mii de dolari de găsit cât mai repede! Nella oftă, îşi dădu cu puţin ruj pe buze şi alergă în camera ei să se îmbrace.

Cinci minute mai târziu, cu bluză albă şi fustă neagră, uniforma societăţii agenţilor de schimb unde lucra, coborî în bucătăria - cameră de zi, privindu-şi pe furiş ceasul. Abia avea timp să-şi sărute fiica înainte de a prinde autobuzul!

O luă pe Debbie în braţe.

- Trebuie să fug, draga mea.

- Ce frumos miroşi, mamă.

Ce fetiţă frumoasă, cu buclele ei negre şi ochii verzi! Portretul ei la aceeaşi vârstă, se gândi Nella. Numai că ea.

- O s-o asculţi pe Elsie, nu-i aşa?

- O să mergem la cumpărături, anunţă bucuroasă Debbie.

- Ah, aş fi vrut să merg şi eu! Pe curând, îngeraşul meu.

- La revedere mamă.

Debbie o răsplăti cu un sărut sonor pe obraz, apoi alunecă jos întorcându-se să se aşeze în faţa televizorului. Era evident că nu simţea lipsa mamei.

Fără voia ei, Nella simţi cum i se strânge inima. Bineînţeles, nu voia ca fiica ei să se întristeze văzând-o că pleacă, dar totuşi.

- Ţine, mănâncă ăsta în autobuz. făcu Elsie

întinzându-i un măr.

Cu gândul în altă parte, Nella îi răspunse maşinal:

- Nu mi-e foame.

Elsie îi puse cu forţa fructul în mână.

- Mănâncă-l! Poate nu ţi-e poftă, dar ai nevoie. Nu poţi continua să.

- Bine, de acord.

Nella era deja la uşă, nu mai avea o secundă de pierdut, altfel risca să piardă autobuzul.

De altfel, îl prinse la timp. Din fericire, găsi un loc pe scaun. La această oră matinală, erau nenumărate autobuze, şi Nella avea destul timp să-şi mănânce mărul înainte de a ajunge în centru.

Societatea de agenţi de schimb, Jepherson şi Potts, îşi avea birourile pe una din arterele cele mai importante ale Sydneyului, la doi paşi de Bursă. Această slujbă de secretară îi plăcea Nellei, găsind-o deosebit de odihnitoare în comparaţie cu cea de chelneriţă, în weekend.

„Ce linişte“! îşi spuse Nella, în mijlocul dimineţii, tot punând contracte în plicurile pregătite pentru expediere. Ziua se anunţa fără probleme şi se bucura.

- Ia te uită! Ia te uită!... Nu, nu visez.!

Această voce uşor tărăgănată, acest ton arogant, Nella l-ar fi recunoscut dintre toate şi sângele îi îngheţă. N-avea nevoie să-şi ridice privirea ca să ştie cine era în faţa ei.

Glen Shannon!

Cel mai bun prieten al soţului ei, eroul orfelinatului unde crescuseră amândoi. Un om ireproşabil în ochii lui Jim. Dar Nella ştia de ce era în stare.

Iată că reapărea, după toţi aceşti ani! Şi prin ce fericită întâmplare trebuia să fie exact în biroul unde lucra ea?

El dispăruse în ziua căsătoriei ei cu Jim, după ce provocase acel îngrozitor scandal. După aceea, nu mai auziseră niciodată vorbindu-se de el. Jim se întrebase adeseori ce se întâmplase cu el, dar Nella se străduise întotdeauna să alunge amintirea lui din memoria ei. Şi astăzi n-o să-l lase pe pungaşul acesta de Shannon să-i tulbure existenţa!

Înăbuşindu-şi ostilitatea, îl privi în sfârşit. Nu se schimbase, în aceşti şase ani de zile. Mereu la fel de seducător! Cu părul negru ondulat şi acea şuviţă care-i cădea pe frunte, ca şi cum ar invita femeile să i-o pună la loc; cu ochii lui albaştri zeflemitori, cu sprâncenele întunecate, dese şi frumos arcuite, cu nasul lui drept, gura senzuală şi bărbia voluntară despicată de o dezarmantă gropiţă. Era atât de viril!

Cum ajunsese acest nonconformist să poarte un costum din trei piese? se întrebă Nella privind costumul de culoarea antracitului, pe care îl lumina o cravată de mătase roşu aprins. Şi de ce încerca

întotdeauna în prezenţa lui Glen Shannon un asemenea sentiment de nesiguranţă? Nu încercase niciodată să analizeze emoţiile pe care le stârnea în ea, dar, din instinct, ştia că este mai bine astfel.

Cu sângele rece pe care învăţase să şi-l cultive de-a lungul anilor, Nella nu lăsă să se ghicească nimic din zbuciumul ei interior.

- Iţi pot da vreo informaţie, Glen?

Vorbise politicos, cu o detaşare calculată, ca şi cum ultima lor întâlnire avusese loc ieri.

Glen înaintă, cuceritor ca de obicei, ceea ce avu darul s-o enerveze pe tânăra femeie. Mereu această nevoie pe care o avea să fie cel dintâi! Trebuia, pentru asta, să strivească totul în trecerea lui.

- Iţi aminteşti deci de mine?

El se aşeză fără ceremonie pe colţul biroului, cu un zâmbet devastator.

Să rămână calmă, cu orice preţ! se încurajă Nella, conştientă de manevra lui Glen Shannon. Mai întâi operaţiunea farmec agresiv, apoi va sări asupra prăzii la primul semn de slăbiciune.

Ea numără până la zece, apoi până la douăzeci, foarte hotărâtă să nu cedeze. Nu-şi putea permite o izbucnire de furie, cel mai mic incident provocat din vina ei în acel loc risca s-o coste slujba.

- Cum aş putea să nu-mi amintesc de tine, Glen?

El avea oricum o umbră de dispreţ în surâsul lui forţat.

Cum în ochii lui albaştri era o licărire maliţioasă, ea adăugă cu răceală:

- Nu voi uita niciodată purtarea ta din ziua căsătoriei mele. Şi fără îndoială nu ţi-o voi ierta niciodată!

Glen nu reacţionă şi Nella nu se miră deloc. Nimic nu-l atingea, îşi bătea joc de tot şi de toată lumea. Nu contau decât dorinţele lui, sensibilitatea celorlalţi nu-l interesa, nu se sinchisise niciodată de ce putea simţi ea. Degeaba strigase în gura mare că Jim era prietenul lui, se preocupase măcar de sentimentele lui?

Trebuia neapărat să se descotorosească de el şi foarte repede, pentru liniştea ei. Dacă vreodată domnul Jepherson o va surprinde pierzându-şi timpul cu Glen Shannon, Dumnezeu ştie ce concluzii putea trage!

- Imi pare rău, am multă treabă.

Dar de ce oare nu-şi putea desprinde privirea de cea a lui Glen? Deodată, Glen încetă să zâmbească, înconjură biroul şi aplecându-se spre Nella îi luă ambele mâini. Bineînţeles, tânăra femeie încercă imediat să se elibereze, dar el avea atâta forţă încât era un joc de copii s-o reţină.

- A trecut mult timp, Nella, mult prea mult timp!

Mereu această violenţă stăpânită pe care o simţise
întotdeauna la el - şi atât de temută!

- Lasă-mă!

Şi dacă intra un client? Nella se zbătu şi mai tare ca să se elibereze.

Glen îşi întări strângerea cu calm care nu prevestea nimic bun. Nella consideră mai prudent să-şi stăpânească furia şi să-şi accepte înfrângerea cu demnitate; de aceea rămase liniştită.

- Şi Jim, ce mai face? se interesă Glen cu un surâs abia schiţat şi complet lipsit de căldură.

- Soţul meu a murit, acum doi ani.

Nella făcu o pauză, pentru a întări lovitura pe care i-o dăduse. Apoi adăugă, cu acelaşi ton glacial:

- A murit încercând să-ţi urmeze învăţămintele.

Şocul fu teribil, judecând după schimbarea expresiei lui Glen. Nella simţi un fior pe şira spinării. Cum i se întunecase privirea, fixată în gol! Timpul parcă rămăsese suspendat, o tăcere apăsătoare se instală până când Glen o rupse în sfârşit, pentru a-i cere cu un ton fără replică:

- Povesteşte-mi, ce s-a întâmplat?

Nici nu putea fi vorba! Nella n-avea nici un chef să amintească de soţul ei în faţa lui Glen Shannon! Totuşi, trebuia să se descotorosească de el imediat. Pentru că n-avea de ales, se forţă să răspundă cât mai scurt posibil:

- Jim a încercat să bată recordul de zbor cu planorul. Dar exista o defecţiune. în concepţia aripilor. Legăturile lor cu fuselajul erau prea

încordate. Jim s-a zdrobit de o colină.

Nella nu-şi ascunse amărăciunea, toate problemele ei începuseră după moartea soţului ei. De ce să-l menajeze pe Glen Shannon? Spera mai degrabă ca această dezvăluire brutală să deschidă o spărtură în platoşa lui. Măcar o dată.

- Şi acum, pleacă!

Dar el nu se mişcă, susţinând în tăcere privirea ochilor verzi care-l sfidau. Apoi, cu o încetineală enervantă, începu s-o măsoare pe Nella din cap până în picioare, întârziind pe bogatul păr negru ca abanosul, pe care bluza albă a cărei ţesătură acoperea plăcut adorabile rotunjimi şi pe talia încă la fel de subţire.

„Destul“! vru să strige Nella, dar avea un nod în gât şi simţi că nici un cuvânt nu-i ieşea de pe buze. Abia dacă mai putea respira. Şi inima i-o lua razna! Bătea atât de tare încât aproape nu mai auzea zgomotele străzii.

Mereu nepăsător, Glen îşi plimba acum privirea de nepătruns în lungul gâtului ei, pe ovalul pur al feţei, insistând pe gura mică şi delicat conturată. Of, acest examen era atât de agasant! Nella îşi strânse buzele de ciudă, ceea ce nu-l împiedică pe Glen să continue. El studie graţiosul contur al nasului ei uşor întors, înainte de a-i întâlni ochii verzi strălucind de mânie.

Când îi lăsă în sfârşit mâinile, tânăra femeie scoase doar pentru ea un oftat adânc de uşurare.

- Cel puţin Jim a avut fericirea să te facă a lui, declară el cu amărăciune, cu o lucire sălbatică în ochii arzând de dorinţă.

Spre marea ei consternare, Nella se simţi roşind.

- N-ai deloc inimă? Oh, te detest, Glen Shannon!

Glen îşi strânse pumnii, albastrul ochilor întunecându-se spre indigo, iar maxilarul i se încleştă dându-i deodată un aer ameninţător. Nella se aşteptă la o iminentă explozie de mânie.

- Ba da, Nella, am inimă, la fel ca tine! Ciudat, nu?

- Ieşi afară! Pleacă şi lasă-mă în pace! N-ai ce căuta aici şi nu vreau să te mai văd niciodată!

- Cu atât mai rău pentru tine, Nella, o ironiză el. Pentru că eu vreau să te revăd. Şi nimic nu mă va împiedica, acum că Jim nu mai este.

Cu un zâmbet şiret, se întoarse spre uşă şi citi placa:

- Jepherson şi Potts, Agenţi de schimb. Ei bine, am să vin în fiecare zi să cumpăr câteva acţiuni. Numai ca să te văd, Nella.

„Nu, asta nu“! Nella refuză totuşi să cedeze disperării, făcând pe indiferenta, dovedindu-i lui Glen că ameninţările lui n-o nelinişteau.

- Ceea ce vindem noi nu-i pentru tine, Glen, n-ai mijloacele să cumperi!

N-avusese niciodată un sfanţ; cheltuia tot ce câştiga pe planuri extravagante. Nella se întreba chiar cum putuse să-şi ofere costumul pe care-l

purta.

- Am mijloacele să cumpăr tot ce vreau Nella, i-o întoarse el tăios.

In cazul acesta, îi va aplica o lecţie bună.

- Perfect, am să-ţi fixez o întrevedere cu domnul Jepherson. Imediat, de altfel.

- Este posibil chiar să cumpăr toată afacerea. Mi-ar plăcea să fiu patronul tău, Nella.

O înfrunta cu privirea şi Nella ştiu că-i va plăti cu vârf şi îndesat dacă vroia război.

„Mereu la fel de lăudăros, chiar cu buzunarele goale“! se gândi Nella ridicând telefonul.

- Să vedem dacă te poate primi.

Domnul Jepherson avea vreo şaizeci de ani, era cu siguranţă cel mai conservator agent de schimb din Australia şi Nella îşi imagina înfruntarea dintre cei doi bărbaţi. Glen Shannon n-o să se distreze. O binefacere pentru el, acest arogant avea nevoie să fie pus la punct!

- Vin acum, răspunse vioi domnul Jepherson.

In aceste timpuri de criză, nu se prezentau clienţi noi în fiecare zi, deci nu se punea problema să rişte să-i vadă plecând cu mâna goală.

- Vine imediat.

Nella îi anunţase vestea cea bună cu un zâmbet. Glen scoase o carte de vizită din portofel şi i-o întinse.

- Iată datele mele personale, acesta este numărul

de telefon de la birou.

Ii aruncă o privire plină de subînţelesuri şi adăugă:

- Am şi o altă adresă când stau la Sydney, pe care o rezerv. distracţiilor.

Uşor de imaginat, genul lui de „distracţii“! Jim îi povestise adesea soţiei lui şotiile lui Glen Shannon.

Scurt şi îndesat, cu o expresie blajină, domnul Jepherson apăru în fine şi înaintă spre vizitatorul lui, cu mâna întinsă. Glen, care se grăbea să-l urmeze, se întoarse spre Nella.

- Există acţiuni mai bune ca altele, asupra cărora să-mi dai un sfat, Nella?

Ea dorea atât de mult să-l facă să plătească supărarea pe care i-o pricinuise, încât îi răspunse fără să se gândească dinainte la ce făcea:

- încercaţi acţiunile NECSEC, domnule Shannon!

Nu existau altele mai proaste pe piaţa bursieră. Ah, ce dulce era răzbunarea!

Domnul Jepherson îi adresă o privire mustrătoare, apoi aproape îl împinse pe Glen în biroul lui.

- Nu, domnule Shannon, nu NECSEC. Secretara mea nu înţelege nimic.

Ce prostie! îşi reproşă Nella îndată ce rămase singură. Domnul Jepherson se va grăbi să-i schimbe părerea noului client privind acţiunile acestei societăţi, căci ar investi în pierdere.

Cu coatele pe masă, Nella îşi ascunse capul în mâini.

Ce bramburească, în această dimineaţă care începuse atât de bine! Şi dacă Glen Shannon îşi punea ameninţarea în practică, dacă va veni în fiecare zi s-o vadă? Cu condiţia, bineînţeles, ca între timp ea să nu-şi fi pierdut slujba.

Capitolul 2

Nella îşi masă uşor tâmplele, forţându-se să-şi revină în fire. Ce idee să-şi iasă astfel din sărite pentru un individ ca Glen Shannon!

Nu, nu merita osteneala să risipească atâta energie. Acest bărbat n-avea nici o ruşine, nici o morală. Incă din prima zi când dăduse ochii cu ea, se simţise în mod straniu foarte tulburată. Desigur, Jim o prevenise că Glen era un incorigibil donjuan. Ea nu se aşteptase, cu toate acestea să fie până într-atât lipsit de respect. In timp ce era logodnica celui mai bun prieten al lui!

Cu ce neruşinare o dezbrăcase cu privirea, fără să încerce să ascundă o secundă că o plăcea! Şi când se interpusese între Jim şi ea pentru a-i cere să-i acorde un dans, felul în care îşi lipise corpul de al ei. Nella fusese revoltată.

Trebuise ca Jim să fie orb şi naiv ca să nu-l vadă pe Glen Shannon în adevărata lui lumină. Glen care, cu o impertinenţă stupefiantă, îi ceruse Nellei să-l ia de soţ cu o săptămână înainte de a se căsători cu Jim. Şi în ziua căsătoriei, în timp ce era martorul lui Jim, nu venise la biserică complet beat? Nella îşi amintea de spaima ei în timpul recepţiei care urmase ceremoniei; se temuse atât de mult să nu-i facă de ruşine!

Şi temerile ei fuseseră întemeiate, din păcate! El reclamase dreptul de a săruta mireasa. Cu câtă

impertinenţă, cu câtă senzualitate nepotolită pusese stăpânire pe buzele ei.

Doar gândindu-se la asta, Nella tremura şi acum de dezgust şi de furie. Atâta violenţă o revoltase şi-l pălmuise în faţa tuturor invitaţilor.

Jim, bineînţeles, intervenise; el încercase să liniştească spiritele, dar Glen îl dăduse la o parte, apoi, fără un cuvânt, plecase. Şi de atunci nu l-au mai văzut niciodată.

Spre marea uşurare a Nellei şi marea întristare a lui Jim care, oricum, rămânea foarte ataşat de prietenul său din copilărie. Şi această încredere oarbă pe care continua s-o aibă în el.

- Intr-o zi va reuşi, o să vezi, Nella, va deveni cineva. A jurat şi va reuşi, ţi-o spun eu! Ah, iată un bărbat pentru tine, Nella!

Cu ce ton admirativ rostise aceste cuvinte! Nella n-ar fi vrut să-l mai vadă pe Glen pentru nimic în lume. Acesta din urmă nu dăduse niciodată veşti despre el şi Jim fusese foarte decepţionat că-l înlăturase astfel din viaţa lui. Era atât de amabil Jim, atât de bun, gata oricând să întindă mâna, să ajute oamenii aflaţi la greu! Niciodată nu făcuse rău cuiva.

Nu se putea spune acelaşi lucru despre Glen Shannon, se gândi Nella. El reapăruse şi totul mergea prost. Dar va pune ordine în toate acestea, şi n-o să-l lase să-i bulverseze viaţa. Mai întâi, trebuia să se gândească la slujba ei, de care avea o nevoie vitală.

Domnul Jepherson era după toate aparenţele nu prea binevoitor faţă de ea în acest moment şi avea tot interesul să-şi îndeplinească sarcinile prezente în timpul cerut, altfel risca să fie dată afară.

Dar era atât de obosită! Şi această epuizare fizică şi nervoasă o determina să facă lucruri prosteşti. Ca de exemplu, să-l sfătuiască pe Glen, în faţa domnului Jepherson, să cumpere titluri NECSEC... Poate că Elsie avea dreptate la urma urmei: să exercite trei activităţi profesionale în acelaşi timp era fără îndoială peste puterile ei. Trebuia totuşi să reuşească, trebuia cu orice preţ!

Nella se concentră asupra lucrului când uşa biroului directorial se deschise. Domnul Jepherson nu trebuia s-o prindă greşind de astă dată, aşa că nu va deschide gura.

- Aş vrea să-i spun ceva secretarei dumneavoastră, domnule Jepherson.

Tonul era amabil, exact cât trebuia de autoritar, Glen Shannon ştiind în mod sigur că nu va fi refuzat.

- Şi eu, zise domnul Jepherson cu vocea lui din zilele rele.

Alarmată, Nella înălţă capul. Glen îi zâmbi.

- Am urmat sfatul dumitale, doamnă York, am cumpărat acţiuni NECSEC.

Inima ei începu să bată mai repede şi nu avu curajul să ridice privirea spre patronul său.

- Eu.hm. sper că n-o să regretaţi, domnule

Shannon.

- Oh, nu, cu siguranţă că.. Douăzeci şi cinci.

Un scurt calcul în minte şi Nella scoase un discret oftat de uşurare.

Domnul Jepherson nu va fi prea supărat, era o afacere prea modestă, care nu ajungea să coste mai mult de cinci sute de dolari.

- Pe cuvântul meu, domnule Shannon, douăzeci şi cinci de acţiuni reprezintă o mică investiţie care v-ar putea rezerva surprize, remarcă ea zâmbind.

- Dolari, doamnă York, o corectă patronul ei accentuând cuvintele. Nu douăzeci şi cinci de acţiuni, ci douăzeci şi cinci de mii de dolari!

Părea pe punctul să facă un infarct.

- Vă aştept în biroul meu după ce domnul Shannon va pleca! îi aruncă el pe un ton glacial, trântind uşa.

Iată, era concediată, fără nici o îndoială şi vina îi revenea lui Glen Shannon! Dar de unde avea toţi aceşti bani? Ii avea oare? Cine ştie dacă nu venise să-l facă pe domnul Jepherson să-şi piardă timpul său preţios, încercând să-l escrocheze?

Şi iată că acest bandit nu se jena şi se aşeza din nou, nonşalant, pe colţul biroului ei, cu un zâmbet larg, vizibil fericit de festa ce i-o jucase!

- De ce n-am lua cina împreună pentru a sărbători mica noastră investiţie?

Ce tupeu! Nella rămase fără glas.

- La ce oră să trec să te iau?

Nici măcar nu-şi imagina că poate fi refuzat! Era culmea!

Se sili totuşi să-şi stăpânească mânia.

- Nu sunt liberă, Glen.

- Nu? De ce?

Pentru că Debbie avea nevoie de ea, pentru că trebuia să meargă să lucreze, pentru că. Pentru că pe acest bărbat nu putea să-l sufere! Cum se putea descotorosi de el o dată pentru totdeauna? Opunându-i un refuz pe care să nu-l poată contesta şi care mai cu seamă să-i atingă în mod serios amorul propriu.

- Ies cu. amantul meu.

Nu era uşor de spus! Incă şi mai greu să abordeze un zâmbet radios şi un pic din atitudinea provocatoare a unei femei care aşteaptă nerăbdătoare acest moment!

Glen nici nu clipi.

- Atunci, ne vedem după aceea?

După intonaţia lui încântată, Nella ghici că nu se lăsase păcălit.

Se hotărî totuşi să nu se recunoască învinsă.

- După aceea voi petrece noaptea cu el. Toată noaptea. Nu este loc pentru tine în viaţa mea, Glen!

- Şi mâine seară?

- Nici mâine seară, nici poimâine, nici în altă zi! Eu nu sunt liberă, îţi este clar? Niciodată n-am să am un moment liber pentru tine, Glen! Niciodată!

- Intr-una din aceste zile o să încetezi să mai

asculţi de raţiune şi o să-ţi laşi inima să vorbească, Nella. Şi frumosul tău trup îmi va aparţine.

Vocea lui era catifelată, dar tonul primejdios de ameninţător.

Glen ridică mâna, ca şi cum ar fi vrut să-i mângâie faţa, dar Nella se dădu înapoi.

- Incearcă să analizezi de ce această perspectivă te sperie atât de mult, Nella, zise el râzând.

- Te urăsc, Glen Shannon!

Glen îşi încruntă sprâncenele şi se ridică fără grabă.

- Ceea ce simt pentru tine este la fel de puternic, te asigur.

Apoi îi adresă un mic salut şi porni spre uşă.

Nella îl urmări cu privirea, complet descumpănită. Ce magnetism avea oare ca s-o aducă în această stare de nervi de fiecare dată când se întâlneau? In prezenţa lui, părea că-şi pierde orice control asupra ei, devenea necugetată, asta nu era drept! Şi Nella spera din toată inima să nu mai apară niciodată în drumul ei.

El se întoarse înainte de a ieşi şi-i surprinse privirea fixată asupra lui. Un zâmbet triumfător îi lumină trăsăturile când îi spuse, ca o promisiune:

- Am să revin mâine. Poate chiar mai devreme. Mă simt reconfortat, cum nu mi s-a mai întâmplat de foarte multă vreme!

Dacă cel puţin ar fi găsit un răspuns, îşi zise Nella după plecarea lui. Şi acum, trebuia să-şi înfrunte patronul! Ce să invoce oare în apărarea ei? se întrebă neliniştită bătând la uşa biroului său.

Oricum, domnul Jepherson nu-i lăsă nici o şansă să se explice. Demn şi glacial, el declară că nu putea tolera ca secretara lui să-şi permită a da sfaturi clienţilor. Prefera deci să-şi caute altă slujbă. Putea, de altfel, să plece imediat. Şi pentru a-i uşura misiunea, îi întinse un cec a cărui sumă acoperea din plin concediul plătit şi indemnizaţia de concediere.

La ce bun să mai discute? El nu va înţelege jocul diabolic la care se deda Glen Shannon. In plus, plecând de aici îşi pierdea astfel urma, Glen nu o va mai găsi a doua zi, dacă, aşa cum promisese, va reveni.

Infrântă, obosită, Nella îşi adună obiectele personale apoi părăsi biroul, foarte hotărâtă să-şi acorde un răgaz înainte de a începe să-şi caute o altă slujbă. In rest, deprimată cum era, momentul era prost ales pentru a face demersuri în ascest scop. Era preferabil să aştepte până a doua zi, ca să fie puţin mai în formă.

„Din fericire, am acest cec“! se gândi Nella în ascensor. Regreta numai că domnul Jepherson nu considerase necesar să-i scrie câteva cuvinte de referinţă; ea se gândise la asta, dar nu îndrăznise să

ridice problema.

Aici ajunsese cu gândurile când ajunse în sfârşit la parter. Şi brusc, se produse din nou haos în capul şi în inima ei. Instalat confortabil într-un fotoliu din hol, Glen Shannon o fixa cu privirea lui pătrunzătoare şi Nella rămase încremenită locului. El sări în picioare şi se repezi să-i bareze drumul.

- Ei bine, n-a durat mult, remarcă mulţumit de el, strecurându-şi braţul sub al ei. Imi place când oamenii îmi urmează cu scrupulozitate directivele. Acţiunile costă mai puţin decât slujba la Jepherson. Bun, pentru că am aranjat să ai mai mult timp liber, Nella, te duc să prânzim!

Mănevrase să fie concediată şi acum se lăuda cu asta. Pe Nella o cuprindea furia.

- Eşti un monstru!

In pofida eforturilor ei de a se elibera, el o reţinu cu fermitate; atunci, cu mâna liberă, ea încercă să-l pălmuiască. Dar nu reuşi, deoarece Glen îi prinse mâna la timp.

- Ai vrut război Nella, dar îl voi câştiga.

- N-am vrut război! Pentru Dumnezeu, Glen dă-mi drumul. Altfel fac scandal şi vei regreta.

El o trase spre el şi-şi lipi gura de a ei, înăbuşindu-i protestele. Cum să-l respingă? O luase cu totul în braţe, îşi strecurase o mână pe gâtul ei, sub păr, ca s-o ţină mai bine.

Această intimitate pe care o provoca între ei, fără

cea mai mică ruşine, avu un efect catastrofal asupra Nellei. Doamne Dumnezeule, ce ruşine îi era pentru senzaţiile pe care le descoperea! O nevoie mult timp adormită se trezise în trupul ei şi această gură lipită de a ei îi reamintea, vai, prea bine, sărutul indecent care o tulburase atât de mult în ziua căsătoriei ei!

Era îngrozitor cât de vulnerabilă se simţea, dintr-o dată. Cu toate simţurile răscolite tremura de teamă şi de o dorinţă de nemărturisit; numai o rămăşiţă de amor propriu o reţinu, din fericire, să nu i se abandoneze şi să nu răspundă acestui sărut incendiar.

Glen îşi ridică în sfârşit capul pentru a-i şopti cu un aer provocator:

- Haide, fă scandal, Nella, asta nu te va împiedica să fii a mea!

- Eşti bărbatul cel mai demn de dispreţ, cel mai detestabil, încât.

- M-iai spus-o deja, o întrerupse el cu ironie. Când te-am văzut în biroul tău, am crezut că voi putea să-mi păstrez sângele rece. Dar m-ai făcut să-mi pierd capul, Nella. Şi răbdarea de asemenea. Exagerezi, să ştii! De data asta n-ai să mă respingi, n-am să ţi-o permit. Aşa că, este inutil să te oboseşti să-mi debitezi minciuni! Nu-ţi vei regăsi liniştea sufletească decât în patul meu!

- Eşti nebun!

- Da, nebun după tine! Mai mult ca niciodată!

Corpul tău îţi contrazice vorbele, Nella; spui că mă deteşti, cu toate acestea, emoţia ta este egală cu a mea, exact ca acum şase ani, când te-am întâlnit.

- Nu-i adevărat!

- Vrei o altă dovadă? Pot să cer asistenţei să-ţi descrie spectacolul!

Nella roşi când privi în jurul ei. In hol, toată lumea îi urmărea cu curiozitate şi insistenţă. Cum Glen o conducea spre uşă, ea se împotrivi cu înverşunare şi abandonând orice ruşine, se eliberă de braţul care o înlănţuia.

- N-am să merg nicăieri cu tine, nici vorbă!

Glen ridică ochii spre cer, exasperat.

- Nella, avem un prânz imposibil de contramandat!

El vorbea intenţionat tare, pentru ca martorii să-l audă bine.

- Nici vorbă! repetă Nella, furioasă.

Dar înainte să mai poată face un pas, el o ridică de la pământ şi o duse în braţe.

- Lasă-mă jos imediat, Glen! ţipă ea, agitându-şi furioasă picioarele şi lovindu-l cu mâna liberă.

- Ceartă de îndrăgostiţi. spuse el în trecere asistenţei. Vreţi să ne deschideţi uşa? Mulţumesc.

- Nu! Este o răpire, urlă Nella.

- Haide, draga mea, fii calmă.

Bărbatul care le deschisese amabil uşa îi urmări

amuzat cu privirea. Erau acum pe trotuar şi Nella continua să se zbată, lovind cu pumnii umerii laţi ai lui Glen care nu părea să se sinchisească.

- Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

- Ei poftim, câte mofturi faci! Mie, care te iubesc din tot sufletul.

Atunci, Nella simţi lacrimi înceţoşându-i ochii; degeaba îi stârnea pe cei din jur, nimeni nu sărea în ajutorul ei. Şi Glen era atât de puternic, cum putea să-i scape? Printre lacrimi, zări un şofer în livrea care deschidea portiera unei limuzine. Şi brusc se trezi în interior, pe bancheta din spate, cu Glen alături.

Restul lumii dispăru în spatele geamurilor fumurii. Cuprinsă de panică, Nella încercă să deschidă portiera de pe partea ei, dar era încuiată. Un geam o despărţea de şofer. De altfel, acesta se instalase la volan fără să-i arunce o privire şi demară fără să ţină seama de loviturile ei în geamul din spatele lui.

Glen zâmbi cu indulgenţă.

- Calmează-te, îngeraşule. N-am nici o intenţie necinstită. Cel puţin nu încă. Deocamdată, te duc doar să prânzim.

Capitolul 3

De acord, el câştigase prima rundă, dar următoarea va fi a ei! Nebună de furie că cedase panicii, Nella se aşeză confortabil pe pielea moale, îşi încrucişă picioarele pentru a arăta că se simţea pe deplin în largul ei şi privi în mod făţiş afară, foarte hotărâtă să-l ignore pe Glen.

In aceste circumstanţe, tăcerea era de aur. De altfel, pierduse o bună ocazie să tacă, azi dimineaţă. Ah, era război? Ei bine, o să se folosească de o armă pe care el n-o va putea întoarce contra ei: rezistenţa pasivă.

Limuzina o luă pe William Street, traversă King's Cross, apoi coborî spre Rushcutter's Bay. De ce în port? se miră ea când limuzina se opri. Nu exista nici un restaurant în locul acela. Când şoferul deschise portiera, ea nu se mişcă. Glen coborî, aşteptând ca ea să facă la fel.

- Sunt în stare să te duc în braţe până la vasul meu dacă trebuie, să ştii.

Nella cercetă mai bine împrejurimile, cu o privire bănuitoare. Portul de agrement era plin de iahturi, oamenii veneau şi plecau, îi va fi deci uşor să scape de Glen, dacă va fi necesar. Prin urmare, coborî din maşină fără un cuvânt, demnă şi glacială.

Glen îşi strecură un braţ sub cotul ei pentru a o conduce de-a lungul cheiului, şi Nella înaintă în pas cu el, cu un aer de supremă indiferenţă. Tot

întrebându-se, bineînţeles, care din aceste vase superbe îi aparţinea. Dar se feri să-l întrebe. La capătul digului, Glen o invită să ia loc într-un papuc zburător.

- Unde mergem?

Imediat, Nella îşi muşcă buzele, întrebarea îi scăpase.

- Iahtul meu este ancorat în golful mic, unde este mai intim şi ne vom simţi mai bine.

Nellei i se tăie răsuflarea. Ce iaht splendid! Un mare vapor alb se legăna uşor pe mare, ca cele care se văd în general în filme şi care aparţin unor miliardari.

- Este al tău?

Nella nu-şi putea ascunde neîncrederea.

- Da. Şi sunt dispus să-l împart cu tine, dacă doreşti.

- Nu conta pe asta, murmură ea înainte de a adăuga cu voce tare: şi dacă refuz să te însoţesc la bord?

In loc de răspuns, el îi aruncă un zâmbet enigmatic pe care Nella nu încercă să-l descifreze. Ea se îmbarcă în papucul zburător care se legăna periculos, astfel că se aşeză repede. In spatele ei, Glen dezlegă parâma apoi trecu în faţă pentru a porni motorul.

In timpul traversării Nella nu se mai gândi la nimic, mai cu seamă nu la Glen; savura doar plăcerea vitezei, răcoarea vântului ce-i trecea prin păr şi

spectacolul care i se oferea privirii. Era frumos, marea de un albastru intens scânteia sub soarele amiezii şi vasele lăsau în siajul lor jerbe de spumă clocotitoare, de acelaşi alb spumos ca micii nori presăraţi pe albastrul cerului.

Aici, nici vorbă de poluare ca în oraş, notă Nella care inspiră cu mare plăcere aerul marin. Era sfârşit de aprilie, începutul toamnei în emisfera sudică şi cu toate acestea era încă un timp de vară. Şi Nella se simţi asaltată brusc de un sentiment de nostalgie. Era mult timp de când nu mai savurase acest gen de mică fericire, o banală plimbare pe mare! Ce mult regreta timpurile trecute când singura preocupare, în fiecare zi, era să trăiască pur şi simplu.

Dacă cel puţin ar avea lângă ea în această clipă un prieten şi nu un adversar! Din nenorocire, cum să-şi închipuie vreodată să împartă puţină fericire cu un bărbat ca Glen Shannon?

Un bărbat destul de extravagant pentru a cheltui o avere pe un iaht când Debbie risca să orbească, dacă nu reuşea să găsească cincizeci de mii de dolari! Era prea nedrept! Poate dacă s-ar arăta mai amabilă. Dar nu, se gândi imediat Nella, nici nu se punea problema. Intre ea şi Glen exista antipatie pură şi reciprocă, nimic altceva. Cuvintele care le schimbau nu erau decât înţepături, fiecare vrând să-i facă rău celuilalt. Şi totuşi, neîndoielnic, el o dorea.

Unul dintre oamenii echipajului o ajută pe Nella să urce la bordul iahtului, în timp ce Glen dădea instrucţiuni.

- Pregăteşte o masă rece în sufragerie. O să ne servim singuri. Şi ai grijă să nu fim deranjaţi.

- Bine, domnule Shannon.

Ah, ce mult îi plăcea să dea ordine şi să fie ascultat pe loc! Dar cum făcuse oare avere? o întrebare pe care Nella se ferea să i-o pună, se înţelegea de la sine.

N-o să-i dea totuşi o ocazie suplimentară să se umfle în pene! Dar asta n-o împiedica să fie foarte impresionată când el îi făcu onorurile palatului plutitor.

Un lux de bun-gust domnea în vastul salon acoperit cu o mochetă ireproşabilă de culoare gri şi în care domneau tonurile pastelate. Nella aprecie frumuseţea canapelelor şi a fotoliilor de piele moale de un alb bătând spre galben, roz şi verde pal şi bogăţia de perne moi în culori asortate. Ici şi colo mese de sticlă şi marmoră în culori deschise cu un desen foarte fin creau o înfăţişare hotărât modernă a ansamblului. Un bar decorat în întregime cu oglinzi şi aramă strălucitoare ocupa tot fundul încăperii.

In faţa acestei opulenţe, Nella nu se putu împiedica să nu se gândească la dificultăţile ei financiare. Ironia sorţii, dintre toate cunoştiinţele ei, singura care avea mijloacele s-o ajute să o trimită pe Debbie în America era totodată singura persoană

căreia nu putea nicidecum să-i ceară bani!

Jim n-ar fi ezitat, dar el era mort şi Glen nu-i ascunsese că intenţiona să profite de situaţie. Dacă s-ar situa într-o poziţie de slăbiciune, ar strivi-o fără milă. De altfel, chiar dacă i-ar solicita ajutorul, cine ştie dacă va spune da?

- Pe cuvântul meu, nu-ţi refuzi nimic, Glen Shannon! remarcă ea cu ironie.

El nu răspunse, mulţumindu-se s-o cerceteze gânditor. Işi scosese deja haina şi acum îşi descheia vesta şi Nella încremeni.

Nella nu crezu nici o clipă că o va forţa să facă dragoste cu el. De fapt, el n-avea decât o dorinţă: s-o vadă că i se supune. In privinţa asta se obosea degeaba!

- M-ai adus aici ca să faci paradă cu reuşita ta?

In ciuda bunelor ei hotărâri, era peste puterile ei să tacă. Era un fel de a-şi învinge spaima. Nu era prima dată când se afla între patru ochi cu Glen Shannon?

- Incerci să mă provoci, Nella?

Imediat, fu cuprinsă de furie.

- Nu încerc absolut nimic! De ce m-ai adus aici, Glen? Ce vrei de la mine, exact?

Glen îşi scoase cravata şi începu să-şi descheie nasturii cămăşii, provocând-o în mod deschis.

- Am crezut totuşi că este evident.

Hotărât lucru, era şi timpul să-i deschidă ochii! Nella nu mai încercă să-şi controleze valul de furie

care o cuprindea.

- Nu te-ai vindecat încă după şase ani, Glen? Sunt oare singura femeie care te-a respins într-o zi?

Mânia îl cuprindea şi pe el, Nella vedea în privirea lui care se întunecase, dar nu mai ţinea seama de asta, acum că-şi dăduse drumul, îşi va încheia tirada.

- Nu renunţi niciodată, nu-i aşa? trebuie neapărat să faci pe eroul cuceritor! Să deţii rolul de senior şi stăpân! Şi.

Hohotul lui de râs ironic o făcu pe Nella să tresară şi să tacă.

- Nu fi proastă! Eşti chiar atât de oarbă, Nella?

Câtă înfrigurare neaşteptată în privirea lui, în timp ce înainta spre ea! Nella se decise să nu mai deschidă gura.

- Cum aş putea să ştiu dacă ai fost singura care m-a respins, Nella? Sunt incapabil să fac o comparaţie deoarece nici o femeie nu m-a mai interesat niciodată după tine, nu suficient în orice caz ca s-o întreb dacă dorea sau nu.!

Stătea acum în faţa ei; cu o mână sub bărbia ei, o sili să-şi ridice capul spre el. Avea aceeaşi ardoare în ochi şi acum îi mângâie obrazul.

- Te iubeam, Nella. Te iubeam din toată puterea, din toată fiinţa mea. Dincolo de orice bun-simţ, împotriva voinţei mele. Eram îndrăgostit ca un nebun de tine! Asta nu mi se întâmplase niciodată şi nu mi s-a mai întâmplat de atunci.

Cu un nod în gât, Nella oscila între scepticism şi

nesiguranţă. Dacă şi-ar fi putut imagina că se măcina de dragoste pentru ea, tocmai el, Glen Shannon! Păruse întotdeauna că o doreşte cu o neruşinare atât de revoltătoare!

Tachinările lui, în prezenţa lui Jim, glumele lui urmăreau oare s-o facă să înţeleagă sentimentele pe care i le inspira? Folosise oare aceste mijloace ocolite pentru a-i înfrânge apărarea? Şi antipatia pe care o încerca faţă de el, de unde provenea, dacă nu din emoţiile de necontrolat pe care le stârnea în ea?

Indoiala care pusese stăpânire pe tânăra femeie nu-i scăpă lui Glen, care schiţă un mic zâmbet de satisfacţie. Totuşi, vocea lui nu se îmblânzise când reluă:

- Nu te-am iertat niciodată că ai refuzat deliberat tot ce ar fi trebuit să trăim împreună!

- Dar, Glen, îl iubeam pe Jim!

- Nu-i adevărat! Nu, nu cred nimic! Imposibil!

El închise ochii o secundă, apoi îi deschise din nou, acuzator.

- Ai simţit-o în prima seară. O singură privire ne-a fost suficientă. Un bărbat, o femeie, făcuţi unul pentru altul. Eram numai noi pe lume.

- Nu!

Nella scosese un strigăt de furie; cu toate acestea, da, o tulburase în mod deosebit. Dar tocmai pentru că avusese acel mod de a o privi insistent, de a o dezbrăca din priviri.

- Ba da! şopti el cu o voce răguşită.

Degetele lui alunecară de-a lungul gâtului ei, îi apăsară umerii înainte să-i facă braţele prizoniere.

- Când am dansat, trupul tău a vibrat lângă al meu. Mă doreai, dar cu toate acestea m-ai respins. De ce Nella, de ce?

Desigur, se gândise şi ea la asta, dar probabil inspira acelaşi lucru tuturor femeilor de care se apropia! Hotărâse atunci să-i fie şi mai fidelă dragului de Jim, care n-o vedea decât pe ea! Dar cum să accepte că altul ar putea s-o atragă din punct de vedere fizic?

- Pentru că nu trebuia, Glen. Eram logodită cu Jim, prietenul tău dintotdeauna! Acest amănunt nu conta pentru tine?

-Jim? L-aş fi ucis! exclamă el, cu nelinişte în ochi. In ciuda trăiniciei prieteniei care ne lega din copilărie! Da, Nella, pentru tine, am vrut să-l omor!

Nella încercă o vie uşurare când îi eliberă mâinile pentru a măsura cu paşi mari salonul. Se lăsă să cadă pe cea mai apropiată canapea, epuizată, cu nervii la pământ. Glen fusese aşadar îndrăgostit de ea? Iată ce explica o mulţime de lucruri. Incidentul din ziua căsătoriei, în special, şi tăcerea lui după aceea. Da, trebuie să fi trăit un adevărat infern văzând-o căsătorindu-se cu altul! Şi când se gândea că-l judecase cu atâta severitate.!

Când se întoarse spre ea, Glen înşi recăpătase sângele rece; avea în continuare ochii strălucitori şi

expresia feţei furioasă, dar vorbea liniştit.

- De ce n-ai avut curajul să pleci cu mine cum ţi-am cerut, Nella?

Nella, care se simţea vinovată că-i pricinuise această suferinţă, căută un răspuns care să nu-l rănească mai mult.

- Mă atrăgeai enorm, Glen, dar nu era nimic altceva. Iubirea nu este doar atracţie fizică.

- Aş fi făcut orice pentru tine.

- Nu mi-am dat seama, îmi pare rău.

Il ruga din priviri s-o înţeleagă.

- Nu credeam.. Că eşti un bărbat. demn de încredere.

- In timp ce Jim, era, nu-i aşa?

- Aşa credeam.

Căsătoria nu răspunsese totuşi aspiraţiilor ei. In majoritatea timpului, Nella avea impresia că era mai mult o mamă decât o soţie pentru Jim. El se bizuia ca ea să-i organizeze viaţa, să-l consoleze, să-l încurajeze.

- Şi noaptea nunţii voastre?

întrebarea izbucni cu toată brutalitatea ei şi Nella roşi.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Oh, ba da, înţelegi foarte bine!

El se apropie cu privirea pătrunzătoare aţintită asupra ei.

- Imposibil să uiţi gestul meu din ziua căsătoriei

tale, mi-ai spus în această dimineaţă. Imposibil, într-adevăr! Cum să nu-mi amintesc de el, când ai reacţionat la sărutul meu aşa cum ai făcut-o?

Glen se aşează pe braţul lat al canapelei urmărind-o pe tânăra femeie nemişcată cu aceeaşi privire intensă. Când începu să-i mângâie părul, Nella crezu că inima i se va opri. Emoţia îi era atât de puternică încât curând nu va mai putea s-o ascundă! Şi Glen reluă cu o voce vibrantă, în care se amestecau regretul şi pasiunea:

- La biserică, aşteptam în picioare, lângă Jim. Doream atât de mult să răspunzi nu, în momentul acela! Nu încetam să-mi repet că nu puteai să te căsătoreşti cu el, că ai să ajungi să-ţi dai seama că ar fi o greşeală. Cu toate acestea, ai spus da, cu o voce clară şi demnă! Ah, cât te-am detestat atunci!

El se întrerupse o clipă şi Nella îşi reţinu răsuflarea.

- Şi acele priviri pe care mi le aruncai pe furiş. Nu puteam să mă despart de tine, care păreai în plină confuzie.

- Erai beat, Glen, mă temeam să nu faci scandal şi asta mă făcea nervoasă. Iată de ce te urmăream, nu aveam nici un alt motiv.

Glen îi mângâie uşor obrazul, apoi îşi plimbă un deget pe conturul buzelor ei.

- Nu cred un cuvât, murmură el. Am drept dovadă sărutul pe care l-am schimbat.

- Destul Glen!

Era insuportabil, la urma urmei! Şi nu numai aceste mângâieri furate. Ea retrăia din plin şi o altă scenă, alte senzaţii care-i copleşiseră toată fiinţa cu o extremă tulburare! Cât îl urâse pe acel Glen Shannon care-i trezea simţurile în momentele cele mai nepotrivite! Şi cât îşi reproşa propria slăbiciune!

- N-ar fi trebuit să faci asta, Glen. Eram măritată cu Jim.

- Dar nu erai încă femeia lui, nu era prea târziu, o căsătorie care nu se consumase putea fi anulată. Ai fi putut.

- Nu! Niciodată n-aş fi făcut aşa ceva!

Nella era consternată că putuse lua în considerare o asemenea eventualitate.

- Niciodată nu i-aş fi provocat o asemenea durere lui Jim. Să vadă cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume.

- Crezi că eu nu m-am gândit la asta, cu moartea în suflet? Abia după aceea, mult timp după aceea, mi-am dat seama. Am înţeles că nu puteai, Nella, că era prea târziu.

- Nu te vroiam, Glen.

Nu, nu-l vroia pe bărbatul care părea să fie atunci, nepăsător, îndrăzneţ şi îngrozitor de lipsit de jenă.

- Oh, ba da! Mă doreai, era poate numai fizic, dar incontestabil! Şi sper că noaptea nunţii te-a decepţionat! In ceea ce mă priveşte, m-am simţit înşelat!

Se ridică pentru a măsura încăperea cu paşi mari;

Glen se opri în spatele altei canapele şi cramponându-se de spătarul ei cu ambele mâini, îi aruncă furios:

- Când te-a sărutat Jim, sper că ai regretat sărutul pe care ţi-l dădusem, cu toate senzaţiile pe care le-a stârnit în tine! Când corpurile voastre s-au unit, sper că ai tânjit după al meu!

- Incetează, Glen!

Nella se ridicase şi ea, strigând la rândul ei, incapabilă să-şi stăpânească furia.

- Cum îndrăzneşti?

- Oh, dar îndrăznesc Nella, îndrăznesc! Am toate îndrăznelile!

Şi îi aruncă un zâmbet fermecător. Plin de ameninţări, totodată.

- Iată de ce pot să-mi ofer tot ce-mi doresc reluă el cu un gest dezinvolt spre obiectele care-i înconjurau. Inţelegi, după căsătoria ta, nu mă mai interesa ce mi se putea întâmpla! Uneori am cochetat cu moartea! La ce bun să trăiesc, de vreme ce eram fără tine?

El vorbea repede, învârtindu-se ca un leu în cuşcă şi Nella îl asculta, pradă unor sentimente amestecate. Iată că el repunea totul în discuţie, începând cu gândurile pe care şi le făcuse despre el de ani de zile!

- Am făcut de toate - unele de care sunt foarte mândru uneori, de altele mai puţin, alteori. De la trafic de arme în America Latină până la evacuarea

de refugiaţi. In acest timp, mi se spunea cutezătorul! „Irlandezul nebun din Australia“, spuneau cei din jurul meu.

Glen făcu o pauză. Fără s-o privească pe Nella, continuă cu aceeaşi voce puţin răguşită:

- Cu fiecare misiune, tarifele mele creşteau, ceream sume exorbitante, spunându-mi că la urma urmei s-ar putea să nu-i primesc deoarece moartea pândea la tot pasul. Ei bine, nu, ceilalţi erau omorâţi, eu nu! Norocul părea întotdeauna de partea mea.

Izbucni într-un râs puţin trist, scuturând din cap.

- Intr-o noapte, când navigam la bordul unui vas încărcat cu refugiaţi bogaţi cambogieni, în plin muson, pânza cea mare s-a desprins şi a trebuit să urc pe marele catarg pentru a o
pune la loc. Şi acolo sus, la douăzeci de metri deasupra mării dezlănţuite, în mijlocul rafalelor de vânt, am văzut figura ta, Nella.

Glen se întoarse, fixând-o pe tânăra femeie.

- Erai acolo, cu mine, sfidând furtuna, suspendaţi între cer şi mare. Şi eu mă consideram un erou! Când în realitate făceam o curte neruşinată morţii! Şi cei pe care-i duceam m-au plătit gras pentru că i-am smuls din infern. Şi astfel am continuat să mă îmbogăţesc!

El îşi întoarse privirea, scoase un scurt râs amar şi începu să măsoare cu paşi mari salonul.

- Apoi, încetul cu încetul, amintirea ta încetă să mă mai bântuie până la nebunie, puterea şi privilegiile pe carele conferă banii începură să mă

intereseze. Am început să prefer jocul la bursă în locul norocului aventurii. Calvarul meu se sfârşi, eram vindecat de tine.

Tulburată de povestea lui Glen, Nella simţise căzând ultimele ei măsuri de apărare, ostilitatea ei atenuându-se până la dispariţie. Cât trebuie să fi suferit!. Cu ce disperare a trebuit s-o vadă plecând la braţul lui Jim! Şi deodată, simţi dorinţa să-i întindă braţele, să-l consoleze. Dar. pentru că spusese că se vindecase de iubirea lui.

O întrebare îi ardea buzele, pe care o formulă în cele din urmă cu jumătate de voce.

- Dar atunci, Glen, când m-ai văzut în această dimineaţă de ce nu ţi-ai văzut de drum?

Glen se opri, cu un zâmbet sarcastic plutind pe buze şi o licărire aproape ostilă în privire.

- Imposibil, chiar după toţi aceşti ani!

Nella cunoştea bine acest sentiment. Şi ea vrusese să-şi vadă de drumul ei, odinioară, dar fusese incapabilă. Ce s-ar fi
întâmplat dacă n-ar fi fost logodită cu Jim, în momentul întâlnirii cu Glen? Ar fi rezistat oare dacă nimic n-ar fi împiedicat-o să cedeze farmecului lui?

Dar, în sfârşit, cum să răspundă, pentru că nu i se oferise ocazia, Jim fiind permanent acolo.? Din copilăria lui la orfelinat, Jim păstrase o nevoie vitală de siguranţă afectivă şi ţinuse ca o legătură foarte puternică să-i unească pe Nella şi pe el. In opoziţie cu Glen, care se pare că se descurcase foarte bine singur.

- Intâmplarea, totuşi. zise ea suspinând. Fără ea, n-ai fi trecut pe culoarul meu, nu m-ai fi zărit în spatele biroului.

- Intâmplarea?

Exista o notă ironică în vocea lui, care o lăsă pe Nella perplexă: de cine părea să-şi bată joc, de ea sau de el?

Chiar se întrebă, timp de o clipă, dacă era vorba într-adevăr de întâmplare. Să-şi închipuie o clipă că Glen aflase că lucra pentru Jepherson şi Potts? Să presupună că venise special? Dar nu, el îi dădu o explicaţie:

- Aveam o întâlnire la etajul de deasupra şi trebuie să fi greşit butonul de ascensor. Şi deodată, după colţul unui coridor, erai acolo, visul meu de altădată, atât de reală.

El reveni spre ea, zâmbitor, pasionat.

- Şi am vrut să-mi dovedesc. că eram vindecat! Să-mi demonstrez că erai pentru mine o imagine apărută brusc din trecut, o fantomă din viaţa mea de atunci.

Deodată, Glen o prinse de mijloc şi o trase spre el.

- Fermecat din nou, iată cum eram!

Nella tresări, prea tulburată pentru a protesta. De altfel, nu dorea să se zbată, voia doar să rămână acolo unde se găsea în acea clipă. Ii era atât de bine, corpul i se mula perfect pe cel al lui Glen, de ce să nege? După dispariţia lui Jim, respinsese toate avansurile, iubirile trecătoare n-o interesau şi nici nu

dorea o nouă legătură. In plus, îi lipsea timpul pentru acest gen de frivolităţi, trebuia înainte de toate să se gândească la Debbie.

Dar astăzi. Glen o atrăgea atât de mult! Neştiind prea bine ce se întâmpla cu emoţiile ei, ridică ochii spre el. O sorbea din ochi şi-i vorbea cu o voce răguşită pentru a-i mărturisi că n-o mai iubea.

- Ce prost eram, Nella, să cred că nu voi putea trăi niciodată fără tine! Dar am trăit foarte bine fără tine. Totuşi, nu s-a terminat, căci te doresc. Mai mult ca niciodată! Niciodată n-am dorit atât de mult o femeie! Şi trebuie să fii a mea dacă vreau să-mi regăsesc liniştea, altfel această nevoie de tine mă va distruge încetul cu încetul!

- Glen, te rog.

El îşi sporise strânsoarea într-un fel elocvent şi Nella se temu de această violenţă pe care o ghicea în el. Il împinse, cu mâinile în pieptul lui.

- Nu, Glen, nu aşa.

- Corpul tău tremură lângă al meu, o simt bine, dorinţa ta te macină şi pe tine, cum n-ai cunoscut-o niciodată. Recunoaşte Nella, recunoaşte.

Ii acoperi faţa cu o ploaie de sărutări, în timp ce ea încerca să se desprindă.

- Dar recunoaşte, pentru Dumnezeu!

- Nu!

Strigătul ei contrazicea ce simţea şi ceea ce Glen descrisese atât de exact. Se simţea nesigură lângă

el, gata să cedeze oricăror slăbiciuni.

- Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu!

- Nu!

Şi pentru a-i dovedi că minţea, el puse stăpânire pe buzele ei şi se arătă atât de convingător încât ea încetă să-i reziste şi să se mai lupte. Ea îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui şi răspunse cu ardoare sărutului.

Jim fusese singurul bărbat din viaţa ei. O iubise cu blândeţe şi afecţiune, niciodată cu pasiune. Ori, pasiunea o descoperea în braţele lui Glen, care ştia atât de bine s-o convingă că-l dorea la fel de intens cum o dorea şi el. Aceasta nu era dragoste, ci o nevoie sălbatică, de necontrolat.

- Spune-mi că mă doreşti şi tu, Nella.

- Da.

O spusese dintr-o suflare, fericită că buzele lui Glen depuneau sărutări pe faţa ei, pe gât, pe păr, în timp ce trupurile lor fremătau de nerăbdare, lipite unul de altul.

-Am aşteptat atât de mult acest moment, Nella. Am visat atât de des să văd această expresie în ochii tăi care mă privesc! S-a întâmplat în sfârşit şi am să fac dragoste cu tine fără oprire toată după-amiaza, şi toată noaptea, şi mâine. Toată viaţa mea!

Ecoul râsului lui triumfător umplu camera şi Nellei îi reveni bunul-simţ. Nu putea rămâne, Debbie avea nevoie de prezenţa ei, nu era liberă. In plus, această situaţie o făcea să nu se simtă bine. Glen nu-i

ascunsese că o voia pentru „a-şi regăsi liniştea“, după propriile lui cuvinte. Şi dorinţa lui pentru ea, unde o va duce oare; la câteva clipe de plăcere, nimic altceva? Nu, nu va ceda unei atracţii fizice, era contrar principiilor ei!

Glen o conducea deja spre o uşă, la celălalt capăt al salonului.

- O să ne simţim mai bine în cealaltă cabină, draga mea.

Cât de greu era să nu se lase înduplecată! De ce nu o dată,
măcar o dată? Câteva ore, nu era mult, acceptase atâtea sacrificii pentru Debbie! Da, dar cine ştie dacă Glen nu va încerca s-o revadă? Şi dacă dorinţa lui se transforma în obsesie? Nu, ar fi nebună să cedeze astăzi, mai ales să se dea unui bărbat pe care-l detesta atât de mult, nu cu mult timp în urmă?

Glen deschise uşa din fund, dezvăluind un dormitor şi mai luxos decât marele salon. Sub lambriurile de stejar, un pat imens acoperit cu perne şi tapisat cu mătase invitând la desfătările cele mai senzuale.

- O clipă, Glen.

Incremenită în prag, Nella căuta cu disperare o portiţă de scăpare. Şi o ideee se ivi ca prin minune.

- Aş bea puţină şampanie, sunt. încordată, înţelegi. Dacă te-ai duce să cauţi o sticlă, şi cupe în timp ce am să mă reîmprospătez în baie?

Glen o privi o secundă, uşor surprins, apoi un zâmbet larg îi lumină trăsăturile.

- Dorinţele tale sunt ordine, doamnă! Vom sărbători evenimentul, avem tot timpul.

Nella nu era foarte mândră de ce se pregătea să facă, dar la urma urmei nu-i datora nimic, pentru că el n-o mai iubea.

Indată ce Glen îi întoarse spatele, se avântă pe culoar, urcă scara cu toată viteza, traversă puntea în fugă fără să privească o singură dată în urma ei. Repede, să dezlege frânghia care ţinea papucul zburător! Asta nu era atât de uşor, deoarece degetele îi tremurau atât de tare! O privire furişată în jur o linişti că nimeni n-o urmase, puntea părea pustie. Atunci coborî în mica barcă şi constată uşurată că Glen lăsase cheile în contact. In momentul în care punea motorul în funcţiune, auzi strigăte pe iaht, dar nu le acordă atenţie, trebuia să se concentreze asupra misterelor tabloului de bord. Câteva secunde îi fură suficiente să le priceapă şi manevră foarte repede în direcţia portului de agrement, fără să ridice ochii spre iaht.

Glen o va detesta! Ea însăşi era măcinată de remuşcări că procedase astfel. Dar Debbie o aştepta acasă, mica ei Debbie care risca să orbească. N-avea dreptul să se abandoneze altor emoţii, să se lase sustrasă de la datoria ei de mamă. Nu atâta timp cât nu va face totul pentru a încerca să-şi salveze copilul.

Capitolul 4

Nella plângea de epuizare şi de ciudă când ajunsese la uşa Elsei. Mersese pe jos din portul de agrement! Culmea ghinionului, în graba ei, îşi lăsase poşeta pe iaht! Când îşi dăduse seama, o dată ajunsă pe pământ, era imposibil să se întoarcă s-o caute, bineînţeles. Şi acum, Glen va afla unde locuia, era suficient să-i deschidă poşeta, avea adresa în portofel.

Sună, apoi se sprijini de perete, incapabilă să-şi stăpânească lacrimile care-i curgeau pe obraji. Elsie, care veni să-i deschidă, se alarmă imediat.

- Doamne Dumnezeule, Nella ce s-a întâmplat?

Nella nu mai putea, plânsul ei se intensifică şi încercă totuşi să-i explice, debitând toate veştile proaste una după alta, cu o voce frântă.

- Mi-am pierdut slujba. şi de asemenea poşeta. Aveam înăuntru cecul cu indemnizaţia de concediere. N-am avut
bani să iau un autobuz, a trebuit să vin pe jos, am căzut şi mi-am rupt ciorapii. Şi trebuie să-mi găsesc de lucru. Şi.

Elsie îi înconjură umerii cu un braţ şi o conduse înăuntru. Era atât de călduroasă Elsie şi atât de maternă! Nella se lăsă sprijinită de ea şi plânse pe săturate. Elsie o linişti mângâind-o pe păr.

- Haide, haide. nu-i sfârşitul lumii! Am să vând pânza pe care o pictez acum şi nu te nelinişti, o s-o

vindecăm pe Debbie! Tu te istoveşti muncind, draga mea, ce trebuie să faci acum, este să dormi!

Nella clătină din cap.

- Da.

Trebuia neapărat să prindă curaj! Şi să înceteze să se vaete. Fiica ei avea nevoie de ea şi timpul - cel mai rău duşman al lor

- trecea atât de repede! Nella se îndreptă şi îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii.

- Te rog să mă ierţi pentru această scenă, Elsie. Unde este Debbie?

- Işi face siesta. Urcă şi tu şi fă la fel. Şi nu te mai gândi la slujba pe care ai pierdut-o, ai să găseşti alta, ofertele de lucru nu lipsesc. Şi apoi, câteva zile de odihnă o să-ţi facă cel mai mare bine.

- Ai dreptate Elsie, mulţumesc că îmi ridici moralul.

Nella se simţi dintr-o dată slăbită urcând scările, în pragul

unei sincope, şi trebui să se agaţe de balustradă ca să-şi păstreze echilibrul.

- Am să-ţi arăt noul meu tablou când o să cobori, zise Elsie. Mă lansez într-un stil complet diferit!

Ea izbucni în râs, mai reconfortantă ca niciodată.

- In această dimineaţă, în timp ce făceam cumpărături, Debbie şi cu mine, îi descriam fiicei tale tot ce vedeam în jurul nostru, exprimând fiecare din impresiile mele în termeni coloraţi. Şi deodată,

inspiraţia a izbucnit, şi pe drumul de întoarcere ne-am imaginat un tablou fenomenal! Geniu în stare pură!

- Sunt nerăbdătoare să-ţi văd tabloul.

Ca de obicei, trebuia să împace admiraţia şi sinceritatea când făcea câte un comentariu - arta, aşa cum o concepea Elsie, pe ea n-o inspira deloc.

Nella se străduí să nu facă zgomot când intră în camera ei. Işi scoase pantofii şi-şi contemplă fetiţa adormită în patul asemănător cu al ei. Cu riscul s-o trezească, se întinse lângă ea şi o luă în braţe. Era imposibil să reziste acestui elan! Avea atâta nevoie să strângă la piept trupul slăbuţ al copilului ei. Ceea ce tocmai trăise cu Glen o lăsase lipsită de tandreţe şi de dragoste.

Cu obrazul îngropat în buclele negre care miroseau plăcut a şampon pentru copii, Nella închise ochii, fericită să asculte respiraţia liniştită a fiicei sale. Deodată, Debbie se mişcă şi întinse mâna spre faţa ei.

- Mămico?

- Da, draga mea.

Ce bucurie când Debbie se ghemui mai strâns între braţele ei cu un oftat de fericire!. Locul ei era aici, alături de copilul ei, nu pe un iaht cu Glen Shannon! Şi dacă-i rămăsese un pic de regret, el fu repede alungat de un imens val de dragoste maternă. Totuşi, în timp ce aţipea, gata să se scufunde într-un somn adânc, se gândi la

mărturisirile lui Glen. Dacă ar fi ştiut măcar, pe atunci, că o iubea! Asta ar fi schimbat oare ceva? Nu, pentru că, oricum, apăruse prea târziu în viaţa ei.
***

Ce căuta în patul lui Debbie, îmbrăcată ca pentru a merge la birou? se întrebă Nella dezorientată, când se trezi. Şi îşi aduse aminte. puţin îngrozită: şi dacă Glen Shannon va stărui să persevereze cu insistenţele lui? Preferă să nu se mai gândească la asta şi se ridică.

Era deja ora cinci după-amiază, agenţia putea s-o cheme, nu se punea problema să întârzie! Un duş rapid o s-o învioreze după cele câteva ore de somn greu şi fără vise.

Când coborî, puţin mai târziu, încremeni în pragul bucătăriei, fascinată de pânza de pe şevaletul Elsei.

Elsie nu pictase niciodată în acest fel, era ceva magic, artă primitivă în stare pură. Intr-un amestec îndrăzneţ de culori, cu tuşe mari viguroase, reprezentase o grădină imaginară, un fel de rai fantastic unde evoluau animale nemaipomenite. Aceste animale păreau să se distreze la nebunie, căci arborau toate un zâmbet larg, fericit.

In picioare în faţa pânzei sale, Elsie o ţinea pe Debbie în braţe şi-i explica totul ca şi când copilul vedea normal:

- Şi aici este girafa. Ii vezi gâtul, este lung, nu? Are gene întoarse, exact ca ale tale.

Debbie fixa tabloul, încântată de ceea ce-i povestea artista.

- Şi ea ce culoare are?

- Un galben frumos, galbenul este plăcut, galbenul este ca atunci când eşti mulţumită.

Spunând aceasta, Elsie o gâdilă pe copilă care începu să râdă vesel.

Captivată, Nella se apropie; pentru prima dată, putea să-i spună prietenei sale ce gândea cu adevărat despre opera ei.

- Este genial, Elsie!

Elsie se întoarse, radiind de bucurie.

- L-am pictat împreună, nu-i aşa Debbie? făcu ea frecându-şi obrazul de cel al fetiţei.

- Este grădina noastră secretă, mămico, întări fetiţa, în al nouălea cer.

- Eu îl găsesc fascinant! exclamă Nella cu sinceritate.

- Acest tablou o să-l vindem!

Debbie se agită să coboare şi alergă spre mama ei.

- Este cel mai frumos tablou al Elsei, nu-i aşa, mamă?

Nella o ridică de jos şi o strânse în braţe.

- Cel mai frumos, îngeraşul meu!

- Şi cum o bucurie nu vine niciodată singură. declară Elsie, mergând să caute ceva pe masa bucătăriei. Ţine, Nella a fost găsită şi ţi-a fost înapoiată!

Cum Nella, uluită, îşi luă poşeta, Elsie continuă la fel de însufleţită:

- N-ai să mă crezi! Un bărbat splendid a venit s-o aducă în timp ce dormeai.

„Ce noroc“! se gândi Nella care nu îndrăzni să analizeze ce s-ar fi întâmplat dacă ea însăşi ar fi deschis uşa.

- Pe la ce oră a trecut, Elsie?

- Oh, n-am fost atentă, cred că între orele trei şi patru.

Şi, cu gustul ei pentru spectaculos, Elsie mimă scena.

- M-am prezentat, cum se cuvine. El a părut surprins - chiar stupefiat. Eu produc frecvent acest gen de impresie asupra oamenilor, să ştii.

- Ce-a spus?

- Aşteaptă, ajung şi acolo. „Nella York, locuieşte aici?“ „Da“, i-am răspuns. „Pot s-o văd? I-am adus poşeta“. In acel moment i-aş fi sărit de gât, crede-mă! „Oh, sunteţi formidabil!“ i-am spus şi era un strigăt din toată inima! Dumnezeule ce bărbat frumos!

- El. n-a părut contrariat că nu m-a văzut?

- Oh, doar o mică încruntare din sprâncene. I-am explicat că te-ai întors epuizată, deprimată, că dormeai şi că nu vroiam să te deranjez. Atunci m-a însărcinat să-ţi dau poşeta şi pe urmă a plecat.

- N-a spus nimic altceva?

Elsie avu un oftat de regret.

- Din păcate, nu! N-am avut nici măcar timpul să-i pun două sau trei întrebări adecvate. Ca, de

exemplu, dacă-i place pictura şi dacă dorea să cumpere un tablou.

Era oare uşurată, decepţionată? Nella nu reuşea să-şi definească starea de spirit. Ştia doar că nu dorea să discute mai mult cu Elsie despre Glen Shannon. Afişând un zâmbet liniştit, se îndreptă spre colţul bucătăriei.

- Mulţumesc, în orice caz, Elsie! Bine, acum să-mi pregătesc un sandviş sau două, ca să sărbătorim asta! Mor de foame.

Termină de mâncat când sună telefonul. Domnul Vincente, o informă secretara agenţiei, dorea să-i servească de ghid şi în această seară, încă nu se familiarizase cu accentul australian. Dorea să cineze într-un restaurant italian, putea să-l însoţească?

- Pe dumneavoastră vă cere, doamnă York, pe nimeni altcineva, a insistat atât de mult, continuă secretara.

Nella zâmbi, nu uitase bancnota de cincizeci de dolari, pe care i-o dăduse ieri seară ca supliment. Trebuia să se simtă foarte singur, bietul om! Se pare că banii nu aduc întotdeauna fericirea. Ea, în orice caz, dacă ar fi avut bani, ar fi fost fericirea ei şi a lui Debbie.

Nella primi şi îşi notă cu conştiinciozitate amănuntele întâlnirii la ora opt la Hotel Regent, apoi cina la „Lucio“, cel mai bun restaurant italian din Sydney. Agenţia îi va trimite un taxi la şapte fără un sfert.

Domnul Vincente era expert în tablouri, îşi aminti Nella. Şi dacă i-ar cere să arunce o privire tabloului Elsei? La urma urmei, se afla în Australia pentru afaceri. Cine ştie, arta locală putea să-l intereseze.

In acel moment, când Nella urca să se îmbrace, se auzi soneria de la intrare. Oare Glen se hotărâse să revină? Tânăra femeie aştepta, cu simţurile la pândă, în timp ce Elsie alergă să deschidă. Spre marea ei uşurare, Nella auzi o voce feminină şi continuă să urce scara.

- Nella? o chemă Elsie care tocmai închidea uşa. Este pentru tine!

Făcând cale întoarsă, Nella contemplă uluită splendidul buchet de flori pe care i-l întindea prietena ei.

- Pentru mine?

Cine putea să-i trimită trandafiri roşii? Evident, se gândi imediat la Glen.

- Există o carte de vizită?

Elsie puse buchetul pe masă şi desfăcu celofanul.

- Nu văd.

Puse cei doisprezece trandafiri de culoare roşu-aprins într-o vază frumoasă, imaginându-şi tot felul de poveşti romantice, cu Debbie pe urmele ei, mirosind cu plăcere parfumul delicat al florilor.

- Este cu siguranţă o greşeală, nu sunt pentru mine, zise Nella.

Cine, în afară de Glen, era capabil de un gest atât de

extravagant? Nimeni dintre prietenii sau cunoştinţele ei n-ar fi avut o asemenea idee; de altfel, nici n-ar avea posibilităţile.

Trandafirii roşii simbolizează dragostea, se gândi Nella, care îi dădea să mănânce lui Debbie după ce o îmbăiase. Or, Glen n-o mai iubea. Poate încerca s-o seducă pentru a-şi atinge mai uşor scopul? Mesajul era limpede, în orice caz, dacă florile veneau de la el: n-avea intenţia să renunţe la ea.

Cum va face faţă acestei situaţii? In loc să-şi piardă capul, Nella încercă să se convingă că poate îşi făcea iluzii. Acest dar putea foarte bine să fie un gest de adio, o ultimă glumă a lui Glen Shannon, salutând pentru ultima oară şi într-un mod ironic o iubire care nu existase realmente niciodată.

De ce acest gând o întrista oare? Nella îşi reproşă că nu ştia ce vrea şi încredinţând-o pe fiica ei Elsei, urcă să se pregătească.

Pentru a-şi ridica moralul îmbrăcă rochia de crepdeşin roşu aprins. O ţinută simplă, de o eleganţă sobră, cu mâneci până la cot şi răscroită în jurul gâtului. Era un model simplu care-i punea în valoare silueta zveltă, îndeosebi graţie taliei joase şi pliseurilor pornind de la un cordon frumos înnodat pe şolduri.

Nella se machie puţin mai mult ca de obicei, împinsă de o stranie nevoie de a se afirma mai bine. Şi de ce încerca această dorinţă bruscă de a-şi dovedi

că avea încă aceeaşi eleganţă ca pe vremea căsătoriei cu Jim? De ce era oare atât de importantă în această seară? Nu insistă asupra acestei întrebări, ştia doar că dorea să se simtă în cea mai bună formă, cu totul în avantajul ei. O ultimă periere a părului negru şi lung, apoi încălţă sandalele roşii cu tocuri înalte şi termină dându-şi cu lac pe unghii când Elsie o chemă. Taxiul oprise în faţa uşii.

Nella ajunse la hotel cu peste zece minute mai devreme şi se bucură: va avea puţin timp să admire acest palat unde mai fusese deja să-şi întâmpine clienţii. Hotelul Regent era unul dintre stabilimentele cele mai prestigioase ale Sydneyului, ba chiar din lume. Marele hol, amenajat pe trei nivele, dădea, îndată ce intrai, o extraordinară impresie de spaţiu. In mijlocul tavanului, o enormă lustră arunca torente de lumină pe plantele verzi şi pe jardinierele pline de flori ornamentale suspendate de balustradele galeriilor. Această vegetaţie luxuriantă şi colorată atenua structurile cam severe ale arhitecturii de avangardă. O scară monumentală din granit alb, cu o impozantă balustradă de cupru, conducea la unul din restaurantele palatului. Conceput în maniera unei terase de cafenea, era dominat de un mezanin ce conţinea un bar şi un alt restaurant, şi mai luxos decât cel precedent.

Pentru a face să treacă timpul, Nella se aşeză pe una din numeroasele canapele din hol, din piele fină,

fără pereche de adânci şi de moi.

- Nella!

Intorcând capul, îl zări pe Glen care se ridicase dintr-un fotoliu vecin şi se apropia de ea. Cum să reacţioneze? se întrebă ea, alarmată. Dacă va provoca un nou scandal? Din cauza lui, pierduse deja un serviciu, de data asta nu-i va permite să meargă atât de departe!

- Fără panică, Nella. Războiul s-a terminat, îmi dau seama. Iţi cer un armistiţiu!

- Ce faci aici, Glen?

Cum să creadă într-o coincidenţă de două ori în aceeaşi zi! Numai dacă azi-dimineaţă. Va minţi oare din întâmplare, pretinzând că greşise etajul? In această seară, în orice caz, nu putea fi decât întâmplare, cum să afle că va veni la hotelul Regent?

- Locuiesc în acest hotel. Şi mi-am fixat o întâlnire de afaceri. O să luăm cina în oraş.

Ii răspunsese cu multă naturaleţe şi Nella se linişti. Dat fiind averea lui, nu era uimitor că Glen Shannon frecventează locurile cele mai luxoase. Prin urmare, numai ghinionul îl scosese în calea ei, seara asta.

O ultimă îndoială persista, totuşi.

- Credeam că eşti liber în seara aceasta.? remarcă ea cu un aer bănuitor.

- Aş fi fost, pentru tine.

Dacă n-ar fi fugit, se gândi Nella, care simţea că se înfioară la amintirea sărutărilor lui, la pasiunea pe

care o stârnise în toată fiinţa ei. Işi plecă ochii ca să nu-i poată vedea slăbiciunea care se reflecta cu siguranţă în ei. Ca să nu cedeze, trebuia cu orice preţ să rămână în defensivă, era unica soluţie salvatoare.

- Eu nu sunt liberă, declară ea, fixându-l cu un aer sfidător.

El se încordă imperceptibil, dar nu exista nici o animozitate în glasul lui când îi răspunse:

- Da, mi-ai spus azi-dimineaţă. Amantul tău este atent, sper? La fel cum aş fi eu?

La început surprinsă, Nella îşi aminti pretextul invocat în aceeaşi dimineaţă, care-i ieşise cu totul din minte. Schimbarea de atitudine a lui Glen o lăsă perplexă. Cât calm, după violenţa pe care o manifestase la bordul iahtului! In faţa unei asemenea puteri de înţelegere, îi fu puţin ruşine că-l înşelase.

- N-am nici un amant, mărturisi ea roşind. Eu. te-am minţit, Glen. Era singurul mod, mi s-a părut să. să.

- Să te descotoroseşti de mine, spuse el cu un oftat. Credeam. oh, n-are importanţă ce am crezut!

Zâmbi în timp ce spunea acestea şi Nella nu-l mai recunoştea. Unde era acel Glen Shannon ostil şi ironic pe care-l părăsise cu câteva ore în urmă? Cine era oare acest bărbat din faţa ei, atât de fermecător şi mai ales atât de seducător?

Cu câtă blândeţe îi luase mâna acum. Şi aceşti ochi cufundaţi în ai ei erau ciudat de luminoşi şi de

liniştitori.

- Nu-ţi vreau răul, Nella, crede-mă. Şi nu-ţi reproşez că ai fugit în această după-amiază. M-am arătat mult prea. grăbit.

- Glen.

In plină confuzie, Nella auzi o mică voce şoptindu-i că nimic nu se schimbase, că dacă fusese „prea grăbit“, acum era hotărât să aibă răbdare asta-i tot. Işi desprinse foarte repede mâna, ca şi cum această atingere o ardea dintr-o dată.

- Ştiu, Glen, îţi mărturisisem dorinţa mea. Dar ceea ce aştepţi de la mine, nu pot să-ţi dau. Nu este loc în viaţa mea pentru o astfel de legătură.

- Mi-am dat foarte bine seama.

Hotărât lucru, atâta înţelegere o descumpănea! Şi dacă era o cursă? Il scrută ca să se asigure de sinceritatea lui.

- De ce mi-ai trimis trandafiri?

Nella se stăpânea cu greutate, deoarece răspunsul întârzia să vină. Dar când Glen vorbi în sfârşit, el îşi cântărea fiecare cuvânt.

- Dă-mi o nouă şansă Nella. S-o luăm de la început, zise el cu un zâmbet fermecător.

O gândea oare cu adevărat? Bineînţeles, această propunere n-o lăsa indiferentă, dar ştia de asemenea că era un vis imposibil. Şi asta o făcu să refuze pe un ton plin de regret.

- Nu ne putem întoarce în trecut, Glen, după tot

ce ni s-a întâmplat la amândoi!

- Ce-a fost a fost. De acum înainte, nu mă gândesc decât la viitor. Un viitor care va dura mult timp. Pe care l-am putea împărţi, Nella. Dă-ne o nouă şansă, este tot ce-ţi cer!

Cât de mare era tentaţia de a accepta! Dar Nella nu era liberă şi trecutul ei o va ajunge întotdeauna din urmă. Glen o va accepta măcar pe Debbie? Cine ştie dacă nu-i va reproşa că se gândeşte mai întâi la copilul ei, înainte de a se gândi la el?

- Lasă-mi timp să. reflectez, Glen. Sunt unele probleme.

Işi consultă ceasul, amintindu-şi brusc că domnul Vincente o aştepta. De astă dată, era cu cinci minute în întârziere!

- Trebuie să fug, Glen!

- Aşteaptă!

Cum el întindea mâna spre ea, se dădu înapoi.

- Nu! Nu pot, te asigur, trebuie să plec! Sunt aşteptată - un serviciu - sunt deja în întârziere! O să vorbim despre toate astea mâine.

In momentul în care ea se întorcea, dădu nas în nas cu domnul Vincente, care îi deschidea braţele.

- Draga mea Nella!

El îi strânse mâna cu căldură.

- Sunt atât de mulţumit că poţi să te ocupi de mine şi seara asta!

- Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, domnule

Vincente!

Italianul îi zâmbi lui Glen, aflat în spatele Nellei.

- Inţeleg că apreciaţi femeile frumoase, domnule Shannon.

- Intre altele, da, Vincente.

Nella tresări; ea ghici din intonaţia lui că nu aprecia, în schimb, faptul că discuţia lor fusese întreruptă.

Domnul Vincente o luă pe Nella de braţ şi declară cu vioiciune:

- Domnul Shannon cinează cu noi, Nella.

Oh nu, asta nu! Intâlnind privirea lui Glen, înţelese că şi el era foarte rezervat. Şi ghici că făcea un efort supraomenesc resemnându-se să accepte această situaţie de necrezut.

- Noi ne cunoaştem, doamna York şi cu mine, Vincente, făcu el în sfârşit. De altfel, eram pe cale să evocăm frumoasele vremuri trecute, nu-i aşa Nella?

- Da.

Nella adoptă un ton nepăsător şi vesel pentru a-şi ascunde încurcătura.

- Ei bine, Nella şi cu mine, ne-am cunoscut din plin ieri seară, declară jovialul italian. M-am gândit că mi-ar plăcea să te fac gelos, domnule Shannon. Măcar o dată, eu sunt cel cu o femeie frumoasă de braţ! Nu-i aşa că eşti gelos?

- Da. Foarte gelos. Până într-atât încât nu pot vorbi despre afaceri cu dumneata în seara asta,

Vincente. Nici mâine, nici altă dată. Numai dacă.

Ce aer întunecat şi sălbatic, dintr-o dată! Şi de ce oare domnul Vincente pălise? Ce ciudat ultimatum! Nella îi privea şi pe unul şi pe celălalt, stupefiată.

- Numai dacă îmi faci un serviciu. Lasă-ne singuri, pe doamna şi pe mine, în seara asta.

- Glen, te rog! exclamă Nella.

El n-o ascultă.

- Ei bine, Vincente? Hotărăşte-te! Hotărăşte ce contează mai mult pentru dumneata!

- Ce pot spune? se bâlbâi italianul. Nella nu-mi aparţine! Agenţia de turism care organizează sejurul meu. Nella mi-a făcut un serviciu, nimic mai mult.

- N-ai să pierzi nimic în schimb, Vincente. Şi nici ea, de altfel. Caută pe altcineva, dacă vrei. Şi trimite-mi nota de plată. Dar o păstrez pe Nella.

Domnul Vincente se întoarse spre Nella, vizibil descumpănit.

- Ei bine, este o schimbare de program, am impresia.

- Imi pare rău, domnule Vincente.

Italianul se adresă apoi lui Glen, pe un ton împăciuitor:

- Mă suni mâine ca să mă ţii la curent?

- Contează pe mine.

Vincente dispăru fără să arunce o privire înapoi, ca şi cum ar fi vrut să scape de un adevărat pericol.

- Sincer, Glen, exagerezi.

El îi aruncă o privire glacială.

- Voiai să rămâi cu el?

- Nu în mod deosebit, dar am nevoie de aceşti bani. Din cauza ta, mi-am pierdut deja un serviciu astăzi, şi.

- Banii! exclamă el dispreţuitor. Am să-ţi dau mai mulţi decât el, eu plătesc bine, Nella. Haide, am pierdut destul timp!

O luă de braţ şi o conduse spre ascensor. Atitudinea lui răni sensibilitatea tinerei femei. Desigur, înţelegea că fusese agasat de comportamentul domnului Vincente, dar îi purta pică pentru reacţia lui. Ce afront pentru cumsecadele italian! Şi ei, îi lăsase măcar de ales?

Iată că o brusca din nou, ca azi-dimineaţă. In plus, pierduse orice şansă să-i vorbească domnului Vincente despre pictura Elsei. Din cauza acestui încăpătânat Glen Shannon!

Şi mai era şi altceva. Convinsă acum că era suficient de bogat ca să finanţeze operaţia lui Debbie, Nella nu putea totuşi să-i ceară imediat să-i împrumute bani. Trebuia mai întâi să înceteze neînţelegerile dintre ei. Prudenţa o sfătuia deci să aştepte puţin înainte de a aborda acest subiect delicat.

Erau singuri în ascensor şi, Nella profită pentru a pune lucrurile la punct, cu tact dar şi cu fermitate.

- Dacă mă duci în apartamentul tău Glen, te previn că va fi doar pentru a sta de vorbă.

Glen schiţă un zâmbet fără bucurie.

- Oh, cred că o să găsim mult mai multe de făcut. Răsplata ta va fi a mea, draga mea Nella. De altfel, dacă vei fi la înălţime, voi dubla poate tariful. Graţie prietenul nostru Vicente, înţeleg în sfârşit care era problema! Şi când mă gândesc că am fost atât de orb să intenţionez să te cer în căsătorie! Ce idiot, totuşi!

O licărire de ură lucea în ochii lui albaştri şi Nella simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Inţelegea brusc ce voia să spună şi se îngrozi. Cum, dar cum îşi putea imagina că venise în acest hotel pentru. pentru acest gen de activitate? Şocată, rămase fără glas.

Când ascensorul se opri, Glen îşi împinse însoţitoarea pe culoar şi o ţinu de mână în timp ce scotea o cheie din buzunar. Şi în tot acest timp, Nella căuta cu disperare un mijloc să scape din acest impas. Ii venea să urle că se înşela asupra ei, sperând în acelaşi timp că ea era aceea care se înşela. Căci interpretase cu siguranţă greşit cuvintele lui, înţelesese prost, trebuie că vrusese să spună altceva. El nu-şi putuse închipui asemenea orori, totuşi, nu, era prea îngrozitor!

Apartamentul în care intrară era demn de un prinţ. Nella încremeni la intrare, admirând vasta sufragerie şi imensul salon cu canapele adânci de piele. Existau plante verzi peste tot, grupate savant între mobilele luxoase. Perdelele erau trase, dar Nella ghicea că vederea trebuia să fie magnifică, deoarece

era un apartament situat pe colţ şi ferestrele largi se deschideau spre una dintre cele mai frumoase panorame ale golfului Sydney. Dincolo de salon, Nella zări dormitorul cu un pat mare acoperit cu satin crem. Un fior o străbătu. Glen tocmai închisese uşa de la intrare şi avea impresia îngrozitoare că era prinsă în cursă.

Fără să se mişte, îl urmări cu privirea. Ajuns la bar, îşi turna un pahar de whisky.

Apoi se întoarse spre ea, cu o privire rea.

- Nu fi timidă, haide, tratează-mă ca pe oricare client!

- Eşti nebun! şopti Nella.

- De obicei, nu frecventez prostituatele! îi aruncă el cu brutalitate. Nici chiar dintre cele de lux, solicitate telefonic. Dar pentru tine, am să fac o excepţie! Pentru tine, voi face întotdeauna o excepţie!

Şi brusc, deveni livid şi aruncă paharul cu whisky de perete.

- De ce.?

Strigătul lui se confundă cu zgomotul paharului spart. Intinse mâinile spre Nella, într-un gest de disperare şi de neputinţă.

- De ce.? Dar de ce, Nella? De ce ai făcut asta.? Nu era nevoie. Eu ţi-aş fi dat totul, Nella. Tot ce ţi-ai fi dorit! Absolut tot!

Capitolul 5

- Cum poţi să crezi aşa ceva despre mine, Glen?

Nella era încă în stare de şoc, gata să izbucnească în plâns. Cuvintele lui Glen o distruseseră, făcând-o să se întrebe dacă îşi va revine vreodată.

Glen se înfurie.

- Şi continui să negi? Nella, dacă ai avea într-adevăr curajul faptelor tale, aş avea mai mult respect pentru tine.

Cât o dispreţuia! Asta întrecea orice măsură. Nella nu mai putea suporta, de data asta o lovise prea tare cu acuzaţiile lui nefondate. El nu ştia nimic despre lupta pe care o ducea zi de zi, împotriva bolii, împotriva timpului care se scurgea fără milă! Nebună de furie, Nella se aruncă asupra lui, cu ghearele scoase, ca o leoaică dezlănţuită. Ii aruncase cuvinte care o dureau, ei bine, îi va trânti câteva lovituri care să-l facă să sufere.!

El nu se clinti, suportând cu stoicism asaltul fără a încerca să se apere sau să se ferească. La început, acest calm o irită şi mai mult pe Nella, care-i lovi cu pumnii pieptul şi umerii, cu toate puterile ei. Apoi, se recunoscu învinsă; el nici măcar nu clipise, aşteptând doar ca furtuna să treacă.

Gâfâind, cu braţele căzute de-a lungul corpului, cu pumnii care o dureau, stătea în faţa lui, cu lacrimi de disperare curgându-i pe obraji.

- Te detest, Glen Shannon! Este odios să crezi aşa

ceva despre mine! Oh, te urăsc! Te urăsc!

- Nu-i adevărat, Nella! Iată de ce este un iad. pentru amândoi!

Câtă disperare în vocea şi în ochii lui, dintr-o dată!

- Dar nu, Glen, nu sunt ceea ce crezi! Cum aş putea.? Eu,
o femeie uşoară? Dar nici măcar nu mi-a trecut prin minte!

- Destul, Nella.

Nu era decât un murmur, apoi o cuprinse în braţe pe tânăra femeie şi o strânse cu putere.

- Să nu mai vorbim despre asta, Nella, să ne prefacem că.

Ii mângâie părul, şoptindu-i cu pasiune:

- Lasă-mă să te iubesc, aşa cum am visat întotdeauna, Nella. Am să te fac să-l uiţi pe Vincente şi tot restul. Eu.

- Nu, nu!...

Doamne Dumnezeule, cum să-l convingă că-i spusese adevărul?

- Iţi jur, Nella, nu-mi pasă! Nu mă interesează ce ai făcut, ce eşti! Dar te doresc, te iubesc de atâta timp! Vreau să-ţi arăt cum s-ar putea petrece lucrurile. cu totul altfel decât cu ceilalţi, Nella. Noi doi. tu şi cu mine.

Işi lipi corpul de al ei, făcând-o să înţeleagă cât de mult o dorea. Şi Nella simţi cum i se trezesc simţurile, fără voia ei.

- Incetează, Glen! Te rog! murmură ea izbucnind

în plâns şi încercând să-l respingă. Tu nu mă iubeşti! Dacă m-ai fi iubit, ai fi ştiut că nu sunt ceea ce ai spus! Ai fi ştiut.

- Nu ştiu decât un singur lucru: eşti în braţele mele, aici este locul tău dintotdeauna. şi vom face dragoste, cum ţi-ai visat întotdeauna. şi eu de asemenea!

Depunea o ploaie de sărutări fierbinţi pe ochii, pe obrajii şi pe buzele ei.

- O noapte Nella. numai o noapte! Dăruieşte-mi o noapte şi am să-ţi dau tot ce vei dori. tot.

- Nu, oh, nu! Nu poţi să-mi faci asta Glen!

- Doar n-o să mă refuzi! Nu acum când ştiu. ceea ce ştiu!

- Nu, te implor!

Degeaba se zbătu, Glen o duse spre pat, pe care căzură împreună şi el îi înăbuşi ţipetele de protest cu sărutările lui. Datorită eforturilor, reuşi să-şi întoarcă faţa pentru a striga cu
o voce care gâfâia:

- Nu! Nu, Glen, asta nu! Nu!

El îi imobiliză mâinile, i le ţintui pe pat şi alunecă peste ea unduindu-se într-un mod elocvent pentru a-şi aţâţa dorinţa.

- Mă doreşti, Nella, cum n-ai dorit niciodată un bărbat!

- Nu, Glen, te implor.

Din păcate, simţea cum apărarea ei slăbeşte.

- Nella.

Era strigătul unui om chinuit, o rugăminte în acelaşi timp şi tinerei femei îi fu deodată foarte teamă de această pasiune pe care el nu şi-o putea stăpâni. Glen îşi pierduse raţiunea şi ea niciodată nu i se va dărui! Nu în această ambianţă de nebunie!

- Nu trebuie, Glen. Nu aşa. nu este bine!

- Vei fi a mea, Nella, pentru totdeauna.

Mai convingătoare decât cuvintele, sărutările lui înnebunitoare, mângâierile rând pe rând tandre şi îndrăzneţe învinseră ultimele împotriviri ale Nellei.

- Draga mea. dragostea mea. sufletul meu. viaţa mea.

Glen o dezmierda şoptindu-i cuvinte dulci între două sărutări de foc, scoţându-i veşmintele cu o grabă înfigurată. Ah, buzele lui pe pielea ei goală! Nella închise ochii, incapabilă să-şi vină în fire pentru a împiedica ce era mai rău. Trupul o trăda, fremăta sub degetele şi gura lui Glen, şi Nella ştia că inevitabilul urma să se producă.

Prea târziu, era prea târziu îşi repeta ea, abia conştientă de actele sale, în timp ce Glen se dezbrăca la rândul lui. Nella redeschise ochii la timp pentru a zări această fiinţă fatală care se apleca asupra ei în superba lui nuditate.

Era o nebunie, cu toate acestea Nella se încordă, nerăbdătoare să-l primească şi se deschise ca o floare pentru a potoli demonii care torturau acest

bărbat. Da, se va dărui, căci va fi o singură dată, nu va mai exista alta pentru ei, intimitatea pe care o vor împărtăşi va fi fără viitor.

Niciodată nu cunoscuse o asemenea dezlănţuire a simţurilor, se abandonă pentru prima dată în viaţa ei şi fără cea mai mică inhibiţie jocurilor erotice ale dragostei. Glen o făcea să descopere un univers de senzaţii pe care nici nu le bănuia, era o beţie, o bucurie şi Nella se dedică fără reţineri plăcerii şi voluptăţii.

- Glen. îngăină ea în pragul extazului.
- Nella.

El îi strigase numele în culmea încântării că o făcea în sfârşit a lui.

- Spune-mi că mă doreşti.. Spune-mi că mă iubeşti. Nella, spune. mă doreşti? Mă iubeşti? Numai pe mine?
- Da!
- Oh, Nella.

Era suspinul unui bărbat în sfârşit satisfăcut din plin şi Nella simţi lacrimi în ochi. Cât se înşelase asupra lui! Dacă măcar s-ar putea întoarce în trecut. Glen avea dreptate, erau făcuţi unul pentru altul, fusese a lui ca şi cum îi aparţinuse dintotdeauna, numai lui. Şi era chiar mai mult, împotriva oricărei raţiuni, împotriva oricărui bun-simţ, această legătură care o unea cu Glen nu era numai dorinţă. Era dragoste! Da, dar el.

Rămaseră înlănţuiţi mult timp şi, cuibărită în braţele lui Glen, care-i mângâia cu tandreţe părul, Nella visă că nimic nu-i va putea nicicând despărţi, că vor începe o nouă viaţă împreună, că un viitor lung şi fericit să întindea în faţa lor.

Dar tăcerea se prelungea şi Nella se hotărî s-o rupă. Trebuia neapărat să aibă o discuţie. Trebuia să pună lucrurile la punct cu Glen, să-l convingă că se înşelase. In plus, trebuia să-i spună de Debbie.

- Glen. murmură ea ridicând capul spre el.

Cu un gest, el o reţinu, împiedicând-o să se mişte.

- Nu, rămâi acolo!

Nella oftă, stăpânindu-şi nerăbdarea. Glen răsuci o şuviţă de păr pe un deget şi-i şopti cu o voce răguşită:

- Ne vom făuri o lume a noastră, unde nimic nu ne va deranja.

Dacă el deja îşi făcea planuri, atunci venise momentul să vorbească despre Debbie.

- Nu pot, Glen.

- Nu spune asta!

Nella ar fi vrut să plângă. De ce avea acest aer sălbatic? De ce refuza s-o asculte? Să creadă că-l interesau numai raporturile fizice?

El o ridică pe perne şi se aplecă spre ea scrutând-o cu ochii lui albaştri atât de pătrunzători.

- Ascultă-mă, Nella. Ceea ce ai făcut şi pentru ce ai făcut-o puţin mă interesează. Cu ce drept te-aş

blama? Toate astea sunt de domeniul trecutului, să tragem linie şi s-o luăm de la capăt. O să părăsim Australia. Vom trăi unde vei dori.

Aşadar, continua să creadă că ea. Nella simţi cum i se strânge inima. Totuşi, o iubea încă, deoarece dorea să-şi împartă viaţa cu ea. Da, dar avea atâtea lucruri să-i dezvăluie!

Nella rugă cerul ca Glen să fie destul de generos ca s-o accepte pe Debbie, apoi se înarmă cu curaj şi, privindu-l drept în ochi, îi mărturisi:

- Am o fetiţă, Glen.

Trăsăturile lui se înăspriră.

- A lui Jim?

- Evident, a lui Jim!

Faptul că putea pune asta la îndoială îi făcea atât de rău! Nella încercă să-şi uite durerea: să ceară ajutorul lui Glen impunea anumite sacrificii.

- Am s-o înfiez, zise el, îmblânzit.

- Dacă măcar ar fi atât de simplu!

Prima lui reacţie era, desigur, încurajatoare, dar nu cunoştea problemele ei.

- Trebuie mai întâi ca Debbie să te accepte pe tine. Nu mai este un bebeluş, să ştii, are patru ani.

- Voi şti s-o fac să mă iubească.

Sigur pe el, ca întotdeauna, constată Nella care se întreba cum va reacţiona când va afla urmarea - ce era mai important. Va mai fi la fel de optimist la ideea să crească un copil care risca să rămână

handicapat?

- Asta nu-i totul, Glen. Este aproape oarbă.

Era oare compasiune ceea ce-i umbrise brusc privirea? Nella trebuia acum să-i spună tot adevărul, şi dacă Glen o iubea într-adevăr aşa cum pretindea, nu putea decât să-i împărtăşească neliniştea.

- Dacă nu este operată foarte curând, va rămâne oarbă toată viaţa. Un chist ca al ei, foarte rău plasat pe nervul optic. aproape de creier, o singură clinică din lume poate să-l îndepărteze şi se află la Los Angeles. Medicii care se ocupă de Debbie la Spitalul Camperdown nu mi-au ascuns că este ultima ei şansă.

Nella inspiră adânc şi ajunse la partea cea mai grea.

- Numai că. operaţia costă cincizeci de mii de dolari. Şi nu-i am, cu toate eforturile mele, dar este o sumă atât de mare! Imposibil să-i adun din fonduri publice, cazul lui Debbie nu-i dă dreptul. Ca să-i împrumut, ce garanţii pot oferi organismelor de credit? Nu posed nimic. Totuşi, îmi trebuie aceşti bani. Iată de ce trebuie să-ţi cer să mă ajuţi, Glen. Sper că vei înţelege.

- Inţeleg.

Trăsăturile lui se înăspriră şi Nella îşi pierdu capul. De aceea, insistă, pledând cauza lui Debbie cu şi mai multă însufleţire.

- Este fiica mea, Glen, trebuie să încerc totul ca

să-şi recapete vederea! Muncesc aproape douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, am trei slujbe. Trăim modest, ca să nu spun cu zgârcenie.

De ce avea oare Glen această privire glacială? De ce părea deodată atât de crispat?

- Trebuie să fie greu, într-adevăr.

Era mereu la fel de rece şi la fel de sumbru, iar vocea lui ciudat de lipsită de expresie. Nella, care nu înţelegea, ghici că se îndepărta de ea.

- Dar încetează să te frământi, Nella, reluă el ridicându-se de pe perne. Am să fac tot ce este necesar.

Se îndepărtase de ea, şi Nella fu mâhnită. Il rănise oare vorbindu-i despre Debbie, copilul lui Jim? Era oare gelos? Nella îşi promisese că-l va face să uite, că va şti să recupereze timpul pierdut prin dragoste şi solicitudine.

Poate îi vorbise prea repede de necazul ei? Pentru ea, bineînţeles, era o urgenţă starea de sănătate a lui Debbie, nu se gândea decât la asta de săptămâni întregi. Dar Glen avea nevoie cu siguranţă să simtă că avea şi el un loc în inima şi în viaţa ei.

Dornică să restabilească legătura cu el, Nella îl mângâie plimbându-şi degetele pe pieptul lui şi zâmbi văzându-l tresărind. Această putere îi provoca o anume exaltare. Dar Glen îi prinse mâna, oprindu-i gestul.

- Pentru noi, asta nu va schimba nimic, Glen, o să

continuăm să ne vedem, şopti ea.

El îi lăsă repede mâna, coborî din pat şi o fixă pe tânăra femeie cu o expresie de nepătruns.

- Ti-ai atins aşadar scopul, îi aruncă el cu o voce fără inflexiuni.

Uluită, Nella îl urmări cu privirea cum înconjoară patul ca să-şi ridice haina de pe podea.

- Cu mască, toată lumea este la fel! Scuză-mi cinismul, Nella.

Brusc, ei i se făcu foarte frig. Schimbarea brutală a atitudinii lui o dezorientă.

- Fii fără grijă, draga mea, banii nu sunt o problemă. Ti-am spus că-ţi voi da tot ce vei dori, îi vei vea. Pentru că m-ai satisfăcut pe deplin şi chiar mi-ai spus cuvintele pe care doream să le aud! Bine jucat, frumoasa mea! Şi eu am crezut, biet idiot ce sunt! Trebuie spus că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru tine, Nella. Şi pentru tine, sunt în stare de orice.

- Glen, nu, ascultă-mă! Te înşeli.

Nella se dădu jos din pat la rândul ei, şi cu mâinile împreunate, îl imploră:

- Trebuie să mă crezi, Glen! Am fost sinceră. Niciodată n-am fost atât de fericită, nici chiar cu Jim! Nici un alt bărbat n-a reuşit să-mi dea atâta fericire ca tine! Trebuie să mă crezi, te rog!

Glen îşi luă carnetul de cecuri şi un stilou din buzunarul hainei şi se îndreptă spre birou. Mergea ca

un automat, ca şi cum nu auzise rugăminţile tinerei femei.

- Dar, în sfârşit, Glen, vrei să mă asculţi, da sau nu? Iţi repet că te înşeli! In toate privinţele! Spune-mi ce am făcut, ce am spus, ca să-ţi schimbi atât de repede dispoziţia? Este o neînţelegere, îţi jur!

- Am şi eu propriile mele nevoi, Nella. Iată, aceşti bani sunt ai tăi, ca plată a serviciilor făcute. Pentru nimic în lume n-am s-o las pe fata lui Jim să-şi piardă vederea! Era cel mai bun prieten al meu. în vremuri mai bune.

Alesese oare acest mijloc ca să se răzbune pe durerea ce i-o pricinuise cu şase ani în urmă?

- Nu vreau banii tăi, Glen. N-am făcut niciodată dragoste cu un bărbat pentru bani! Niciodată. Şi n-am să fac niciodată. Verifică îndeaproape Agenţia de interpreţi, este o societate serioasă care lucrează în legalitate şi nu o reţea de. femei uşoare! N-ai decât să-l întrebi pe domnul Vincente.

El îi aruncă o privire pe furiş, ridicându-se.

- Am să trec peste asta, Nella. Nu te nelinişti. Am să trec, într-un fel sau altul. Tu ai făcut ce aveai de făcut, eu de asemenea. Numai că prea multe lucruri ne despart! De aceea, să încercăm să încheiem în mod demn. ceea ce niciodată n-am început cu adevărat.

Nella îşi frângea mâinile, pradă unei disperări nemărginite.

- Te iubesc, Glen. N-am ştiut-o înainte, dar eu.

- Nu, te rog, este inutil, destulă prefăcătorie! Tu mi-ai făcut un cadou splendid - trupul tău adorabil - şi m-ai eliberat de demonii mei. Mulţumesc, Nella. Sper că şi eu ţi-am dat plăcere. Să ne oprim aici, vrei? Nu mai este nimic de adăugat.

Nella se dădu înapoi când el îi întinse cecul. Scutură din cap cu ochii în lacrimi, cu braţele încrucişate peste pieptul gol, ca şi cum durerea o sufoca.

- Nu, Glen, nu fi atât de crud! Nu după ce s-a petrecut între noi.

El înaintă spre ea, oscilând vizibil între o mulţime de sentimente contradictorii, apoi se întoarse, puse cecul pe birou cu un gest brusc şi-i aruncă furios, îndepărtându-se cu paşi mari:

- Imbracă-te, va fi mai bine pentru tine. şi pentru mine. Ai obţinut ce vroiai? Ei bine, acum pleacă! Pleacă înainte să mă distrugi cu totul!

Nella se prăbuşi pe pat, tremurând din toate încheieturile, cu lacrimi de disperare rostogolindu-se pe obraji. Cum ajunseseră oare aici? Nu fusese totuşi o greşeală că-i explicase, că încercase să-l facă să înţeleagă? Ce ar fi putut face mai mult?

După diversele zgomote care ajunseră la ea din camera alăturată, Nella ghici că Glen îşi turnase un pahar, apoi că scotocea prin dulapul de haine. Işi aminti că zărise un rând de dulapuri fixate în perete

lângă bar, în salonul apartamentului. Glen se îmbrăca, după toate aparenţele. Aproape imediat o uşă trântită o înştiinţa că tocmai plecase.

Iată, se terminase. In sfârşit, cum pe drept subliniase Glen, nimic nu începuse cu adevărat între ei. De fapt, încă de la început, relaţia lor fusese bazată pe neînţelegeri, desconsiderare şi alte confuzii. Un destin rău părea că se înverşunase împotriva lor din prima zi.

Să terminăm cu demnitate, spusese el. Dar cum să rămâi demn? se întreba Nella plângând şi mai tare. Reuşise în aceeaşi zi să descopere şi să piardă o iubire. Unde va găsi forţa să învingă cu demnitate un destin atât de crud?

Părăsind acest hotel, se hotărî ea. Se îmbrăcă în grabă, apoi contemplă câteva clipe cecul de pe birou. Când te gândeşti că salvarea lui Debbie ţinea de această mică bucăţică de hârtie! Dacă îl lua şi dacă îl încasa, nu exista nici o îndoială că Glen o va condamna pentru totdeauna. Ar avea astfel confirmarea că
i se dăruise pentru cincizeci de mii de dolari şi nu pentru sentimentele pe care i le inspirase

Dacă nu lua acest cec, Glen va încerca oare s-o revadă? Işi va da seama de greşelile lui şi-i va cere să-l ierte? Şi, în acest caz, va putea oare să uite neîndurătoarea lui lipsă de încredere?

Nella nu mai ştia ce să facă, o frământau prea multe gânduri contradictorii. Existase şi va exista întotdeauna o teribilă nepotrivire între ea şi Glen. Ura şi neîncrederea o orbiseră, la început; acum, el era cel care o detesta şi nu mai credea în ea. Trăiseră un armistiţiu, noaptea trecută, un moment de armonie şi fericire, dar prea târziu. Era mereu prea târziu pentru ei!

Lacrimi de regret inundară faţa tinerei femei. Tot ce ar fi putut să fie. Dar Nella îşi învinse ultimele ezitări, luă în sfârşit cecul, singura licărire de speranţă în această aventură nefericită. Graţie acestor bani, Debbie avea în fine o şansă să iasă din noaptea ei!

Glen îşi lăsase stiloul pe birou şi Nella nu rezistă ispitei de a-i scrie în grabă un mesaj, pentru ca el să înţeleagă.

„Mi-ar fi plăcut atât de mult ca lucrurile să se petreacă altfel“.

Inutil să semneze. De altfel, mesajul însuşi nu era oare inutil? Oh, şi apoi, cu atât mai rău! Nimic nu mai conta de acum înainte, nu se va ocupa decât de Debbie.

Nella merse încet spre uşă, încă nesigură. Pleca departe de acest apartament, de acest hotel, departe de Glen şi de tot ce ar fi putut să fie dacă. dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

Capitolul 6

Nella se îndepărtă de ghişeu şi verifică dublura borderoului pe care funcţionarul băncii i-l înmânase în schimbul cecului lui Glen. Zerourile se aliniau, suma era efectiv vărsată în contul ei.

I se părea că merge ca prin ceaţă când ieşi în stradă. Aceşti bani nu-i procurau nici bucurie, nici un sentiment de triumf. Dar, în sfârşit, îşi spuse ca într-un efort pentru a se convinge, singur rezultatul conta. Şi preţul pe care-l plătiseră ea şi Glen, va fi deplin justificat dacă operaţia lui Debbie reuşea. In caz contrar. Dar nu, refuza să se gândească la un eşec! Debbie va vedea din nou, trebuia neapărat.

Nella grăbi paşii, nu mai avea timp de pierdut. Trebuia să organizeze plecarea lor cât mai repede, cu demersurile de tot felul pe care le presupunea. Era aşadar inutil să mai analizeze ceea ce li se întâmplase lui Glen şi ei. Avea nevoie să-şi recapete o minte limpede, să iasă din această stare anormală în care evoluase toată dimineaţa. Toată energia ei trebuia să se concentreze de acum înainte asupra călătoriei la Los Angeles.

După aceea. Nu, nu trebuia să se mai gândească la ce se va întâmpla după aceea. De fapt, trebuia să înceteze să se gândească la Glen. Intr-o zi, poate va reuşi să evoce noaptea lor de dragoste şi amărăciunea care o urmase, fără să sufere prea mult. Dar deocamdată, asta nu era de conceput, de

aceea era preferabil să nu se mai gândească.

Intrând, găsi casa în plină frământare. Sfătuită de Debbie, Elsie se lăsase în voia inspiraţiei şi compunea o pânză care, declară ea triumfătoare, va fi şi mai genială decât precedenta.

- Am banii pentru operaţie, Elsie, anunţă Nella.

Elsie se întoarse dintr-o săritură, cu pensula în mână, stropind pânza cu vopsea liliachie.

- Oare am auzit bine?

- Da. Mă duc imediat să-l văd pe doctorul Halston, care a promis să stabilească o întâlnire pentru noi la Los Angeles, să organizeze totul, şi.

- Dar de unde au apărut banii aceştia, Nella?

Stupefacţia cedând locul îngrijorării, Elsie insistă:

- Nu cumva ai spart o bancă?

Nella o linişti imediat cu un mic zâmbet lipsit de bucurie.

- Nu te teme, Elsie, nimeni nu va veni să mi-i ia înapoi! Mi s-a. donat această sumă.

Figura mobilă a Elsei păru deodată încremenită.

- Ce-ai făcut, Nella? Dacă aveai printre cunoştinţele tale pe cineva atât de bogat, de mult timp ai fi luat legătura cu el.

Nella rămase pe poziţia ei, fără ezitare.

- Nu-mi pune întrebări, Elsie, nu vreau să vorbesc despre asta. Niciodată. Avem banii, obişnuieşte-te cu gândul, asta-i tot.

- Nella...

Elsie îi rostise numele cu o profundă emoţie în glas, în care se amestecau nelinişte, înţelegere şi compasiune. Apoi tăcu şi-i adresă tinerei sale prietene cel mai călduros şi totodată cel mai încurajator zâmbet al ei.

- Au tot interesul să-şi facă bine treaba toţi acei medici de acolo, de la Los Angeles! spuse ea în cele din urmă. Intre timp, pentru a sărbători asta, Debbie şi cu mine mergem să pregătim o mică gustare! Este o zi mare!

- Da, o zi mare, replică Nella care îi zâmbi cu recunoştinţă.

In cursul săptămânii următoare, optimismul Elsei a ajutat-o
enorm pe Nella care, fără ea, s-ar fi descurajat. Ii era atât de greu în timpul zilei să se elibereze de gândurile triste care îi bântuiau nopţile pline de coşmaruri. Din fericire, Debbie radia de mulţumire, bucurându-se dinainte că o să vadă într-o zi apropiată toate minunăţiile pe care Elsie le va picta pentru ea. Şi zâmbetul radios al copilului său era pentru Nella cea mai dulce dintre consolări.

Imediat ce se fixă data intervenţiei, Nella rezervă locuri la avionul pentru Statele Unite, cumpără dolari americani şi-şi făcu socotelile. Taxa de schimb era atât de mare încât nu-i va rămâne deloc bani pentru cheltuielile curente, ajunsă acolo. Dar va face economii severe, era obişnuită.

Elsie le conduse la aeroport şi rămase până la

decolarea avionului. A fost un zbor foarte lung şi Nella îşi petrecu majoritatea timpului explicându-i lui Debbie, foarte curioasă, ce se întâmpla în jurul lor. La Los Angeles începu o adevărată cursă contra cronometru. Nella o instală pe fiica ei la clinică, se întreţinu cu medicii şi infirmierele care urmau să se ocupe de Debbie. Apoi străbătu oraşul în căutarea unei locuinţe ieftine şi-şi făcu din nou socotelile. Totul, acum, era să cheltuie cât mai puţin posibil pentru traiul de zi cu zi. Seara, tânăra femeie căzu pe patul ei şi adormi imediat, moartă de oboseală. Nella răsuflă puţin după operaţie, câteva zile mai târziu. Aşezată la căpătâiul patului fiicei sale, aştepta cu nerăbdare trezirea acesteia, mângâindu-i uşor mâna. Chirurgul o asigurase pe Nella că Debbie îşi va recăpăta vederea.

- Indată ce-i vom îndepărta bandajul de protecţie, va vedea, doamnă York, vă garantez.

Cu ce uşurare primise Nella această ştire minunată. Şi acest miracol, i-l datora lui Glen. Nu trebuia oare să-i trimită un cuvânt de mulţumire din partea lui Debbie? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era tentată să-i scrie şi altceva. Dorea să-i explice, să înlăture neînţelegerile care stricaseră totul între ei.

Dar nu uita privirea pe care i-o aruncase înainte de a pleca. O privire ostilă, care o umpluse de disperare. N-avea importanţă ce-i va spune în scrisoare, el va continua s-o dispreţuiască.

Debbie se agita în patul ei şi strânse foarte tare degetele mamei ei.

- Mamă?

Nella se aplecă pentru a-i şopti cu adâncă emoţie:

- Da, draga mea, sunt aici. Totul o să fie bine. Curând, în câteva zile, ai să vezi din nou.

Un zâmbet pluti pe buzele copilei.

- Am să pot vedea tablourile Elsei?

- Sigur, îngeraşul meu, toate tablourile ei.

In seara aceea, Nella scrise o lungă scrisoare Elsei, pentru a-i povesti cum se desfăşurase operaţia. Ea îi mulţumi încă o dată că fusese atât de darnică şi generoasă cu ajutorul şi încurajările ei. Cu aceeaşi emoţie, tânăra femeie îi scrise şi lui Glen o scrisoare. Puţin îi păsa ce putea să creadă, simţea nevoia să-i mărturisească recunoştinţa ei. Bineînţeles, trecu sub tăcere noaptea lor de la hotelul Regent şi-i mulţumi cu simplitate pentru ce făcuse pentru Debbie.

Evident, nu se aştepta ca Glen să-i răspundă. Decepţia pe care o încercă neprimind nici o veste de la el trecu totuşi repede. Vindecarea lui Debbie îi procura atâta fericire încât îşi uită pentru moment tristeţea. Clipa fermecată când doctorii scoaseră în sfârşit bandajele, îi va rămâne pentru totdeauna gravată în memorie. Clipă magică, desigur, dar generatoare totodată de îngrijorare. Se proceda încet deoarece trebuia evitat orice şoc brutal, lumina putând să producă o suferinţă. Şi apoi, brusc, Nella

văzu o sclipire în ochii verzi ai fiicei sale. Debbie o recunoştea! Ah, încântătoarea plimbare pe care o făcură amândouă câteva zile mai târziu, în parcul spitalului! Debbie jubila literalmente, minunându-se de toate, de cerul albastru al Californiei, de florile colorate în mii de culori, de păsărelele pestriţe care se urmăreau dintr-un pom în altul. Şi Nella ştiu atunci că o asemenea fericire merita toate sacrificiile consimţite.

Când se pregăteau să se întoarcă în Australia, sosi o scrisoare din Sydney. O scrisoare extraordinară din partea
Elsei, cu un cec de două mii de dolari pe care Nella îl privi mult timp, uluită, înainte de a citi în sfârşit paginile acoperite cu un scris mare, atât de caracteristic prietenei lor.

„Am vândut un tablou!!!“ scria Elsie.

Nella izbucni în râs. Şi-o imagina pe Elsie dansând în jurul bucătăriei, sărbătorindu-şi triumful cu exuberanţa ei firească. Fericită că un amator de artă îi recunoscuse în sfârşit talentul de artistă, Nella îşi continuă lectura:

„Cu aceşti bani, Nella, trebuie s-o ducă pe Debbie la Disneyland! Arată-i tot ce e de văzut acolo şi mai ales să se distreze bine! Trebuie să sărbătoriţi! Vreau să fiţi fericite amândouă! Nimic nu-mi face mai mare plăcere decât să dăruiesc fericire celor două fiinţe cele mai dragi sufletului meu!“

Draga de ea, generoasa Elsie! se gândi Nella cu

lacrimi în ochi. O recunoştea atât de bine. Într-adevăr, ce putea fi mai minunat pentru Debbie, ieşită din noaptea ei, decât să descopere feeria tehnicoloră a Disneylandului?

Nella continuă să citească, nerăbdătoare să afle restul noutăţilor.

„Sunt în al şaptelea cer, Nella! Iţi aminteşti de Bruno Vincente, italianul acela pe care l-ai călăuzit prin Sydney? Ce bărbat fermecător! Un gentelman perfect, dublat de un priceput om de artă. Nu numai că-i place la nebunie ce fac, dar mă încurajează cu ardoare să-mi dezvolt noul meu stil! După el, sunt un pictor primitiv în stare pură! Ah, cum îi strălucesc ochii când îmi spune asta, Nella! Nu lipseşte mult să-l strâng la piept! Dar mă tem să nu-l pun pe fugă. de frică. Este prea devreme! Şi apoi, nu este prea înalt. Dar ce inteligenţă!

„N-o să ghiceşti niciodată cum ne-am cunoscut, Bruno şi cu mine! Mulţumită bărbatului care ţi-a adus poşeta, nu ştiu dacă îţi mai aminteşti. Se numeşte Glen Shannon, şi te-a cunoscut pe vremuri, se pare, înainte de căsătoria ta cu Jim. Ei bine, a revenit acasă la noi, şi în mod firesc, i-am vorbit despre tine şi despre Debbie. I-am povestit totul, moartea prematură a lui Jim, disperarea ta în privinţa lui Debbie, toată truda pe care ţi-ai dat-o pentru ea. Părea foarte necăjit să afle toate acestea, dar l-am liniştit, i-am spus că totul merge bine în prezent. A zărit tabloul meu pe perete, grădina aceea minunată

şi m-a întrebat dacă este de vânzare. Cum mi-a oferit pe loc cinci mii de dolari bani gheaţă, am zis: Adjudecat! Vândut! Pe urmă i-a arătat tabloul lui Bruno Vincente care, de atunci, nu mă mai părăseşte! Este adorabil! Nu trebuie să mai vând nimic, mi-a recomandat el, trebuie să-mi păstrez tablourile pentru o expoziţie. El o va organiza! Va face din mine un pictor celebru! Şi bogat!!!

De aceea dragele mele, distraţi-vă la Disneyland, cheltuiţi totul până la ultimul cent! Cu pensulele mele, voi realiza minuni şi nu vom mai avea niciodată grija banilor! Bruno este o autoritate în lumea artistică, el ştie ce spune. Este fantastic, nu găseşti? Evident, am ştiut dintotdeauna că aveam geniu! Ştiam singură, până la apariţia lui Bruno! Ah, ce spirit subtil şi luminat!

I-am spus lui Glen Shannon că te vei înapoia peste câteva săptămâni. Ce nervos este şi crispat bărbatul acesta! Va trebui să înveţe să se destindă. Are gust, cunoştinţe în pictură, ce păcat că este atât de lipsit de bucuria de a trăi! Reuşita mea este a lui Debbie, căruia i-o datorez, să-i spui Nella! Să-i spui de asemenea că la întoarcere va avea multe tablouri de admirat. Până atunci, vă îmbrăţişez foarte tare pe amândouă! Elsie“

Nella reciti de mai multe ori pasajele referitoare la Glen; îşi punea nenumărate întrebări. Mai întâi, de ce îi făcuse o vizită Elsei? Apoi se pricepea atât de bine la pictură, sau avusese altceva în cap încât să-i ofere

o sumă atât de considerabilă în schimbul unui tablou? Nella îşi aminti că-i spusese că va face orice pentru ea. Era un mijloc ocolit de a-i veni în ajutor? Il întrebase oare pe Bruno Vincente şi descoperise că îi spusese adevărul? De ce nu-i răspunsese la scrisoare?

Incapabilă, bineînţeles, să găsească răspunsuri, Nella îşi recăpătă totuşi speranţa. Faptul însuşi că se dusese s-o vadă pe Elsie nu însemna oare că Glen, în ciuda eforturilor lui, nu reuşea s-o respingă deplin? Sentimentele pe care i le insuflase nu erau poate stinse în întregime şi Nella dorea din toate puterile să nu se înşele.

Nella ar fi vrut să se întoarcă imediat în Australia, atât de mare era nerăbdarea ei, dar nu putea s-o lipsească pe Debbie de bucuria de a vizita Disneylandul. Rezervă prin urmare o cameră la Holliday Inn, situat la mai puţin de zece minute de parcul de distracţii şi care propunea un serviciu de transport dus-întors, foarte comod.

Fără nici o îndoială, Debbie trăi cea mai extraordinară săptămână din tânăra ei existenţă. In fiecare dimineaţă, mama şi fiica, intrau în regatul minunat al lui Walt Disney, pentru descoperirea unei noi teme. Şi astfel descoperiră rând pe rând Ţara Viitorului, adevărat univers futurist născut din imaginaţia debordantă a creatorului ei, Ţara Aventurii, cu căutătorii de aur şi epopeea Far Westului şi de asemenea, bineînţeles, Ţara

Imaginarului cu Mickey, Donald şi toate personajele din desenele animate atât de dragi celor mici.

Totuşi, în pofita încântării pe care o simţeau, oboseau repede şi se întorceau la hotelul lor la jumătatea zilei pentru o lungă siestă. Nella se mira de altfel, că avea permanent dorinţa să doarmă. Probabil că era oboseala acumulată în aceste ultime luni, îşi spuse ea fără să caute mai departe. De acum înainte, nu va mai fi nevoie să se omoare cu munca, un singur serviciu va fi suficient ca ele să poată trăi; ce uşurare!

Călătoria de întoarcere s-a desfăşurat fără probleme, Debbie nu s-a plictisit nici o secundă şi la sosire scoase strigăte de bucurie zărind-o pe Elsie care venise să le întâmpine la aeroport. Elsie era strălucitoare în caftanul ei multicolor, cu piepteni de baga ţinându-i cu dificultate părul rebel la fel de roşcat. Nella nu se putu împiedica să regrete absenţa lui Glen. Degeaba scrutase marele hol al aerogării, nu-l văzuse. Işi reproşă că este atât de decepţionată; de ce, dacă Glen dorea s-o revadă, ar fi ales pentru asta un loc atât de aglomerat?

Şi dacă i-ar face ea o vizită? Pentru a-i mulţumi prin viu grai. Nella socoti că demersul ei ar fi poate o stângăcie; dacă dorea s-o reîntâlnească, îi ştia adresa şi ştia că Elsie nu-i va închide uşa în nas. Şi apoi, îi primise cu siguranţă scrisoarea, înţelesese aşadar că ea voia să păstreze legătura.

In taxiul care le ducea acasă, Nella le ascultă

distrată pe Elsie şi Debbie care aveau atâtea lucruri să-şi povestească. La un stop, avu timp să citească titlurile ziarelor afişate la un chioşc. Se petrecuseră multe lucruri în Australia după plecarea ei, cu o lună în urmă. Se găsise în special petrol, şi toată presa se felicita. Avea şi de ce, economia ţării avea multă nevoie de un nou avânt. Dolarul australian va ocupa un loc mai bun pe piaţa de schimb; prea târziu pentru ea, se gândi Nella cu o notă de regret.

Prea extenuată ca să întreprindă ceva, Nella se culcă îndată ce ajunse acasă. A doua zi, când să se ridice din pat, avu o greaţă puternică. Elsie se agita în jurul ei şi, la fel ca o mamă ocrotitoare, îi ordonă să se întindă din nou în pat şi să rămână în cameră toată ziua. Nella presupuse că suporta greu decalajul orar şi se hotărî să doarmă ca pe urmă să se simtă în putere. Din păcate, a doua zi dimineaţă nu era în formă. Nici ziua următoare.

- Eşti la capătul puterilor, Nella, am să te îngrijesc eu, decretă Elsie care o găsea, după părerea ei, mult prea slăbită. Şi mai întâi o să mănânci cum trebuie! Ca să munceşti din nou, ai să aştepţi permisiunea mea!

La ce bun să protesteze? De altfel, Nella era lipsită de energie. Se lăsă aşadar cocoloşită, era mult mai simplu. Se va restabili repede şi atunci îşi va organiza viaţa. Glen va avea şi el un loc în ea? se întreba ea uneori.

Bruno Vincente le făcea deseori vizite. El se

extazia în faţa tablourilor Elsei, care picta cu îndârjire. Era evident că amândoi se înţelegeau de minune, remarcă Nella care nici măcar o dată nu făcu aluzie la prietenul lor comun. Atitudinea lui Glen la hotelul Regent le lăsase ei şi italianului, o amintire atât de neplăcută!

Intr-o dimineaţă, o cuprinse o îndoială înspăimântătoare. De ce sânii ei erau atât de sensibili de câtva timp? Un calcul rapid şi o privire pe calendar îi confirmară bănuielile. Ca să se liniştească, încercă să se convingă că stresul din ultimele săptămâni, ca şi călătoria în California putuse să-i perturbe ciclul. Şi această constantă dorinţă de a dormi, aceste greţuri matinale? Prea multe indicii, hotărât lucru. Doamne Dumnezeule, ce o să se facă dacă presimţirile ei se vor dovedi exacte? Ce se va întâmpla cu ea dacă aştepta un copil?

Fusese suficientă o noapte cu Glen. Iată unde o dusese nerăbdarea acestui egoist! O prinsese într-un adevărat vârtej. Cum va putea găsi timpul să se gândească la consecinţe? îşi zise cu amărăciune. Şi acum, se părea că el se dezinteresa de ea! Va crede măcar că acest copil era al lui? Probabil că nu.

Nella nu cunoscuse niciodată o asemenea disperare, chiar în momentele cele mai grele ale existenţei ei. Cum o să se descurce cu un al doilea copil? Nu va putea lucra, va trebui să ceară ajutorul statului. sau să conteze încă o dată pe Elsie! Asta nu era viaţă!

Prietena ei o găsi plângând în baie şi o duse în cameră.

- Eşti în pragul unei depresiuni nervoase, aşa nu mai merge Nella, declară Elsie repunând-o pe tânăra femeie pe în pat. Il sun pe medicul meu şi stabilesc oră pentru tine după- amiază.

Nella nu se împotrivi şi nici nu-i dezvălui bănuielile ei. Elsie avea dreptate, o vizită la doctor se impunea. La urma urmelor, poate se înşela, putea fi vorba de o anemie trecătoare sau de un virus contractat în California sau.

Dar medicul îi spulberă ultimele iluzii când, după ce o examinase, o anunţă cu un zâmbet binevoitor:

- Sunteţi însărcinată, doamnă. In şapte săptămâni, cred.

Ea bănuia, desigur, totuşi acest diagnostic îi provocă un
adevărat şoc.

- Am să vă prescriu vitamine, continuă medicul.

El îi oferi cu generozitate o mulţime de sfaturi pe care le ascultă cu o ureche distrată.

- Reveniţi să mă vedeţi peste o lună, asistenul meu vă va programa.

- Mulţumesc, doctore.

Nella notă cu scrupulozitate data viitoarei vizite, trecu pe la farmacie şi cumpără vitaminele şi se opri un moment în faţa unui magazin cu scutece, privind fără să le vadă cu adevărat adorabilele hăinuţe de bebeluşi. Cât de deprimată se simţea! Până atunci,

susţinuse cu curaj toate luptele cu care soarta o confruntase. Făcuse faţă morţii lui Jim, orbirii lui Debbie, dar astăzi, simţea că nu mai are putere să lupte.

Şi acum, trebuia să-i anunţe vestea Elsei! se gândi ea mai obosită ca oricând, ajungând în faţa casei. Nella ezită, apoi îşi dădu seama că n-are de ales. Dacă ascundea adevărul prietenei ei, va trebui să meargă să locuiască în altă parte. Dar unde?

Chiar de la intrare, auzi râsul limpede al fiicei sale în bucătărie. Debbie povestea încă o dată, cu acelaşi entuziasm periplul ei la Disneyland. Dar nu Elsei. Şi Nella încremeni în prag, descoperind cine asculta cu atenţie.

Glen! Glen care o ţinea pe fetiţă pe genunchi şi care o asculta cu o plăcere evidentă. Pe masă, în faţa lor, se etalau cărţi pentru copii, păpuşi îmbrăcate somptuos şi alte jucării scumpe. Ambalajele zăceau pe jos în jurul lor. Chiar şi Elsie îşi abandonase pensulele pentru a se dedica unui joc de puzzle. Şi, la doi paşi de şevalet, Nella descoperi un brad împodobit cu globuri sclipitoare şi ghirlande electrice care clipeau. Era Crăciunul în plină lună iunie, un Crăciun plin de culoare pentru un copil care nu văzuse în viaţa lui becuri aprinse!

De ce făcea Glen toate astea? se întrebă tânăra femeie, stupefiată. Numai din simpatie? Pentru că Debbie era fiica lui Jim? Operaţia putuse să aibă loc mulţumită lui, apoi cumpărase un tablou al Elsei şi

aceşti bani i-au permis lui Debbie să descopere Disneylandul. Şi acum îi oferea un Crăciun neaşteptat.

Ii ghicise oare prezenţa? Glen se întoarse brusc şi se ridică, ţinând-o în continuare pe Debbie în braţe.

- Mama ta s-a întors, zise el simplu.

Fetiţa îi aruncă un zâmbet radios mamei ei.

- Priveşte, mamă, câte mi-a adus Glen! O să mă ducă pe vaporul lui să ştii, şi apoi la grădina zoologică, şi apoi. apoi unde ai spus, Glen?

Ea îşi înnodă mânuţele în jurul gâtului lui.

Glen, care o privea pe Nella cu un aer triumfător, sărută fruntea fetiţei.

- Unde o să vrei draga mea! Cu mine poţi avea întreg pământul ca teren de joacă! Nu trebuie decât să-mi spui un cuvânt.

- Ce cuvânt? susură Debbie pe umărul lui.

- Ei bine, să vedem puţin. să căutăm cuvântul fermecat.

El înaintă spre Nella, cu fetiţa cuibărită în braţe şi care îl implora:

- Ce cuvânt, Glen? Spune-mi, spune-mi!

De ce părea că o sfida? se întrebă Nella, susţinând privirea sumbră a lui Glen. Şi de ce modul acesta diabolic de a se servi de Debbie împotriva ei?

- Mă iubeşti? întrebă el copila.

- Da, te iubesc! răspunse Debbie fără nici o urmă de ezitare.

Şi îşi spori cu ardoare strânsoarea, cu riscul de a-l sugruma.

- Iată cuvântul fermecat! termină Glen neluându-şi ochii de la Nella. Ce altă dovadă îţi trebuie, Nella? Fiica ta m-a adoptat fără rezerve!

„Trebuie multe alte lucruri, decât cadouri princiare pentru a-ţi dovedi dragostea unui copil“! ar fi vrut să-i strige tânăra femeie. El, cu averea lui, n-avea nici o greutate s-o impresioneze copleşind-o cu cadouri. Dar micile atenţii din fiecare zi, va fi oare capabil să le împartă cu dărnicie mâine, o dată sărbătoarea sfârşită, şi în ziua următoare şi în toate celelalte zile?

Glen zâmbi fetiţei.

- Acum, Debbie este de-ajuns ca mama ta să spună cuvântul fermecat ca să fim fericiţi cu toţii.

O tactică imbatabilă pentru a câştiga de partea lui un copil care şi aşa îl idolatiza deja!

- Oh, mămico, spune-l! Spune-l!

- Ce cuvânt, Glen? întrebă Nella.

O nouă şansă, era tot ce dorea, dar în ochii albaştri ai lui Glen, fixaţi asupra ei, era o licărire care o neliniştea. Un fel de ameninţare mută care o făcu să şovăie. Şi dacă era o capcană care risca să se închidă brutal asupra ei?

- Spune-mi că mă iubeşti, Nella. Spune-mi că mă iubeşti şi că te vei căsători cu mine.

Capitolul 1

Cu ce cinism se folosea Glen de Debbie! Nella era îngrozită. Cât de naivă fusese să viseze că o mai iubea! O dorea, dar fără dragoste, şi era în stare de orice ca s-o aibă. Nella îi aruncă o privire ironică.

- Tu nu mă iubeşti Glen, nu m-ai iubit niciodată, de altfel. Tu mă doreşti. E o nuanţă!

- Să spunem că. mă obsedezi!

- Până într-atât încât ignori restul!

- Ah, dar nu-i adevărat Nella! Cunosc perfect puterea banilor.

Nella tresări, ca şi cum fusese pălmuită.

- Incetaţi! ordonă Elsie, de la celălalt capăt al camerei. Incetaţi să vă certaţi! Vă iubesc pe amândoi şi.

- Nu te amesteca, Elsie! i-o tăie sec Glen.

Elsie se îndreptă spre ei, ridicându-şi statura impozantă, întruchiparea însăşi a maiestăţii ofensate.

- Ba da, am tot dreptul să mă amestec! N-am să îngădui să te foloseşti de Debbie ca să-ţi atingi scopul!

- Dar Nella a început! se apără Glen cu furie. Ea mi-a pus condiţiile ei: pentru ca legătura noastră să fie durabilă, trebuia mai întâi ca Debbie să mă accepte!

El schiţă un zâmbet maliţios, dar privirea îi rămase rece.

-A sosit ora adevărului. Nella va înţelege poate în

sfârşit că este interesul ei - şi al lui Debbie.

Şi mereu ironic, se adresă direct Nellei.

- Draga mea, suntem în aşteptarea răspunsului tău.

Cât de adânc şi de dureros fusese rănit! Nella îşi dădu brusc seama. Mai întâi îl preferase pe Jim, şi după aceea, când o crezuse în sfârşit a lui, când se prezentase în lumina lui cea mai vulnerabilă, îl rănise din nou. Fără voia ei, bineînţeles, căci se ştia nevinovată. Dar el îşi imaginase că se prefăcuse într-un scop lipsit de scrupule.

Degeaba îi jurase că-l iubea, îi punea mereu sinceritatea la îndoială. Era prea târziu, o dată mai mult! Totuşi, nu putea trăi fără ea, dar nici ea nu mai putea trăi fără el. De aceea, Nella nu-şi puse întrebări, nu se gândi la consecinţe, ridică fără ezitare capul şi-l fixă pe Glen drept în ochi.

-Te iubesc Glen, acum o ştiu. Şi da, vreau să mă căsătoresc cu tine.

- Bănuiam că-mi vei răspunde asta, îi aruncă el cam cu răutate şi cu trăsăturile crispate. Dar dacă tu o crezi sau nu, puţin îmi pasă! Totuşi, înainte de a te lua în căsătorie, trebuie să îndeplineşti anumite condiţii.

- Ce condiţii?

Glen se întoarse spre Elsie.

- Du-o pe Debbie să mănânce o îngheţată la cofetăria din colţ, vrei Elsie? Trebuie să vorbesc cu Nella între patru ochi.

Elsie o luă pe Debbie din braţele lui cu aerul sălbatic al unei leoaice ce-şi apără puiul.

- Nu-ţi cunosc motivele, Glen Shannon, dar te previn: dacă-i faci vreu rău Nellei, am să ţi-l înapoiez. însutit!

Avertismentul îl lăsă rece pe Glen şi Elsie o întrebă din priviri pe Nella, vizibil neliniştită. Tânăra femeie înclină din cap şi schiţă chiar un zâmbet care se voia liniştitor. Elsie ieşi aşadar pe uşă şi Nella regretă că nu-i dezvăluise adevărul despre Glen şi ce făcuse el pentru Debbie.

Acum erau singuri. Nella îşi adună forţele ca să-l înfrunte. Niciodată nu se simţise atât de nesigură. Cu tot curajul ei, se îndoia că-l va putea face pe Glen să asculte de raţiune, el încăpăţânându-se să-i atribuie intenţii necinstite.

Mare îi fu surpriza când se apropie de ea şi-i cuprinse umerii cu un braţ. Cu picioarele moi, se lăsă condusă spre masa din bucătărie. Să-i vorbească oare acum despre copil? Nu, o va lua drept o altă stratagemă. Işi va spune că accepta să-l ia de soţ din cauza acestei sarcini. Cine ştie dacă nu va trage chiar concluzia că o făcuse intenţionat, ca să-i forţeze mâna? De altfel, ar fi capabil s-o acuze că purta copilul altuia, un copil a cărui paternitate încerca să-l facă să şi-o asume. Orice era posibil cu Glen Shannon!

- Stai jos, Nella.

Tânăra femeie se lăsă să cadă uşurată pe scaunul

împins de el; nu mai putea. Intre oboseala fizică datorată stării ei şi emoţiile care se succedau, Nella se găsea la capătul puterilor.

Glen rămase în picioare şi ea îl observă cu oarecare teamă cum scoate un portofel din buzunarul interior al hainei. Scoase de acolo un vraf de documente pe care le puse în faţa tinerei femei. Intinzându-i stiloul, îi arătă o cruce făcută cu creionul în josul unei pagini.

- Semnează aici, Nella.

Aceasta din urmă privi hârtia, fără să înţeleagă. Şi deodată un nume cu majuscule îi sări în ochi: NECSEC. Nella roşi şi aruncă o privire pe furiş lui Glen.

- Nu înţeleg.

- Aceste acţiuni pe care mi le-ai recomandat cu atâta căldură, ţi le dăruiesc. Fără tine, nu le-aş fi cumpărat niciodată. De aceea, ţin să-ţi aparţină, de acum înainte.

- Ştii foarte bine că nu valorează nimic!

Jignită, cu lacrimi în ochi, Nella respinse hârtiile.

- Ştii de asemenea că te-am sfătuit să le cumperi numai pentru. a mă răzbuna! Mă iritai, şi atunci, eu. Imi pare rău, te asigur. eu. Sper ca măcar să-ţi recuperezi o parte din banii investiţi.

El izbucni într-un uriaş hohot de râs.

- Prin urmare, nu eşti la curent, Nella? NECSEC a atins cele mai bune cote la bursă! Actualmente, sunt cele mai bune acţiuni de pe piaţă. Una din filialele grupului a descoperit petrol. Acest pachet de acţiuni

valorează în prezent o bagatelă de o jumătate de milion de dolari.

Nella rămase cu gura căscată.

- Toată presa a făcut vâlvă, adăugă Glen, amuzat să constate că părea căzută din nori.

Desigur, Nella îşi amintea vag titlurile mari din ziare zărite la chioşcuri pe când se întorcea de la aeroport, dar după aceea nu avusese curiozitatea să se informeze mai mult.

- Imaginează-ţi, Nella, că de fiecare dată când încerci să-mi faci rău, asta se întoarce în avantajul meu. Prefer să nu-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă te-ai arăta binevoitoare cu mine! Fără îndoială, aş fi ruinat de azi pe mâine.

Nella simţi o imensă uşurare.

- Domnul fie lăudat, Glen, că ceea ce ţi-am făcut nu ţi-a adus prejudicii!

- Ştii de ce am cumpărat aceste acţiuni? Ca să pot petrece câteva clipe cu tine. Dar astăzi.

Se aplecă spre ea cu un aer sfidător.

- Astăzi, ele vor hotărî cursul vieţii tale!

Dar unde voia oare să ajungă?

- Eu. eu nu înţeleg.

-Aproape nu-mi vine să cred că nu joci teatru! o ironiză el. Este simplu, Nella, semnezi şi acest pachet de acţiuni devine proprietatea ta!

- Dar de ce?

-Vreau să ai averea ta personală, ca să fii independentă din punct de vedere financiar.

- Şi tu vei dispărea din viaţa mea?

- Nicidecum! Peste două luni începând de astăzi, am să mă întorc să te cer în căsătorie. Atunci, alegerea va fi a ta. In deplină libertate. Pentru că nici o presiune. economică n-o să-ţi dicteze răspunsul şi nici eu nu voi fi aici ca să te influenţez. Şaizeci de zile fără griji, îţi dai seama? Care îţi vor uşura hotărârea, nu?

Glen n-o scăpa din ochi, cu un surâs sarcastic în colţul buzelor. El continuă:

- La momentul respectiv, vei avea libertatea să mă trimiţi la dracu. Ceea ce nu mă va schimba deloc, pentru că oricum viaţa mea este un infern. Sau poate vei spune da şi vom trăi fericiţi împreună. Tu vei fi aceea care va hotărî.

Cum Nella continua să-l privească uluită, el crezu necesar să-i explice, cu un aer sumbru:

- De ce fac asta? Ca să evit să mă întreb până la sfârşitul vieţii dacă te-ai căsătorit cu mine din interes, pentru a vă pune la adăpost de lipsuri, pe tine şi pe fiica ta!

- Ai crezut că am spus da, adineauri. doar pentru asta? O imensă tristeţe o copleşi. Ce părere proastă avea despre
ea! Şi în acelaşi timp, câtă generozitate îi dovedea!

- Ah, banii, cât de ciudat îi influenţează uneori pe oameni! remarcă el cu amărăciune. Sunt chiar femei care nu ezită să cedeze unui bărbat pentru bani, cu

scopul de a împiedica, de exemplu, o mică fetiţă să orbească.

- Niciodată Glen! Niciodată n-am făcut asta pentru bani! Nici cu tine, nici cu altcineva!

Glen se întoarse şi Nella îl acuză:

- Ştii foarte bine că m-ai forţat!

El înconjură masa, luă una din păpuşile pe care i le oferise lui Debbie şi ridică braţele în direcţia ei.

- Tot ce am obţinut de la tine Nella, am obţinut prin forţă. Cum să-şi pledeze cauza? Nella căută în zadar, dar nu găsi

nici un argument valabil, nu putu decât să ofteze, învinsă, şi să repete cu aceeaşi disperare:

- Niciodată pentru bani! Niciodată!

Glen puse păpuşa pe masă

- Dar ai fi făcut-o. dacă ar fi trebuit.

- Numai cu tine Glen. Pentru că te iubesc.

Vreme de o clipă, crezu că-l convinsese. I-o citi în ochi, dar fu ceva foarte trecător.

- Nu! îi aruncă el mânios. Trebuie să fiu sigur de data asta!

- Ţi-o voi dovedi, Glen! Iţi voi dovedi că te iubesc!

Luă hârtiile de pe masă, le făcu ghem şi le aruncă la podea.

- Spui că valorează o avere? Ei bine, nu le vreau. N-am să mă ating de ele!

- Ba da! N-o să-ţi lipseşti copilul de ele! Jim ar fi dorit ca fiicei lui să nu-i lipsească nimic, deci insist, trebuie să accepţi aceşti bani pentru ea, dacă nu-i

vrei pentru tine!

- Oh, destul cu ipocrizia, Glen!

Nella se ridică dintr-o săritură, izbi masa cu latul palmei şi ţipă:

- Il detestai pe Jim! Mi-ai spus-o chiar tu! L-ai fi omorât cu plăcere!

Un fulger de dispreţ trecu prin ochii albaştri ai lui Glen.

- Iată ceea ce îţi oferă o idee despre pasiunea pe care mi-o inspirai, Nella. Crezi că aş fi lăsat un alt bărbat să te ia de soţie? Jim era prietenul meu cel mai scump, îl iubeam mai mult ca pe un frate, şi moartea lui m-a consternat, chiar dacă ea ţi-a redat libertatea!

Incepu să măsoare camera în lung şi în lat.

- Tu nu poţi înţelege, Nella. Nu erai cu noi în acele orfelinate fără bucurii şi fără dragoste. Abandonaţi cum eram de părinţi, cărora le păsa prea puţin de noi! Eu m-am călit, m-am învăţat. Dar Jim nu. El avea atâta nevoie de un cămin, de o viaţă de familie. Pe vremea aceea, împărţeam totul. Aventura, banii, teama, speranţa, visele de puştani.

Nella, care dezaprobase întotdeauna această prietenie, încercă un sentiment de ruşine. Il judecase atât de aspru pe Glen.

- Eram atât de sigur că nimic nu ne va putea despărţi vreodată! reluă el cu un suspin profund. Cu toate acestea, tu ne-ai despărţit. Să te văd cu el, mi-era insuportabil, aşa că a trebuit să plec! Ce puteam

face altceva?

- I-ai lipsit mult.

Era adevărat, Nella nu putea uita că soţul ei vorbea foarte des despre acest prieten de la care n-avea veşti.

Glen se întoarse, înăbuşindu-şi un mormăit pe care Nella, întristată, îl interpretă ca un strigăt de disperare. Şi când se gândea că-l considerase un egoist fără inimă! Hotărât lucru, se pare că nu-l înţelesese deloc pe acest bărbat. Cel puţin să înveţe să-l descopere acum şi niciodată nu se va mai înşela asupra lui. Şi după tot răul pe care i-l făcuse, nu era oare miraculos că era încă de partea ei?

- Imi pare rău că m-am interpus între voi, Glen. N-am făcut-o dinadins.

- N-a fost vina ta şi nu-ţi port pică.

- Ştii, mai mult sau mai puţin, şi eu eram orfană.

Trebuia să-i explice, el va înţelege poate mai bine alegerea
pe care o făcuse în urmă cu şase ani.

- Pierdusem una după alta pe mama şi pe bunica mea. Tatăl meu ne părăsise când eram foarte mică. Şi când l-am întâlnit pe Jim, mă simţeam teribil de singură. El ştia asta. Şi s-a arătat atât de înţelegător!

- Da, sunt sigur.

Incurajată, Nella continuă:

- Dragostea lui m-a liniştit, mă punea la adăpost de singurătate, de teamă. Jim era de nădejde, contrariul tatălui meu, niciodată nu şi-ar fi părăsit

căminul. Ştia să-mi spună că mă iubeşte în mii de feluri. Toate acestea aveau pentru mine o enormă importanţă pe vremea aceea. Abia mai târziu am înţeles. Conta mult pe mine, se bizuia pe mine, pentru orice.

- Da, ştiu. Era plin de bune intenţii, dar incapabil să se descurce singur. De câte ori am alergat în ajutorul lui, pentru nimicuri!

- Imi promisese că va semna o asigurare de viaţă cu riscurile pe care şi le lua. Probabil n-ar fi trebuit să-i reproşez că neglijase s-o facă. Trebuia să mă ocup eu, cunoscându-l. De altfel, de prima de asigurare n-aveam nevoie a priori! Dar când Debbie a avut această problemă.

Nella oftă şi ridică spre Glen o privire tristă.

- Imi pare rău că ţi-am aruncat vorbe amare, pe iahtul tău, numai pentru că te-ai îmbogăţit.

Glen, care se potolise evocându-l pe Jim, se crispă din nou. Şi Nella îşi reproşă stângăcia. De ce făcuse atât de imprudent aluzie la averea lui? Ar fi putut totuşi să prevadă că era un punct sensibil!

- Ar fi trebuit să-mi vorbeşti despre Debbie când ne-am revăzut în biroul tău, remarcă el cu o voce glacială. Ţi-aş fi dat imediat suma de care aveai nevoie pentru operaţie. Iţi repet, aş face orice pentru fiica lui Jim.

- Cum puteam să ştiu?

-Acum o ştii. Şi nu-ţi mai rămâne decât să semnezi această hârtie.

El adună hârtiile de pe jos, le netezi şi le puse pe masă, în
faţa ei, împreună cu stiloul.

O adevărată panică o cuprinse pe tânăra femeie. Era cu siguranţă o cursă! Glen o punea la încercare şi dacă semna, îl va pierde.

- Nu, ne vom descurca fără ajutorul tău! Debbie nu mai este un copil handicapat.

- Incetează să te porţi ca o egoistă!

Acuzaţia trezi furia Nellei, care exclamă, roşie la faţă:

- N-am fost niciodată egoistă cu Debbie! Niciodată!

- Atunci, refuzi numai din orgoliu! Aceste acţiuni ţi le dau gratis. Dacă nu le iei, dăunezi interesele fiicei tale. Dacă nu este vorba de egoism, ce este atunci?

Plină de ciudă, furioasă, cu lacrimi în ochi, Nella luă hârtiile şi se aşeză.

- Oh, să te ia dracu, Glen Shannon!

Işi puse semnătura în locul indicat, apoi aruncă stiloul în celălalt capăt al camerei cu un gest furios.

Iată, acum n-o s-o mai creadă. Şi n-o s-o ierte niciodată. Niciodată!

- Mulţumesc, spuse el zâmbind.

El adună documentele şi le aranjă în portofel.

- Haide, nu mai face mutra asta! Problemele tale s-au rezolvat, bucură-te! Dă-i un telefon domnului Jepherson peste o zi sau două şi spune-i câte acţiuni

vrei să vinzi.

Puse portofelul în buzunarul interior al hainei.

- Acum, plec. Să sperăm că norocul se va întoarce în avantajul meu peste două luni!

- Două luni? repetă Nella pe un ton deznădăjduit.

Glen schiţă un mic zâmbet ironic.

- Deja ai uitat? Am să mă întorc peste două luni să-mi dai răspunsul. Să ştiu dacă vrei sau nu să te căsătoreşti cu mine. Până atunci, profită din plin de noua ta avere. Sărut-o pe Debbie din partea mea.

Era deja în antreu când Nella găsi în sfârşit tăria să-l strige.

- Glen!

Ea ezită, iar Glen se întoarse, cu o expresie dură şi cinică.

- Ce o să faci în aceste două luni?

Glen ridică din umeri cu un aer nepăsător.

- Aş putea să răspund provocării aruncate de Jim şi să încerc să bat recordul de zbor cu planorul. Dacă n-am să mă întorc, ai să fii scutită să iei o hotărâre.

- Nu, Glen, te rog, nu face asta!

- Ce?

- Un zbor cu planorul! Tu. ai putea muri. Ca Jim.

- Şi nu vrei să mi se întâmple asta?

- Nu! Nu, nu vreau! Nu!

Surâsul sardonic se şterse şi Glen deveni gânditor.

- De când te cunosc, este primul semn de încurajare. Deci, fără zbor cu planorul, am să mă

ocup de altceva.

El o contemplă câteva clipe, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească trăsăturile ei în memorie.

- Ştii Nella, avem ceva în comun, tu şi cu mine. Şi eu am nevoie de siguranţă. Vreau să fiu sigur că n-ai să mă părăseşti. Pe curând, fii foarte atentă cu tine, draga mea.

Un scurt salut cu mâna şi ieşi pe uşă.

Capitolul 8

Nella vru să se avânte după el, să-l cheme înapoi. Dar se răzgândi. Glen nu va întârzia să găsească atitudinea ei suspectă. Şi apoi, nu făcuse deja tot ce era posibil să-i demonstreze că se înşela în privinţa ei? Atâtea eforturi, Doamne Dumnezeule, care se soldaseră cu un eşec! Nu, Glen nu-i dădea altă alegere decât să se lase în seama lui! Se va supune, deci. Pentru moment, cel puţin.

Dar îşi jură să-l facă să revină. Va face tot posibilul pentru asta, îşi promise ea strângând pumnii, animată de o hotărâre crâncenă. Cum o să reuşească? Nella n-avea încă nici cea mai mică idee, dar va reuşi, trebuia! De acum înainte, nu va avea linişte până când Glen nu va ajunge s-o iubească din nou. Şaizeci de zile, spusese! Mai bine spunea o veşnicie! Inima ei va fi cu el. Nella nu se descurajă, aceste două luni vor trece mai repede decât se temea, o ştia, şi atunci.

Atunci, la capătul acestor săptămâni de surghiun, ea va fi însărcinată în patru luni. O nouă problemă se va ivi: Glen va fi convins că accepta să-l ia de soţ ca să dea un tată copilului ei!

Neliniştită, Nella scoase un geamăt slab şi se lăsă să cadă pe un scaun. Iată că o cuprindea din nou, mai tare ca niciodată, această disperare pe care încerca zadarnic s-o alunge. Dacă el o deposeda de

puţina energie care-i mai rămânea, de unde să găsească puterea să continue să se lupte? Distrată, Nella luă păpuşa de unde o lăsase Glen, din celălalt capăt al mesei. Era o păpuşă superbă, replica exactă a unei fetiţe frumoase, cu păr lung şi negru, ondulat, care întindea braţele într-un gest de aşteptare, un nemărginit gest de dragoste.

Lacrimile i se uscaseră pe obraji, dar Nella mai ţinea păpuşa, când uşa de la intrare se deschise lăsând-o să treacă pe Debbie, urmată îndeaproape de Elsie. Fetiţa intră în trombă în bucătărie, privi în jurul ei şi mica ei faţă revoltată exprima o adâncă decepţie.

- Glen a plecat?

Nella reuşi să schiţeze un zâmbet când fiica ei veni lângă ea.

- Da, a trebuit să plece, Debbie, m-a însărcinat să te sărut.

Şi depuse un sărut tandru pe obrazul ei.

- O să revină curând, mamă. Era atâta încurajare în vocea limpede a lui Debbie, încât Nellei i se strânse inima. O cuprinse în braţe pe fetiţă ca s-o liniştească. Nu era nici o îndoială că Debbie sesizase tensiunea dintre ea şi Glen. Cum să se mire că era puţin tulburată?

- Nu, nu imediat, draga mea. Abia peste două luni.

- Ah, bine, atât ştiu să număr. Unu, doi.

Debbie păru uşurată şi contemplă păpuşa cu un

zâmbet fericit.

- Glen a spus că-ţi seamănă, mămico. El a spus de asemenea că sunt la fel de frumoasă ca tine, chiar fără păr.

Induioşată până la lacrimi, Nella mângâie cu bărbia puful de culoarea abanosului care apăruse pe capul copilei.

- O să crească foarte repede, îngeraş, murmură ea. Când Glen o să se întoarcă, va fi lung şi plin de bucle, o să vezi.

Elsie se apropie şi puse o mână pe umărul ei.

- Te simţi bine, Nella?

- Da, merge, mulţumesc, Elsie.

Văzând expresia preocupată a prietenei sale, adăugă cu un zâmbet abătut:

- Iartă-mă că-ţi provoc griji, Elsie! Ar fi trebuit să-ţi explic. în legătură cu Glen.

- Pe cuvântul meu, credeam că am înţeles, şi apoi.

Nella oftă.

- Nu e nimic de înţeles, Elsie, în afara faptului că nu mă crede când îi spun că-l iubesc. Nu ştiam că-l iubeam, înţelegi. Nu ştiam până în seara când.

La amintirea dulce-amară care-i rămăsese după acea noapte, Nella îşi simţi privirea înceţoşată de lacrimi.

- Seara în care Glen ţi-a dat banii ca s-o operezi pe Debbie, încheie Elsie.

- Ai ghicit.

Elsie îşi ridică ochii spre cer.

- Ei bine, era uşor de ghicit! Eu aş fi acceptat cinci sute de dolari pentru tabloul meu, dar el a insistat şi a ţinut să-mi plătească cinci mii de dolari! Şi apoi, în această după-amiază, am crezut că Debbie şi cu el s-au îndrăgostit la prima vedere. Ah, cât eram de mulţumită, dacă ai şti! De aceea, când s-a luat de tine, nu-mi venea să-mi cred urechilor.

Ea se întrerupse, clătinând din cap cu un aer dezaprobator.

- Este o poveste lungă, Elsie, şopti Nella cu un suspin.

Făcu un semn spre Debbie, care trăgea cu urechea.

- Am să-ţi povestesc altă dată.

Elsie încuviinţă şi vorbi despre altceva. Dar nu şi Debbie, care n-avea pe buze decât numele lui Glen. In timpul băii şi tot timpul cât dură cina, se dovedi inepuizabilă. Ea îi relată mamei tot ce-i povestise Glen despre tatăl ei. Glen care făcuse totul, văzuse totul, care ştia totul. Un semizeu, într-un cuvânt, se gândi Nella punându-şi fetiţa în pat. Ah, putea să se laude că produsese o straşnică impresie asupra acestui copil!

Când coborî din nou în bucătărie, Nella era pe deplin convinsă că Debbie nu s-ar opune căsătoriei. Dimpotrivă, va fi fericită să-l aibă pe Glen drept tată vitreg. Graţie fiicei ei şi mulţumită de asemenea

Elsei, căreia îi relatase toată povestea, Nella înţelegea din ce în ce mai bine că Glen era un om excepţional, cum susţinu Elsie, exclamând cu admiraţie:

- Este formidabil, Nella!

Aceasta din urmă tocmai îi adusese la cunoştinţă ciudata cerere în căsătorie pe care i-o făcuse şi modalităţile care o însoţiseră.

- Trebuie că te iubeşte enorm ca să se angajeze atât de departe.

- O iubire care tinde spre obsesie, după propriile lui cuvinte, Elsie, îi reaminti tânăra femeie, puţin sarcastică.

Ea nu spusese totul, totuşi, şi Nella respiră adânc înainte de a-şi termina confesiunea.

- Dar asta nu-i totul, Elsie. Mă întreb cum va primi Glen această veste. N-am putut să i-o spun, adineauri.

- Oh, să ştii că după tot ce i s-a întâmplat, nimic nu-l mai poate afecta - sau aproape - remarcă Elsie pentru a o încuraja.

- Sunt însărcinată, Elsie. In şapte săptămâni! Şi mi-e teamă ca Glen să creadă că nu este copilul lui! Ar putea crede că vreau să mă căsătoresc cu el pentru a da un tată copilului meu!

Trebuia însă mult mai mult ca s-o tulbure pe pragmatica Elsie.

- Şi ce-i cu asta? N-ai crescut-o singură pe

Debbie? Acum ai mijloacele s-o faci, nu trebuie să te măriţi cu Glen, dacă nu-l iubeşti! Iţi închipui că lui nu i-a trecut prin cap? Este mult prea abil ca acest gând să nu-i fi trecut prin minte! In ceea ce priveşte partenitatea, eu, în locul tău, i-aş scoate foarte repede această idee din cap.

Deplina siguranţă a Elsei mai ridică puţin moralul Nellei, dar continuă să aibă îndoieli. Glen era plin de idei greşite în privinţa ei. Reuşise oare să-l convingă că nu făcuse dragoste cu nimeni în afară de el? Nici măcar asta! Atunci, cum să nu-i fie teamă?

Nella îşi masă uşor pântecele cu un gest protector. Trebuia neapărat să găsească un mijloc să aranjeze lucrurile! Nu exista nici o îndoială că Glen va accepta cu bucurie acest copil dacă avea certitudinea că el era tatăl. Ii era suficient Nellei să-l vadă cum se comporta cu Debbie. Va sfârşi oare s-o creadă dacă îi va repeta mereu şi mereu că-l iubea?

Zilele treceau încet, prea încet după gustul Nellei, din ce în ce mai descumpănită. Sarcina o obosea mult şi se felicita că n- avea de lucru în exterior. Totuşi, zilele i se păreau foarte lungi. Câteodată, şi-ar fi dorit să aibă mai puţin timp pentru a reflecta, a-şi face griji sau a regreta.

Nella se duse să-l caute pe domnul Jepherson şi vându acţiunile NECSEC pe care i le dăduse Glen. Schimbarea de atitudine a fostului ei patron o amuză, descoperind în acelaşi timp puterea pe care o oferă

banii. Nu era de mirare că Glen afişa un astfel de cinism în această privinţă. Era totuşi foarte plăcut să cheltuieşti fără grijă, observă ea, când străbătu magazinele cu Debbie pentru a-şi reînnoi garderobele!

Cât despre Elsie, trăia fără îndoială cea mai fericită perioadă din viaţa ei şi Nella se bucura pentru ea. Bruno Vincente o vizita în fiecare zi, oficial pentru a vedea progresele ei în pictură. Nu pregătea el expoziţia ei? Dar, în realitate, aveau o teribilă nevoie unul de altul, doreau să se vadă zilnic, să se privească, să flecărească. Cu siguranţă, se adorau!

Intr-o după-amiază când se întorceau dintr-o expediţie de cumpărături, Nella şi Debbie o găsiră pe Elsie într-o stare de exaltare vecină cu beatitudinea.

- Tocmai am vândut cel mai frumos tablou din colecţia mea, copii! L-am intitulat „Cassata“.

- Ce-i asta? întrebă Debbie.

- O îngheţată italiană. Cu o mulţime de lucruri bune în ea.

Şi izbucni în hohote de râs reconfortant, atât de contagios încât Nella şi Debbie o imitară, iar ecoul bucuriei lor se răspândi în toată casa.

Mai târziu în seara aceea, după ce Debbie fu culcată, Elsie îi destăinui Nellei.

- Mi-a spus că mă iubeşte!

- Bineînţeles, Elsie, cum să nu te iubească?

- A spus că vrea să mă ducă în Italia şi să mă

prezinte familiei lui!

Exista atâta candoare uimită în vocea ei încât Nella fu foarte emoţionată.

- Te vor adora, Elsie, sunt sigură!

- Dar i-am răspuns că nu pot pleca imediat; vreau mai întâi să vă văd stabilite cu Glen, pe Debbie şi pe tine!

Nella oftă, pradă aceleiaşi incertitudini.

- Ascultă Elsie, ai făcut atâtea pentru Debbie şi pentru mine! Gândeşte-te la tine acum! Ce se întâmplă între Glen şi mine. ei bine, este problema noastră.

- Taratata! Este şi a mea. încât pentru nimic în lume n-aş rata căsătoria ta! Oricum, o să aibă loc puţin după expoziţia mea.

Elsie rămase pe poziţia ei uitând în mod deliberat că expoziţia ei se deschidea abia peste două săptămâni.

Două săptămâni care în cele din urmă trecură destul de repede pentru Nella. Este adevărat că avusese ce să-i distragă atenţia în cursul acestor cincisprezece zile deosebit de însufleţite. Elsie şi Bruno pregăteau cu energie vernisajul, „Premiera mondială“, cum o numea italianul. Era atât de mândru, Bruno Vincente, să prezinte un nou talent mediului artistic din Sydney! Şi organiză evenimentul cu deosebită clasă, însoţind cu cataloage superbe invitaţiile pe care le trimitea potenţialilor

cumpărători. Şi, în timp ce agăţa operele Elsei pe pereţii galeriei, unul din cei mai mari bucătari din oraş se ocupa de fursecuri şi şampanie.

Debordând de entuziasm, Bruno prevedea un succes răsunător.

Din păcate, în ziua respectivă, Nella nu era în cea mai bună formă, departe de asta! Greţurile o cuprinseră încă de dimineaţă şi nu-i lăsară nici o clipă de răgaz. Ce n-ar fi dat să meargă la culcare, în linişte, în camera ei! se gândea ea, la sfârşitul după-amiezii, când trebuia să se pregătească. Dar nu putea cu nici un preţ să-i facă aşa ceva Elsei, care aştepta această seară cu atâta înfrigurare! Nella spera numai că fuseseră prevăzute câteva scaune la galerie. Dacă va avea ameţeli, va putea oricând să se aşeze un moment.

Foarte elegantă în frumoasa rochie nouă, cumpărată special pentru această ocazie, Debbie nu-şi mai găsea locul,Părul îi crescuse şi forma o cască de bucle brune în jurul micuţei fete strălucind de bucurie. Era şi pentru ea o seară mare, de când Elsie o asociase triumfului ei. Nu fusese oare Debbie sursa ei de inspiraţie?

Când ajunseră la galerie, mulţimea de invitaţi se înghesuia deja în săli. Bruno îşi făcuse bine treaba, pânzele ieşeau cu adevărat în evidenţă, agăţate pe pereţii albi, sub ramele de spoturi luminoase, savant orientate. Ce minunată casetă de bijuterii pentru

talentul Elsei! remarcă Nella, convinsă că toată asistenţa va marca triumfal succesul prietenei sale.

Deodată, Debbie lăsă mâna mamei şi se repezi în mulţime, strigând:

- Glen!

Nella încremeni locului, scrutând publicul şi inima începu să-i bată mai repede când îl descoperi pe Glen.

El o ridică pe Debbie de jos, râzând, falnic, mai elegant şi mai seducător ca niciodată. Era oare emoţia sau starea ei? Probabil amândouă. Nella fu cuprinsă de ameţeală şi căută cu disperare un scaun. Bineînţeles, nu era nici unul liber în preajmă. In timp ce se întreba cu spaimă cât timp va mai rezista în picioare, Nella îl văzu pe Glen apropiindu-se, cu Debbie în braţe; îi zâmbea şoptindu-i cuvinte dulci la ureche şi fetiţa se cuibărise la pieptul lui, radioasă.

- Nella.

Glen înclină capul, în defensivă. Fără îndoială, aprecia rochia de mătase verde pe care tânăra femeie o alesese pentru vernisaj. O toaletă cu multă distincţie şi eleganţă, cu o croială care-i punea silueta în valoare ascunzând ingenios cei câţiva centimetri în plus din jurul taliei. Pe deasupra, de la prima vedere, se observa că o asemenea ţinută nu putea proveni decât de la o mare casă de modă.

-Te prinde foarte bine să fii bogată, Nella, declară

Glen cu un abia schiţat zâmbet ironic.

- Sunt mulţumită că ai venit, murmură ea.

- In acest moment, mă interesează mult piaţa de artă.

Spusese asta pe un ton detaşat, care o alarmă pe tânăra
femeie. O dată mai mult, ca să se apere, el arbora o mască. Nu mai voia să-i arate adevăratele lui sentimente. Nu atâta timp cât nu va fi sigur ce simţea pentru el.

- I-am promis lui Debbie că-i ofer din tablourile Elsei care-i plac mai mult, continuă el vesel. Vrei să faci turul sălii cu noi sau preferi să rămâi singură?

El se forţă să pară liniştit, destins, dar Nella ghici că era crispat.

Era încă ameţită şi Nella se temea că-n orice clipă o vor lăsa picioarele. Totuşi, era imposibil să recunoască faptul că nu se simţea foarte bine! Glen ar interpreta greşit un refuz din partea ei. Şi apoi, dorea atât de mult să fie cu el.

- Vă însoţesc, zise ea.

Cu puţin noroc, va reuşi poate să-l convingă că-l iubea sincer.

- Să ştii că Debbie este în deplină siguranţă cu mine.

- Ştiu, Glen. Nu vrei să vin?

El ridică din umeri.

- Hotărăşti singură.

El se îndepărtă, purtând-o pe Debbie şi Nella porni după el căutând cuvintele care să-i permită să stabilească în fine contactul cu el.

Glen îi adresă o privire piezişă.

- Aşadar, ai reflectat? Dacă îmi respingi cererea în căsătorie, ce motiv o să invoci?

Ce ton zeflemitor! Nella se simţi şi mai nesigură. Dar cum să-i poarte pică dacă se arăta atât de pesimist? Şi cum să-i dovedească totuşi că se înşela în privinţa ei?

- Am fost o proastă, ştiu, că n-am privit adevărul în faţă, acum şase ani, că am refuzat să admit ce simţeam pentru tine, Glen... Dar te rog, încetează să mă mai faci să plătesc! Te iubesc, şi nu vreau să aştept încă aproape trei săptămâni, vreau să fiu cu tine imediat, am nevoie de tine!

Il implora cu jumătate de voce şi Glen se opri în loc, privind-o perplex, fără urmă de ostilitate.

- Când m-am căsătorit cu Jim, banii au înlocuit oare ceea ce nu puteai avea, Glen?

Ea văzu cum ochii lui se întunecă şi gura i se strânge.

- Banii nu înlocuiesc nimic!

- Sunt exact de aceeaşi părere! Banii nu servesc la nimic dacă eşti obligat să trăieşti fără a fi iubit!

Vehemenţa ei bruscă o făcu să-şi epuizeze puţinele forţe ce-i rămăseseră şi Nella recunoscu

primele semne ale unei sincope. Urechile îi zbârnâiau, i se făcu frig şi picioarele n-o mai susţineau. Brusc, cercuri negre îi dansară în faţa ochilor şi zgomotul conversaţiilor ajungea la ea ca prin vată. Se agăţă de braţul lui Glen ca să nu se prăbuşească.

- Nella?

Ea sesiză spaima din vocea lui. O înconjură cu un braţ şi o susţinu cu fermitate.

- Repede, Debbie, coboară! Mama ta se simte rău.

Nella simţi vag că fiica ei o atinse uşor.

- Mămico? Vrei s-o chem pe Elsie?

Dar Nella nu răspunse, era incapabilă să scoată un sunet. Glen o ţinea în braţe, în sfârşit, o încălzea, o reconforta.

- Nella, spune-mi ce-i cu tine!

- Glen.

I se părea că oscilează pe marginea unui abis întunecat care ameninţa s-o înghită.

- Copilaşul! exclamă Elsie cu o voce speriată, sosind în fugă.

- Oh, Dumnezeule!

In inconştienţa în care se scufunda, Nella ghici tulburarea lui Glen.

- Ai grijă de Debbie, vrei, Elsie?

- Şi Nella?

- Am să chem un doctor îndată. ce. Oh, pentru Dumnezeu! Fug. Pe curând!

Nella era departe, foarte departe, el o ducea cu

grijă, cu dragoste. Cu atât mai rău dacă lumea din jurul ei nu era decât un haos care se învârtea, Glen o ţinea în braţele lui, la adăpost.

Capitolul 9

- Nella... Nella...

Glen îi şopti numele cu pasiune. Işi apăsa buzele pe fruntea ei rece, încercând cu disperare s-o încălzească, s-o încurajeze cu sărutările lui. Cu un gest plin de blândeţe, îndepărtă şuviţele de păr negru care-i căzuseră pe tâmple.

Nella îşi reveni încetul cu încetul în braţele lui Glen, pe jumătate întinsă pe bancheta din spate a maşinii lui. Limuzina rula cu viteză şi tânăra femeie se agăţă fără vigoare de însoţitorul ei.

- Glen. şopti ea cu o voce răguşită.

El îi mângâie obrazul, îşi adânci privirea în ochii ei, şi o linişti.

- Totul va fi bine, Nella, totul va fi bine. voi avea grijă de tine. Nu trebuie să te mai temi de nimic. Odihneşte-te, stai liniştită, draga mea.

Nella îşi simţi inima bătându-i cu lovituri surde în piept. Glen o credea oare, în sfârşit? Coşmarul se va termina oare?

- Te iubesc Glen şopti ea, cu gâtul uscat.

Exista încă atâta nelinişte în ochii lui albaştri ţintuiţi asupra ei! Nu, nu reuşea s-o creadă cu totul.

- O să avem un copil, Glen, adăugă Nella, cu o imensă speranţă în suflet.

Tumultul interior se reflecta pe trăsăturile ei când el ripostă pe un ton sec:

- De ce nu mi-ai spus? Am înţeles de la Elsie, în

această după-amiază, trecând să văd dacă ne mai rămâne o şansă. Ştiai că eşti însărcinată şi nici nu mi-ai spus!

Din nou neînţelegeri! Nella îşi văzu risipite din nou speranţele de împăcare. Oftă adânc, abătută şi prea descumpănită pentru a încerca să se disculpe.

- Fac totul pe dos. orice fac!

- Nu!

El îşi spori strânsoarea, cu obrazul în părul ei.

- Nu, Nella, nu tu. Eu sunt cel care face totul anapoda. Te-am presat, te-am hărţuit fără răgaz! Fără voia mea, te asigur, abia acum îmi dau seama. Doamne sfinte, nu ştiu cum să-ţi cer iertare.

Glen se îndepărtă uşor, doar atât cât s-o poată privi pe Nella drept în ochi.

- N-aş fi mai plecat dacă m-ai fi pus la curent. Niciodată nu te-aş fi lăsat. fără posibilitatea de a lua legătura cu mine. Ştii asta, nu-i aşa, draga mea?

O implora, chinuit de remuşcări.

- Da, Glen, ştiu. Dar m-am gândit că dacă îţi spuneam, ai fi luat-o ca. drept un fel de şantaj sentimental, înţelegi. Un fel de a te prinde în cursă. Te-ai fi simţit obligat să te căsătoreşti cu mine fără ca pentru asta să fii sigur de. mine. Părerea care o aveai despre mine nu era deja foarte bună. Nu vroiam să provoc alte neînţelegeri.

Glen scutură din cap chinuit de reproşuri.

- Sufereai singură în colţul tău, în timp ce eu, eu.

Elsie mi-a vorbit despre indispoziţiile tale. Oh, vroiam să ai încredere în mine, Nella, să mă laşi să iau în mâinile mele destinul tău şi al lui Debbie. Câte confuzii, totuşi! Nu puteam proceda mai bine ca să-ţi dovedesc că nu te merit! De câte ori trebuie să-ţi fi dorit să. pierzi acest copil.

Nella închise ochii şi întoarse capul, revoltată că el îşi putea imagina asemenea orori.

- Te rog, Nella, spune-mi ce intenţii ai! Dacă gândul să ai un copil de la mine îţi este insuportabil, voi înţelege, să ştii. M-am purtat atât de urât! Mai întâi, te-a costat slujba ta. Pe urmă, m-ai implorat să nu te. forţez. Şi eu, în mod egoist, n-am ţinut cont! M-am impus, te-am obligat să.

- Nu, strigă Nella deschizând ochii.

Ea îl împiedică să continue, punându-i un deget pe buze.

- Nu m-ai obligat, Glen - poate puţin, la început. Eram de acord, crede-mă, chiar te doream foarte mult. eram foarte dornică să facem dragoste.

- Nu, este imposibil! Nu mă iubeai, cum puteai să mă iubeşti în aceste condiţii? Mi-ai cedat, pentru că aveai nevoie de bani pentru Debbie!

Nella îi mângâie obrazul, hotărâtă să-i dovedească sinceritatea ei.

- Copilul nostru a fost conceput din dragoste, Glen. Din dragostea mea, fără a ta. N-am consimţit la început, pentru că mă invinuiai că m-am vândut altor

bărbaţi. Şi apoi, în braţele tale, am uitat cât rău mi-ai făcut. Pe Debbie la fel, am uitat-o în acel moment. Nu existai decât tu, Glen, te asigur.

- Nella, te rog. Ştiu, ţi-am spus cuvinte de neiertat! Mi-am pierdut firea! Eram nebun de dragoste, nebun de dragostea mea pentru tine! Aşteptasem atât de mult timp.. şi te doream atât de mult!

O strânse mai tare în braţe, şoptind în părul ei:

- Lasă-mă să veghez asupra ta. N-am să-ţi cer mai mult. Niciodată. Lasă-mă să vă protejez, pe tine, pe Debbie şi copilul nostru! Toată dragostea pe care o am în mine, ţi-o dăruiesc, Nella! Iţi aparţine ca şi cum ar fi carne din carnea ta.

Lunga limuzină neagră opri în faţa hotelului Regent. Degeaba protestă Nella că indispoziţia ei trecuse şi că era sigură că nu va leşina, Glen, insistă s-o ducă în braţe până în apartamentul lui. O depuse delicat în pat, îi scoase pantofii şi o înveli cu o cuvertură. Pe urmă ridică telefonul şi ceru să vină de urgenţă cel mai bun ginecolog din oraş. Costul va fi suportat de el, preciză el cu aceeaşi autoritate.

Nella consideră că prezenţa unui specialist la căpătâiul ei nu era indispensabilă şi i-o spuse lui Glen. El rămase neînduplecat în această privinţă.

- Trebuie să ştim neapărat dacă totul merge bine, şi dacă.

Incepu să se plimbe încoace şi încolo prin cameră şi se opri

brusc. Apoi veni şi se aşeză pe marginea patului, foarte aproape de tânăra femeie. Îi luă mâna şi i-o mângâie, vizibil răvăşit.

- Ascultă Nella, dacă nu vrei acest copil, dacă doreşti.

Nella tresări.

- Asta doreşti tu, Glen?

- Eu n-am dorinţă mai scumpă pe lume decât să am.

El se întrerupse, era o hotărâre atât de grea.

- Dar trebuie să mă gândesc mai întâi la tine! Până acum n-am făcut decât să-ţi impun pretenţiile mele, dorinţele mele.

- Nu, nu este adevărat! protestă Nella cu vehemenţă. Mulţumită ţie, Debbie este salvată şi.

- Da, Nella, dar cu ce preţ? o nouă sarcină pentru tine.

- Te iubesc Glen! Chiar dacă n-ai să te căsătoreşti cu mine, am să păstrez copilul tău! Aşa îmi va rămâne, orice s-ar întâmpla, ceva de la tine.

- Nella.

O licărire de speranţă se aprinse în ochii lui.

- Te iubesc, Glen, repetă Nella cu ardoare. Te rog, Glen, trebuie să mă crezi!

- Oh. Doamne Dumnezeule!

Era o rugăminte sau un strigăt de revoltă? Nella n-avea timp să se întrebe deoarece, Glen deja o luase din nou în braţe şi exclamă cu o voce gâtuită:

- Spune-mi că nu visez, Nella! Spune-mi că totul este adevărat! Atât de mult mi-am dorit-o, toată viaţa.!

- Te iubesc, şopti ea strecurându-şi braţele în jurul mijlocului lui.

Nella n-avea decât o dorinţă indiscutabilă: să-l păstreze astfel lângă ea toată viaţa.

- Dragostea mea.

El păru că-şi reţine răsuflarea, de teamă poate, să nu curme această clipă minunată. Nella se ghemui la pieptul lui, ascultând cum îi bătea inima foarte tare.

- Vei putea să mă ierţi pentru toţi aceşti ani pierduţi, Glen?

Un hohot de râs vesel îi răspunse, în timp ce Glen o aşeza
din nou pe perne, cu infinită delicateţe.

Cu faţa radiind de fericire, se aplecă spre ea şoptind cu ochii strălucitori de dragoste:

- Viaţa mea începe astăzi, restul nu există.

Şi o sărută cu ardoare, cu o emoţie care era mult mai mult decât simpla dorinţă fizică. Nella înţelese ce mult însemna ea pentru el, după felul cum îi mângâia fruntea, obrajii. Era adoraţie în gesturile şi privirile lui şi o fericire intensă în zâmbetul lui.

Revelaţia acestei pasiuni mistuitoare o umplu pe Nella de o mare umilinţă. Iată ce explica în fine violenţa pe care o bănuise întotdeauna la Glen. Fără această lipsă de măsură ar fi putut să-şi stăpânească dragostea pentru ea? Şi acum când nu-l mai refuza,

el îşi regăsea echilibrul şi bucuria de viaţă. Ea spera numai să fie demnă de a se căsători cu el.

Doctorul ajunse în sfârşit. O examină îndelung pe Nella, punându-i numeroase întrebări asupra indispoziţiilor matinale. El vru să ştie, între altele, dacă fusese stresată recent. Cum ea negă categoric, el păru surprins, dar Glen interveni pe loc.

- A traversat o perioadă în care a fost supusă unor grele încercări. Asta poate avea consecinţe asupra stării ei?

- Este foarte probabil, fără îndoială echilibrul ei hormonal a avut de suferit. In acest caz, nu trebuie decât să se odihnească. Fără oboseală fizică, fără iritări. Bineînţeles, dacă intervin alte probleme, soţia dumneavoastră va trebui să urmeze un tratament terapeutic. Dar este preferabil să-l evităm, este de la sine înţeles.

Medicul o privi pe tânăra femeie cu un aer grav.

- Evident, dacă vă este rău sau dacă ceva vi se pare anormal, chemaţi-mă imediat.

- Am înţeles doctore, promise Nella fără cea mai mică ezitare.

Nu vroia să-şi asume nici un risc, ţinea foarte mult ca sarcina ei să decurgă în cele mai bune condiţii posibile. Dorea atât de mult acest copil.

- Va fi bine menajată, doctore, declară Glen.

După plecarea ginecologului, Nella îşi exprimă deplina uşurare, micile ei indispoziţii nu ascundeau nimic grav. Glen se arătă mai puţin optimist.

- Promite-mi că te vei odihni aşa cum ţi-a recomandat doctorul! O să rămâi aici, nu-ţi face nici o grijă.

El o luă în braţe şi o strânse adăugând:

-Am să-i telefonez Elsei să ţi-o aducă pe Debbie. Am să mă ocup eu de toate. Sunt telefoane peste tot în acest apartament, aşa că dacă ai nevoie poţi cere ajutor.

- Nu vei rămâne cu mine?

- Din păcate, nu. Aş fi vrut, dar. oh, doar o mică afacere de rezolvat şi care nu poate aştepta, îmi pare rău. Dar, înainte de orice altceva şi chiar mâine dimineaţă mă angajez să obţin o dispensă ca să putem să ne căsătorim cât mai repede!

Nella izbucni în râs şi-i încercui gâtul cu braţele. Această nerăbdare o bucura. Ea îi zâmbi cu un aer încântat.

- In cazul acesta, am să fac tot ce ai să vrei.

- Nu mă tenta prea mult, draga mea. Ai putea regreta aceste cuvinte imprudente. Din fericire i-am promis doctorului că am să veghez asupra ta!

El se aplecă, îi luă buzele în stăpânire si sărutul pe care-l schimbară deveni foarte repede pasionat, căruia Glen îi puse cuminte capăt primul.

Nella îl lăsă să se îndepărteze cu regret şi-l auzi oftând când luă meniul pe etaj de pe măsuţa de la căpătâiul patului.

- Bine, trebuie să mănânci, ordin de la doctor! Şi lucruri bune, ca să fii în deplină sănătate si la fel si

bebeluşul.

El îi enumeră mâncărurile propuse, evaluând valoarea nutritivă a tuturor ingredientelor. Nella se simţi complet destinsă acum şi începu să râdă.

- Trebuie să veghez ca să te hrăneşti cum trebuie! remarcă el ironic, dar rămânândd serios.

- Am să-mi supraveghez regimul îndeaproape, am jurat!

Pentru că nu putea face nimic ca toată lumea, Glen comandă un adevărat festin şi se arătă atât de convingător încât Nella ajunse să mănânce cu poftă.

- Vezi că sunt un bun sfătuitor, făcu Glen, mulţumit de el, când ea termină. Vezi că ai nevoie de mine!

Ea se simţea mult mai bine. Şi nu putu decât să aprobe.

- Este adevărat. Am nevoie de tine şi te iubesc.

- Nella.

Glen îşi împleti degetele cu ale ei. Păru că se gândeşte, cu sprâncenele încruntate, ca şi cum îşi căuta cuvintele.

- M-am purtat atât de prosteşte. Nu te merit. Totuşi, în adâncul sufletului meu, am ştiut întotdeauna că eram făcuţi unul pentru altul. Imi repetam că trebuie doar să ajut puţin destinul ca să fim unul al celuilalt.

Ii aruncă o privire jenată.

- Viaţa nu m-a răsfăţat la început. Nu ştiam decât

să mă bat pentru a obţine ce-mi doream. Ştiam bine că nu mi se făceau niciodată cadouri. Că nimic nu mi se va servi pe tavă! Dar, alături de tine, care eşti atât de generoasă, mi-e ruşine, foarte ruşine. Iţi promit că pe viitor am să fiu demn de nobleţea ta sufletească!

- Şi tu ai o imensă generozitate, Glen.

- Nu la fel ca tine. Totuşi, este un lucru pe care l-am dat întotdeauna fără să-l iau înapoi, cuvântul meu de onoare. Aşadar, ai încredere în mine, Nella, voi veghea asupra ta şi a lui Debbie, asupra tuturor celorlalţi copii pe care-i vom avea, îţi jur! Şi îţi jur că am să fac tot ce este posibil, întotdeauna ca să fii fericită. Mă crezi oare? Te rog, spune-mi că mă crezi!

Nella zâmbi, dorea atât de mult să risipească ultimii nori.

- Da, te cred, dragul meu.

Scoase un oftat de satisfacţie şi-l trase pe Glen pe pernă, aproape de ea.

A fost o noapte de fericire intensă, chiar dacă n-au făcut dragoste. N-aveau nevoie de această intimitate fizică; simplul fapt de a fi împreună, strâns înlănţuiţi, era suficient să fie fericiţi şi să-şi demonstreze că erau împreună pe viaţă. Nella savura din plin această armonie, ştia că dorinţa ei cea mai scumpă fusese în sfârşit împlinită şi că acest bărbat pe care-l adora îşi va petrece restul zilelor iubind-o.

A doua zi dimineaţă şi pentru prima dată după săptămâni de zile, Nella nu simţi nici o indispoziţie. Glen ţinu cu toate acestea să-şi ia micul dejun în pat.

El puse mai multe perne la spatele ei şi o instală confortabil; ea purta un halat alb de baie, pluşat, împodobit cu monograma hotelului şi nu-l scăpa din ochi pe bărbatul care o răsfăţa cu atâta tandreţe şi dragoste.

O dată înlăturate perdelele, se descoperi o panoramă splendidă asupra portului Sydney, ale cărui minunăţii arhitecturale se detaşau sub cerul senin al acestei frumoase dimineţi de iarnă australă. Harbour Bridge, maiestuosul pod cu care oraşul se mândrea pe drept cuvânt îşi ridica spre soare scânteietoarea structură splendid lucrată. Opera din Sydney semăna de departe cu o ciudată corabie cu pânzele umflate, gata să se avânte spre larg. Feriboturi străbăteau golful în lungul lui Circular Quay, dominat de impresionaţi zgârie-nori din oţel şi sticlă. Vederea se întindea până departe, până la zidurile fortului Denison, care delimitau odinioară teritoriul celei mai vechi metropole ale Australiei.

Nella îi promise lui Glen că va fi rezonabilă şi va rămâne în pat după plecarea lui. Credea oare că-şi va schimba părerea îndată ce va fi singură? Nu este mai puţin adevărat că, după mai puţin de cinci minute de la plecarea lui din apartament, Nella primi vizita unei cameriste cu braţele pline de reviste şi o selecţie din cele mai bune romane apărute în cursul lunii.

Fără ca ea să fi cerut ceva, Nella văzu apărând o altă cameristă, în mijlocul dimineţii, cu o tavă cu ceai. Puţin mai târziu i se aduse o vază cu două duzini de

trandafiri roşii absolut sublimi. In sfârşit, Elsie şi Debbie veniră s-o vadă cu entuziasmul lor frizând delirul.

- Şi noi o să locuim aici, mămico! anunţă veselă Debbie.

Abia dacă avu timp să-şi sărute mama, fiind prea nerăbdătoare să alerge la fereastră pentru a admira panorama.

- Glen ne-a rezervat apartamentul vecin, îi explică Elsie care strălucea în mijlocul acestui lux. Ah, şi apoi, mi-am vândut toate tablourile! Sunt bogată, Nella, foarte, foarte bogată.

In timpul orei care a umat, Nella îşi ascultă prietena povestindu-i triumful ei. Expoziţia avusese un succes care depăşise toate speranţele ei. Şi magicianul care făcuse posibil un asemenea miracol nu era altul decât dragul ei Bruno Vincente. Elsie nu epuiza elogiile la adresa lui şi se felicita de asemenea, pentru articolele antuziaste apărute în presa de dimineaţă.

- Dar ce mi-a umplut mai ales inima de bucurie, a fost faptul că v-aţi împăcat, Glen şi cu tine!

Elsie fu întreruptă în acea clipă de un comisionar al hotelului aducând diverse pachete pe care un magazin foarte elegant din Sydney le livrase pe numele Nellei.

Cu nerăbdarea ei obişnuită, Debbie o ajută pe mama ei să despacheteze. Nişte veritabile minunăţii.

Din cutiile frumos legate cu panglici scoaseră delicate garnituri de noapte şi neglijeuri de mătase împodobite cu dantele fine. Nella nu văzuse niciodată lenjerie atât de fină. Şi ce varietate de culori, toate superbe, de la alb sidefiu la negru, trecând prin culoarea piersicii, verde luminos, bleu pastelat şi roşu aprins!

- Hotărât lucru, bărbatul acesta este îndrăgostit ca un nebun de tine! exclamă Elsie, pierdută de admiraţie.

- Pune-o pe cea verde, mămico!

Nella se execută şi avu aproape impresia că este un star de cinema când se învârti ţanţoş în diafana cămaşă de noapte şi dezabieul asortat, sub ochii încântaţi ai fiicei ei.

- După părerea mea, orice motiv e bun ca să părăseşti patul, remarcă Elsie cu umor. De altfel, ai face bine să te întorci în el! Dacă apare Glen, o să ne certe pe toate trei.

La ora prânzului, li se aduse un prânz şi mai extraordinar decât cina din ajun şi Nella îşi regăsi apetitul sănătos pe care-l pierduse de câteva luni.

- Este o nebunie cum mă răsfaţă Glen! remarcă ea râzând.

Debbie găsea că este foarte plăcut şi o declară sus şi tare,
cu adevărată candoare.

- Oh, mie îmi place să fiu răsfăţată!

- Şi mie la fel! îi întări spusele Elsie, găsind meniul întru totul pe gustul ei.

Când terminară masa, Elsie hotărî că este vremea ca Nella să se odihnească. Ea o trimise pe Debbie să-şi facă siesta în camera ei. Nella nu dormi; întinsă în patul ei mare, se lăsă în voia unei lungi visări până la întoarcerea lui Glen. Il întâmpină cu atâta bucurie şi înflăcărare încât avură mari dificultăţi să nu cedeze altor tentaţii. Dar sănătatea copilului lor trecea înainte de toate...

Glen îi întinse Nellei nişte hârtii, cu un aer triumfător.

- Semnează aici.

Era un formular în vederea căsătoriei lor.

- Şi acum, draga mea, povesteşte-mi cum ţi-ai petrecut ziua.

Când Nella termină de povestit, Glen făcu observaţia că ansamblul verde luminos îi venea de minune şi se felicita pentru că alesese bine.

- Am gusturi bune, se pare. De acum înainte, voi alege numai ce-ţi vine cel mai bine. La Roma, la Paris, la Londra, la New York. Pretutindeni.

Debbie li se alătură pentru cină şi Nella observă cu câtă tandreţe se ocupa Glen de fetiţă. Nu era de mirare că Elsie îl adoptase imediat pe acest bărbat, în după-amiaza când adusese bradul de Crăciun. Căci se purta într-adevăr extraordinar cu Debbie, atât de atent, atât de iubitor! Ştia s-o facă să râdă şi-i arăta în modul cel mai firesc din lume cât de dragă era

inimii lui. Debbie, bineînţeles, nu putea decât să-l adore.

Elsie, care luase cina cu Bruno Vincente la Kablers, cel mai elegant restaurant de la etajul întâi, veni după aceea s-o ia pe Debbie s-o ducă la culcare. Bruno se informă foarte amabil de starea de sănătate a Nellei, apoi începu o conversaţie aparte cu Glen, în timp ce Debbie se cuibări în braţele mamei pentru o ultimă mângâiere.

Nella nu se putea opri să observe schimbarea de expresie a lui Bruno care asculta cu atenţie ce-i spunea Glen. Cei doi bărbaţi discutau cu voce scăzută şi nu auzea ce vorbeau, dar fizionomia dură a lui Glen o întoarse cu trei luni în urmă. Se înfioră, fără voia ei, la amintirea acelei seri când, în marele hol al aceluiaşi hotel, dăduse peste Glen când ea avea întâlnire cu Bruno Vincente. O relaţie de afaceri, spusese el atunci şi Nella se întrebă ce gen de afaceri puteau trata împreună. Şi de atâta timp!

- Mâine, declară Bruno cu autoritate, ridicând uşor tonul.

Glen înclină din cap, apoi îşi regăsi zâmbetul afabil spre
Elsie care se apropiase de Bruno. Luând-o pe Debbie de mână, Glen o conduse la uşă apoi reveni spre Nella.

Tânăra femeie era atât de fericită să se regăsească în braţele lui şoptindu-i cuvinte de dragoste, încât nu se mai gândi la relaţiile lui cu

Bruno Vincente.

Glen aranjase ca mariajul lor să aibă loc zece zile mai târziu. Iahtul lui - iahtul lor - era deja în drum spre Mediterana.

- Dacă te tentează - şi bineînţeles dacă te simţi suficient de bine - putem, pentru luna noastră de miere, să facem o lungă croazieră în insulele bazinului Mediteranean. Sunt atât de frumoase!

El nu-i anunţă vestea decât a doua zi dimineaţă, după micul dejun.

- Trei zile. Patru, cel mult. Nu mai mult, îţi promit! După aceea, nimic nu ne va mai despărţi. Dar trebuie să plec, Nella.

Instinctul îi şoptea că trebuia să facă totul să-l păstreze lângă ea, astfel că exclamă:

- Dar de ce trebuie să pleci, Glen? De ce acum?

El îi zâmbi cu aerul omului care nu va reveni asupra hotărârii luate.

- Doar un mic voiaj de afaceri, Nella. N-ai de ce să-ţi faci grijL

Nella se încruntă.

- Ce fel de afaceri faci? Nu mi-ai spus niciodată. De altfel, nu ştiu mare lucru despre viaţa ta - viaţa pe care o duci acum, vreau să spun.

Glen continua să zâmbească

- Viaţa mea, acum, eşti tu, cât despre afacerile mele. Investiţiile mele aduc beneficii bune. Ca acţiunile NECSEC, de exemplu. Totul merge bine, norocul îmi surâde, nu văd ce rău mi s-ar putea

întâmpla!

Dar Nella citi în ochii lui că nu-i dezvăluia totul şi o cuprinse brusc teama.

- Glen, să nu te amesteci în ceva periculos, de genul traficului de arme, ca pe vremuri.

Glen izbucni în râs.

- Oh, asta aparţine trecutului. Nu, iubirea mea, de data asta este vorba de o misiune pe deplin respectabilă. Şi care îmi va aduce mulţi bani. Vreau să fie o surpriză, am să-ţi povestec totul când mă întorc.

- Când o să te întorci de unde?

Brusc, un gând înspăimântător îi trecu prin minte.

- Glen, dacă ai să faci un zbor cu planorul n-am să ţi-o iert niciodată!

El o luă în braţe.

- Te asigur, draga mea, că n-am să fac un zbor cu planorul! Dar mai curând ceva ce mi-ai sugerat chiar tu. Şi acum, nu mai pot da înapoi, mi-am dat cuvântul şi mai multe persoane contează pe mine ca să duc la bun sfârşit acest plan. Aşadar, te rog, nu te chinui! Gândeşte-te la copil, fii rezonabilă. Şi ai încredere în mine, nimic pe lume nu mă va împiedica să mă întorc la tine. Nimic!

- Promite-mi să fii prudent.

Nella n-ar fi ştiut să spună de ce, dar această călătorie a lui Glen o neliniştea.

- Ai încredere în mine, îi repetă el strângând-o în

braţe.

Apoi o sărută îndelung, gustând pentru ultima oară
savoarea buzelor ei, în vederea lungilor ore de absenţă care-l aşteptau.

Când se îndepărtă de ea cu regret, promise, cu privirea ţintuită în a ei:

- Este pentru ultima dată când plec, Nella, este ultima mea misiune. După aceea, am să-ţi consacru tot timpul meu, am să-mi petrec tot restul vieţii să te fac fericită!

Apoi plecă, fără să-i lase timp să pună alte întrebări.

Nella avu impresia că i se smulgea o parte din ea însăşi. Fuseseră atât de apropiaţi într-o armonie atât de perfectă! Prea puţin timp, din păcate! Dacă-l va pierde vreodată pe Glen, viaţa ei se va sfârşi, Nella era foarte conştientă. El avea dreptate, erau făcuţi unul pentru altul, pentru totdeauna.

Dar nu-l va pierde, de ce acest gând stupid? Nu pleca decât pentru trei sau patru zile, o simplă călătorie de afaceri. Afaceri cu totul respectabile, precizase el. Şi-i ceruse să aibă încredere în el, şi ea avea. Nu, nu se va frământa degeaba, cu atât mai mult cu cât ar fi fost rău pentru copil.

Nella se aşează mai bine pe perne, cu un oftat de resemnare. Glen vorbise de o surpriză, de ceva ce-i sugerase ea. Oare ce-i sugerase? Nu-şi amintea nimic, dar fără îndoială Glen avea în minte încă una din acele idei extraordinare. Ah, da, era desigur

foarte plăcut să se lase rasfăţată, alintată! Va trebui totuşi să-i spună într-o zi că, pentru ea, cel mai important era să fie cu el.

Capitolul 10

Glen nu se întoarse în a treia zi. Spre marea decepţie a Nellei, care nu ştia unde se afla si ce făcea, el nu considerase necesar s-o pună la curent. Nici măcar o dată nu-i telefonase, de când plecase! Nici măcar să afle ce face.

Nella, în schimb, urmase întocmai toate recomandările lui Glen; rămăsese la pat, având grijă să nu se obosească. Dar în a treia seară, pândind mereu soneria telefonului, consideră totuşi că el exagera. Presupunând că trebuia să fie foarte absorbit de treburile lui, nu putea să se elibereze câteva minute, cât să-i dea un telefon? Despărţirea lor nu-l apăsa?

Tânjea atât de mult după el!

Nella îşi reproşă imediat acest acces de proastă dispoziţie. Până acum, Glen nu avusese de dat socoteală nimănui, trebuia să-i lase timp pentru a se obişnui cu noua lui situaţie. Nella înţelegea toate astea, dar nu-i scuza totuşi această lipsă de consideraţie. De altfel, îşi promise să nu-i spună imediat lui Glen.

Dar când se trezi dimineaţa următoare, gândurile ei sumbre dispăruseră. Se făcuse timp frumos, soarele intra în valuri prin ferestre şi Glen urma să se întoarcă dintr-un moment în altul. Nella se desfătă sub duş, apoi îşi puse cămaşa de noapte de culoarea piersicii şi pentru a-şi înviora puţin tenul prea palid,

se machie uşor. Apoi îşi pieptănă îndelung părul strălucitor care-i cădea pe umeri în valuri grele.

Deoarece Glen dorea să se odihnească, ei bine, o să-i arate cât de cuminte îi urma sfaturile! Nella se instală confortabil în patul ei, sprijinită între perne, cu revistele întinse pe cuvertură, la îndemână. Elsie şi Debbie veniră să-i spună bună dimineaţa şi petrecură câteva minute cu ea.

- Deoarece este timp frumos, o duc pe Debbie să viziteze grădina zoologică din Parcul Taronga, o anunţă Elsie cu un aer complice.

- Oh, este o idee excelentă, aprobă imediat Nella.

Puţin după plecarea lor, tânăra femeie tresări când se bătu la uşă. Glen, se gândi ea cu inima bătând mai repede. Dar nu, nu putea fi el, el nu bate la uşă, avea cheia lui. Fără îndoială un lucrător al hotelului, îşi spuse Nella care se duse să deschidă. Ce mare surpriză avu să-l descopere pe Bruno Vincente în prag! Niciodată nu venise fără Elsie.

De ce arbora oare această mină veselă? Cu ochii strălucitori, cu obrajii îmbujoraţi, vorbea mai mult ca de obicei, cu mâinile.

- Totul merge bine, Nella! strigă el cu un aer triumfător. Numai o mică neplăcere, o uşoară împotrivire, dar domnul Shannon va fi prezent negreşit la ceremonia căsătoriei. Şi chiar înainte, dacă va fi posibil.

Nella îl asculta cu stupefacţie. Glen îi dăduse veşti despre el lui Bruno Vincente şi nu ei? Şi brusc, îi

revăzu pe cei doi bărbaţi vorbind deoparte în ajunul plecării lui Glen.

-Ai vreo legătură cu această călătorie de afaceri a lui Glen, Bruno?

- Pentru asta am venit în Australia.

Nu reuşea să-şi ascundă bucuria când continuă:

- După luni de zile de pregătire, de organizare, iată, s-a făcut! Ah, ce bine e să reuşeşti!

- Să reuşeşti, ce? întrebă Nella nu fără nerăbdare. Şi de ce Glen nu s-a întors? Spune-mi ce-l întârzie.

Bruno îşi potoli exaltarea, o luă pe Nella de braţ şi o conduse încet spre pat.

- Fii calmă, Nella, fii calmă. Domnul Shannnon a precizat, fără iritări sau nemulţumiri! Ti-am spus doar că n-ai de ce să te îngrijorezi!

El se exprima pe un ton prea liniştitor ca să fie cinstit, şi Nella începu să se teamă. Tot felul de idei stranii îi trecură insidios prin minte.

- O „mică neplăcere“, ai spus când ai sosit. Ce fel de neplăcere are, Bruno?

- Dacă te întinzi, am să-ţi explic. Dar mai ales, fără agitaţie.

Nella se supuse, cu gâtul uscat. Se strecură în pat şi încercă
să nu arate că era moartă de grijă.

Bruno îi zâmbi clătinând aprobator din cap.

- Inainte de orice, trebuie să ştii că nu-l mai paşte nici un pericol, acum. Se restabileşte fără probleme. Şi mai cu seamă, nu-ţi face griji.

Să nu-şi facă griji? Nella aproape urlă:

- Se restabileşte din ce, Bruno?

Italianul ezită, căutându-şi cuvintele.

- O mică rană. A primit un glonţ în umăr, şi, hm. a avut de asemenea. o comoţie. Să călătorească în acest moment a fost sfătuit să n-o facă, se înţelege, dar este bine, să nu-ţi faci nici o grijă pentru el. Un doctor care-l cunoaşte de mult se ocupă de el, acolo, în Florida, fii fără teamă, este pe mâini bune.

Dar era peste puterile lui, Bruno trebuia să dea frâu liber bucuriei lui.

- A reuşit, îţi dai seama? Mi se spusese că era singurul din lume care putea s-o facă! Şi a făcut-o, a reuşit imposibilul!

- Făcând să se tragă asupra lui, observă tăios Nella.

Faptul că Glen putuse s-o mintă o făcu furioasă. Nu se
trăgea asupra oamenilor însărcinaţi cu o misiune respectabilă! Şi acest doctor care-l cunoştea de mult! Susţinuse totuşi că timpurile acelea erau revolute, că trecutul era îngropat! Şi chiar îi ceruse să aibă încredere în el!

Pentru că trebuia să-şi verse furia pe cineva, neputând să-l facă în mod direct răspunzător pe Glen, Nella îl atacă pe Bruno. Căci era evident, comerciantul italian de tablouri era amestecat în periculoasa misiune a lui Glen. Şi când te gândeşti

că-l considera un gentelman!

- De ce şi-a asumat atâtea riscuri? Miza merita oare osteneala? Spune-mi tot, Bruno, vreau să ştiu, imediat!

Atunci, Bruno îi povesti cu un lirism care o derută pe tânăra femeie:

- Miza, Nella? Cea mai mare colecţie de Fauvişti şi Postimpresionişti care a fost scoasă vreodată clandestin din Rusia! Cei mai extraordinari maeştri se găseau depozitaţi la Moscova şi la Leningrad, orice reproducere era interzisă, şi nici măcar nu puteau fi văzuţi! Dar guvernul voia aur. Şi astfel, tablourile au fost trimise spre America de Sud - Dumnezeu ştie prin ce mijloace ocolite!

El îşi înăbuşi un râs uşor, înainte de a continua la fel de entuziast.

- Şi când te gândeşti că ei credeau că au dat lovitura secolului! Au încercat să ne păcălească, dar n-au ţinut seama de Glen Shannon! El le-a demonstrat că este cel mai tare! Şi de aceea, a încasat un glonţ. Dar. acum. toată lumea va putea admira din nou aceste tablouri sublime! Rouault, Matisse, Pissarro, Dufy, Picasso, Cezanne.

Deloc impresionată, dar furioasă că Glen îi ascunsese adevărul, Nella întrebă tăios:

- Şi unde a trebuit să se ducă pentru această treabă murdară?

- Ah, ce bărbat formidabil! Să scoată toată

colecţia prin Chile, pe urmă s-o îmbarce pe iahtul lui, apoi să traverseze Canalul Panama.

Nella simţi îngheţându-i sângele în vene.

- Prin Chile? Dar acolo sunt tot timpul în revoluţie!

- Da, o situaţie politică instabilă, ceva tulburări, admise italianul. Dar, vezi, această stare de lucruri permite să foloseşti corupţia acolo unde trebuie. In plus, autorităţile supraveghează mult mai puţin pe cei care vin şi pleacă, îndată ce o ţară cade în haos. Astfel încât domnul Shannon a putut organiza o întreagă reţea de sprijin din foştii săi prieteni de odinioară.

In timp ce Bruno se lansa plin de mândrie în amănuntele planului pus în aplicare de Glen, Nella simţi că furia ei nu va întârzia să izbucnească.

O misiune respectabilă, îi spusese! Dar nici un cuvânt asupra restului: corupţia, subversiunea, regăsirea vechilor lui prieteni, traficanţi de arme“ Oh, nu, nu va face un zbor cu planorul. Doar o mică plimbare într-o ţară în plină revoluţie, cu o hoardă de contrabandişti! Şi să se măsoare cu agenţii sovietice!

- Dacă planul vostru a fost atât de bine pus la punct, cum se face că Glen a fost rănit? întrebă cu amărăciune Nella.

Bruno Vincente se posomorî brusc.

- A izbucnit neaşteptat o altercaţie pe chei în momentul îmbarcării tablourilor la bordul iahtului. In ultima clipă, ruşii au prins de veste şi au încercat să-l

împiedice pe domnul Shannon să plece. Dacă am înţeles bine, ajuta pe unul dintre prietenii săi să se urce într-o barcă, atunci când a fost atins.

- Rana este gravă? strigă Nella, simţind că o lasă nervii.

Bruno se grăbi s-o liniştească.

- Glonţul n-a făcut decât să traverseze umărul, evitând plămânul şi artera pulmonară. Are doar o rană superficială.

- Şi comoţia cerebrală?

- Oh. hm. o zgârietură superficială a pielii capului. Sau mai curând o julitură. Câteva puncte de sutură şi asta-i tot. Nu, te asigur, Nella, este bine.

Fusese atins de două ori! Nella tuna şi fulgera împotriva celor doi inconştienţi. Să te joci cu viaţa unui om pentru câteva nenorocite tablouri pe care lumea le-ar fi uitat, trebuia să fii nebun!

Nella îi aruncă o privire furioasă lui Bruno Vincente.

- Dumneata eşti creierul afacerii, pariez. Crezi într-adevăr că merita osteneala să rişti viaţa lui Glen pentru atât de puţin?

In toată bucuria lui, Bruno nu remarcă acreala tonului tinerei femei.

- Această colecţie se dovedeşte de o importanţă istorică esenţială. Am autentificat-o eu însumi, acum câteva luni, când m-am dus în misiune secretă în Bolivia. In prezent, valorează cel puţin o sută de

milioane de dolari!

Ei şi? Cât valora suma cea mai fabuloasă în comparaţie cu viaţa lui Glen? Ultima lui misiune, afirmase el! Ah, da, ar fi putut fi ultima, în adevăratul sens al cuvântului!

- Oh, am să-l omor! exclamă ea.

- Poftim? Ce spui? întrebă politicos Bruno, care plutea încă în nori.

Nella înlătură cuvertura, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre italian, scoasă din fire.

- Voi bărbaţii, nu vă gândiţi decât la putere şi la consacrare! N-aveţi nici un bun-simţ! Jim n-avea decât o idee în cap: zborul cu planorul. Glen se duce la capătul pământului să-şi rişte viaţa pentru nimic. Şi nici tu nu faci mai multe parale, Bruno Vincente, care culegi laurii din umbră!

El se dădu înapoi, alarmat brusc de acest acces de furie.

- Mai ales nu te agita, Nella, nu trebuie. îţi repet, totul va fi bine.

- Am să mă agit cât îmi place! De altfel, mă simt bine, sunt în plină formă! Gata de atac, pregătită să mă bat. Cu tine, pentru început, tu mi l-ai furat!

Cum Nella îl ameninţa cu pumnul ridicat, Bruno Vincente bătu în retragere, din ce în ce mai speriat de atâta virulenţă.

- Eu sunt negustor de tablouri, Nella! Afacerea a negociat-o domnul Shannon şi comisionul pe care l-a

cerut este o adevărată extorcare de fonduri. Eu nu l-am obligat nicidecum!

- Dar îţi place, nu? îţi place la nebunie să câştigi, să izbândeşti!

- El este bine, Nella, de ce eşti atât de.

- Şi dacă ar fi fost ucis, hai? Te-ai gândit la asta, Bruno? Dacă murea, continuai să-ţi cânţi victoria?

- Dar.

Nella nu se mai putea controla.

- Afară! M-am săturat să mă cert cu voi, bărbaţii! Toţi sunteţi nişte iresponsabili, care mai de care!

Bruno se grăbi să ajungă la uşă. El se întoarse pentru ultima oară, totuşi, cu un aer preocupat.

- Eu. hm. este preferabil ca asta să nu afle, Nella, înţelegi.

- Nu te nelinişti, ripostă Nella cu arţag. Secretul tău nerod va fi bine păstrat, n-o să bat toba cât de absurzi sunteţi, Glen şi cu tine!

Italianul dispăru fără să mai adauge nimic, cu o mină pocăită şi Nella fu tentată o clipă să-i arunce în cap vaza cu trandafiri pe care i-o trimisese Glen. Trandafiri roşii, simbolul dragostei. Dragostea însemna să rămâi lângă fiinţa iubită, nu să alergi la capătul lumii pentru banii primului negustor de tablouri ieşit în cale!

Nella măsură mult timp camera în lung şi-n lat, fără să se calmeze. Ah, nu se înşelase acum şase ani, văzuse bine, nu puteai avea încredere în Glen

Shannon. Nu numai că-i ascunsese adevărul, dar se jucase cu viaţa lui! Cum va putea vreodată să i-o încredinţeze pe a ei şi a copiilor săi?

Jim i-o spusese bine. Glen nu trăia decât pentru aventură. De câte ori nu-l antrenase să facă prostii când erau copii! Şi toate extravaganţele lui de adult! Acţiunile NECSEC cumpărate necugetat şi pe care i le oferise pe urmă regeşte! Şi acel strălucitor pom de Crăciun comandat pentru Debbie în plină lună iunie! Fără să mai vorbim de cadourile somptuoase cu care o copleşea pe ea.

Elsie spunea că este nebun de dragoste pentru a explica toate aceste excentricităţi. Nella gândea altfel; dacă o iubea cu adevărat, Glen ar fi renunţat imediat la aventură. Şi apoi, cum putea să iubească un asemenea inconştient? Cu atât mai puţin să facă din el un soţ, tatăl copiilor ei? Ce influenţă proastă ar avea asupra acestor sărmane fiinţe nevinovate? Şi ce vor face dacă vor avea un fiu care să-i semene?

In orice caz, Glen avea tot interesul să se întoarcă înaintea datei prevăzute pentru căsătorie, altfel nu se va căsători cu el! Avea nevoie de o lecţie! Ea n-avea ce face cu un fel de Arsene Lupin al timpurilor moderne, voia un soţ care să se comporte ca toată lumea, într-un cuvânt un bărbat normal!

Foarte hotărâtă să-l facă să asculte de raţiune, îndată ce va trece pragul, Nella se înarmă cu răbdare în cursul zilelor care urmară. Elsie şi Debbie nu

bănuiră nimic; ea se arătă de un calm olimpian în prezenţa lor, prefăcându-se chiar că aşteaptă întoarcerea lui Glen în cea mai deplină linişte.

Ginecologul veni s-o examineze la sfârşitul săptămânii şi diagnosticul se dovedi complet liniştitor. Sarcina mergea normal, orice risc de avort era de acum înainte înlăturat.

- Sunteţi strălucitoare, doamnă dragă, adăugă el, o săptămână de odihnă la pat v-a făcut cel mai mare bine!

Evident, el nu putea ghici. Şi Nella se feri să-i dezvăluie că era pe picior de război, că ceea ce făcea să-i strălucească ochii n-avea nici o legătură cu viitoarea ei maternitate!

O telegramă sosi în ajunul căsătoriei: „Mă întorc seara asta
- Te iubesc - Glen“. Nici un cuvânt de scuză, nici o explicaţie, nici o oră precisă! Nella nu putu decât să-şi strângă pumnii şi să-şi pună la punct planul.

Mai întâi, îşi puse cămaşa din mătase roşie, apoi îşi pieptănă părul lung. De fapt, se simţea teribil de nervoasă seara asta, constată ea ridicând receptorul pentru a suna la recepţie. Comandă şampanie şi un platou cu fructe de mare, apoi îşi puse dezabieul roşu care era atât de elegant, se instală pe una din canapelele de piele din apropierea ferestrei şi aşteptă.

Orele treceau. Glen nu venea, dar Nella avea cu

ce-şi ocupa mintea şi aşteptarea nu i se păru prea lungă. Repetă în gând tot ce vroia să-i spună, destul de mulţumită de discursul de primire.

Dar când recunoscu zgomotul cheii lui în broască, Nella ştiu că inima o trăda. Iată că începuse să bată dezordonat! Atunci, trebui să facă apel la tot curajul pentru a rămâne aşezată, să nu se avânte spre acest bărbat care merita orice, în afară de semne de afecţiune! Nella luă o înghiţitură bună de şampanie, având gâtul teribil de uscat, şi cum Glen se îndreptă spre colţul sufrageriei, îşi ridică paharul spre el, prefăcându-se că-i închină un toast.

- Ia te uită, ia te uită cine se întoarce la noi!

Palid, cu trăsăturile trase, puţin slăbit, Glen îi aruncă un zâmbet mai irezistibil ca oricând.

- Nella.

- Ti-ai amintit de mine? făcu ea pe un ton sarcastic.

- Te iubesc, murmură el.

Vocea lui se frânse într-un oftat şi Nella crezu că frumoasele ei hotărâri o părăsesc.

Dar îşi reveni destul de repede, puse brusc cupa pe masa joasă de granit şi ridică spre Glen o privire strălucind de mânie.

- Nu ştii ce înseamnă a iubi, Glen Shannon! Şi dacă tu crezi că mă îmbunezi făcând pe eroul rănit te înşeli amarnic!

Glen continua să zâmbească.

- Roşul îţi vine de minune.

Nella sări în picioare, aproape tropăind de furie.

- Nu eşti decât un egoist josnic, avid de glorie!

- Eşti înnebunitor de frumoasă când te înfurii.

Cum venea spre ea, Nella îi strigă dându-se înapoi:

- Nu te apropia! Am multe lucruri să-ţi spun şi ai tot interesul să mă asculţi!

Glen îşi scoase haina şi o aruncă pe canapea. Arbora acum un surâs maliţios.

- Oh, ştiu ce mi-ar face bine! Nu mă gândesc decât la asta de atâta timp!

Era oare furie sau lumină în ochii albaştri ai lui Glen? Nellei i se făcu brusc foarte cald. Dar nu-şi puse întrebări, se încăpăţâna să-i scape în timp ce el o urmărea în jurul mesei.

- De data asta n-am să te las s-o faci, Glen Shannon! Şi n-am să rămân aici aşteptând la bunul tău plac, în timp ce tu alergi prin lume asumându-ţi riscuri absurde! Trebuie ca situaţia asta să înceteze imediat, te previn că n-am să mai suport!

- Spune-mi că mă iubeşti, făcu el cu o voce mângâietoare, descheindu-şi nasturii cămăşii într-un fel deosebit de tulburător.

- Nici nu te gândi! Te-ai distrat bine, nu? Ai fi putut renunţa la această ultimă misiune, dacă ai fi vrut! N-aveai nevoie să-ţi rişti viaţa!

- Draga mea, câtă vreme mă detestai, norocul a fost întotdeauna de partea mea. De data asta, mi-a întors spatele. Dovadă de netăgăduit că mă iubeşti! Doream să mă asigur şi experienţa s-a dovedit concludentă.

- N-ai să fii niciodată adult, Glen Shannon? Ai rămas puştiul năbădăios care erai, complet iresponsabil! Şi pe deasupra, m-ai minţit!

- Ah, nu!

- Mi-ai spus că este vorba de o misiune respectabilă!

- Ce vrei mai respectabil decât să deschizi ochii lumii spre cultură?

- Caută pe altul! In orice caz, n-am să-ţi mai acord niciodată încredere!

Glen ridică braţele spre cer şi-şi strigă în gura mare nevinovăţia.

- Şi de ce, Doamne Dumnezeule! Ti-am spus, nimic nu mă va împiedica să mă întorc şi iată, m-am întors lângă tine, inimioara mea!

- Ah, inima ta, să vorbim de ea! Nu iubeşte decât pericolul, inima ta! Nu te gândeşti decât la asta!

- Oh, şi la alte lucruri, de asemenea. De altfel, îţi jur că n-o să-mi mai treacă nimic prin cap, atâta timp cât vom face dragoste împreună, Nella!

- Nu ne putem petrece tot restul vieţii într-un pat!

- Pe cuvântul meu, ar merita osteneala să încercăm!

Nella bătu din picior înnebunită de furie.

- Nu mă asculţi Glen!

- Ba da, draga mea, ador vocea ta, ce muzică dulce pentru urechile mele!

- De ce, Glen, de ce ai făcut asta?

O licărire ironică se aprinse în ochii lui Glen

- In momentul acela, ideea mi-a părut bună.

El îşi scoase cămaşa şi Nella se înfioră descoperind pansamentul, exact sub umărul stâng. La câţiva centimetri de. O teamă retrospectivă puse stăpânire pe ea, sporindu-i furia.

- Puteai să fii ucis! Şi pentru ce?

- Ei bine. mi-am zis că douăzeci de milioane de dolari sunt o sumă frumuşică.

- Douăzeci.

O prinse, dar ea îi scăpă din nou.

- Acesta nu-i un motiv! îi aruncă ea cu respiraţia tăiată. N-avem nevoie de toţi aceşti bani!

- Bineînţeles că nu! Dar mi-ai spus că nu există fonduri publice pentru a-i ajuta pe copiii handicapaţi, ca Debbie, îţi aminteşti? De aceea, când Vincente a intrat în legătură cu mine chiar a doua zi după. după ce m-am purtat ca un bădăran, n-am mai ezitat. Puteam cel puţin să mă fac util.

A doua zi. Când el credea că ea se vânduse pentru cincizeci de mii de dolari!

- Fără îndoială, mi-am zis, mai există şi alţi părinţi ca tine, care n-aveau mijloacele de a plăti un

tratament scump care să le vindece copilul. Glen îi zâmbi cu tandreţe tinerei femei.

- Fundaţia Nella Shannon. Sună frumos, nu? Am putea încredinţa gestiunea lor medicilor de la Spitalul Camperdown.

Cum Nella nu reacţiona, el încheie cu o ridicare din umeri.

- In fine, găseam ideea excelentă.

Nella se străduia să-şi pună ordine în gânduri.

- Tu. ai făcut asta pentru toţi copiii?

Glen înclină din cap.

- In felul acesta, nici un copil nu va mai risca vreodată să devină orb din lipsă de bani.

Stupefiată, Nella rămase încremenită locului şi nu mai încercă să fugă când Glen veni s-o îmbrăţişeze. Ea ridică spre el capul, pierzându-se în ochii lui care oglindeau atâta dragoste.

- Voiam să fiu demn de tine, Nella.

- Demn? Nu înţeleg.

- Ai rămas alături de Jim când eu l-am părăsit. Pentru Debbie, ai acceptat enorme sacrificii. Şi eu, în tot acest timp, nu mă gândeam decât la mine! Ah, ce ruşine mi-a fost deodată de egoismul meu! M-am gândit că, dând dovadă de generozitate, dăruind, aşa cum tu ai dăruit atât de mult. Ştiu că doar banii.

Nella îşi simţi furia potolindu-se.

- Dar ai făcut asta punându-ţi viaţa în pericol, Glen.

- Asta nu era prevăzut în program, îţi jur.

Această nobleţe sufletească, acest curaj, erau demne de el. Şi teama o cuprinse din nou pe Nella.

- Glen, te implor, n-o să te mai laşi antrenat în acest gen de aventură, nu-i aşa?

- Această misiune a fost ultima, îţi dau cuvântul meu.

Acum îl credea. Slavă Domnului, se întorsese în viaţă! se
gândi ea punându-şi buzele pe umărul lui rănit.

- Te iubesc Glen, şopti ea înconjurându-l cu braţele. Dacă ai fi murit, n-aş fi supravieţuit.

Glen îşi stăpâni un fior şi-şi spori strânsoarea.

- Niciodată n-am să mai plec departe de tine, draga mea, tu eşti viaţa mea, căminul meu.

- Căminul tău.

Cât de dulce era acest cuvânt! Nella nu obosea să-l repete.

Glen oftă de fericire, cu bărbia în părul parfumat al însoţitoarei lui.

- Intr-o zi, am pretins că nu voiam decât corpul tău de zeiţă. Dar nu este adevărat, draga mea, n-a fost niciodată adevărat! Personalitatea ta m-a atras, forţa caracterului tău. Eram făcuţi unul pentru altul, dragostea mea, ne completăm atât de bine!

O sărută pe tâmplă înainte de a continua, cu o uşoară ironie în glas:

- Cred că în străfundul sufletului meu ştiam că vei

alege să rămâi cu Jim. Era prea târziu. şi nu vroiam să-l fac să sufere pe cel mai bun prieten al meu. Dumnezeu ştie cât te-am detestat că m-ai făcut să îndur un asemenea calvar! Şi, în acelaşi timp, te admiram pentru loialitatea ta. Ştiam de ce te iubea Jim, şi era teribil! Te iubea exact pentru aceleaşi motive ca şi mine. Din instinct, noi am recunoscut în tine femeia care ne va permite în sfârşit să întemeiem o adevărată familie.

- Glen.

Un profund sentiment de vinovăţie o cuprinse pe Nella la aceste cuvinte.

- Glen, n-am putut răspunde aşteptărilor tale.

- Nu era bărbatul pentru tine, Nella. Nu e nevoie să mi-o spui, ştiu că ai făcut tot ce puteai. Aveam o deosebită afecţiune pentru Jim, dar trebuie să admit că era dezarmat în faţa vieţii. Trebuia totdeauna ca cineva să-l ţină în braţe, dacă pot spune aşa! Se bizuia în întregime pe tine, nu-i aşa?

Atâta înţelegere o emoţionă pe Nella.

- Da, este adevărat.

- Eu nu dau întotdeauna dovadă de înţelepciune, dar am ştiut oricând să-mi asum responsabilităţile. Nu numai faţă de mine însumi, ci şi faţă de ceilalţi.

- Da, ştiu.

Nella îi mângâie obrazul cu un gest plin de dragoste.

- Ştiu, Glen.

„Glen va ajunge departe în viaţă“ prezisese Jim, şi

astăzi Nella înţelegea justeţea profeţiei lui. Fără îndoială o simţise şi ea însăşi. Era în firea lui Glen să realizeze lucruri mari. Acest bărbat avea o inimă de aur, îşi făcea griji pentru ceilalţi şi tocmai o dovedise din nou. Nu sărise în ajutorul unuia din tovarăşii lui, acolo, în America de Sud, punându-şi în pericol propria viaţă? Şi cele douăzeci de milioane de dolari pe care-i adusese pentru cauza copiilor handicapaţi? Mânat de extraordinara lui generozitate, nu ezitase nici o secundă să accepte acest contract mirific. Şi Nella iubea toate astea la el, bunătatea lui, nobleţea inimii, curajul lui.

Deoarece avusese nevoie de curaj pentru a smulge refugiaţi din iadul unei naţiuni în război. Nella ghicea că mulţi dintre ei nu-i dăduseră niciodată vreun ban lui Glen în schimbul serviciilor făcute. In privinţa armelor, le vânduse fără îndoială celor ce se băteau pentru a supravieţui sau din spirit de dreptate. Degeaba susţinea Glen că nu fusese întotdeauna foarte mândru de activităţile lui trecute, tânăra femeie putea să parieze că mulţi oameni îi datorau recunoştinţă eternă.

- Bine, cred că trebuie să te duc în pat, decretă ea zâmbind. Acolo, cel puţin, vei fi liniştit!

Faţa lui Glen se lumină de bucurie.

- Ah, dar refuz! Nici vorbă să pot sta liniştit într-un pat! Oh.

Zâmbetul lui dispăru, cedând locul unei reale îngrijorări.

- De fapt, ce ţi-a spus doctorul când te-a

examinat?

Nella izbucni în râs, nebună de fericire.

- Că acest copil al tău este foarte cuminte! Imi revine să fac astfel ca şi tatăl lui să se poarte şi el la fel de bine!

- Oh, poţi conta pe mine, spuse el făcându-i maliţios cu ochiul. Dealtminteri, ard de nerăbdare să ţi-o dovedesc!

- Şi umărul tău? se interesă Nella dintr-o dată grijulie, când Glen o conducea spre pat.

- Nici o problemă, dacă-mi promiţi să nu mi-l răsuceşti.

- Am să încerc să-mi amintesc.

- Ia seama, dacă uiţi, am să te iert totuşi.

Se priviră cu ardoare, tremurând de o grabă febrilă, care dezminţea uşurinţa vorbelor lor. Se strânseră în braţe în tăcere, siguri că aparţineau unul altuia, fără nici o eroare posibilă a destinului. Nimic nu va umbri vreodată iubirea lor, îşi repetau inimile lor, bătând la unison.

Glen revenise lângă ea şi Nella îşi jură să întreţină întotdeauna flacăra fericirii lor. Orice putea face acest bărbat extravagant sau fără sens, îl iubea, îl dorea, îl voia al ei pentru tot restul vieţii. Nimeni altul, în nici un fel, nu va putea vreodată să-i ia locul în inima ei.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, Glen ţinu neapărat să le ducă pe Nella şi pe Debbie la cumpărături în unul dintre cele mai elegante magazine din Sydney, unde nu se îmbrăcau decât mirii şi domnişoarele lor de onoare.

Cu ce bucurie excesivă încercă Debbie rochii care de care mai încântătoare. Cât despre Nella, nu-şi imaginase niciodată că se puteau realiza asemenea toalete nupţiale.

Jenată de această etalare de lux, tânăra femeie şopti câteva proteste la urechea lui Glen:

- Credeam că optasem pentru o simplă căsătorie civilă.

- Bineînţeles că nu! Ceremonia religioasă are loc în această după-amiază, la ora cincisprezece, la Capela Wayside! Am trimis acolo florile, costumul meu este gata. Totul este aranjat. Şi tu, draga mea, vei fi mireasa pe care am aşteptat-o toată viaţa!

Cum să ridice alte obiecţii când vedea atâta fericire în ochii lui? Nella nu insistă. La urma urmei, ce importanţă avea că mai fusese căsătorită. sau că era însărcinată în luna a treia? Glen avea dreptate, această căsătorie trebuia să fie celebrată cu un fast de neuitat.

Şi Nella nu va uita într-adevăr niciodată capela mică plină de flori, nici zâmbetul radios al fiicei ei în

rolul unei adorabile domnişoare de onoare. Ea însăşi radiind la braţul lui Glen, mai seducător, mai elegant ca oricând. Formau o pereche superbă, înconjuraţi de martorii lor şi singurii invitaţi, Elsie şi Bruno.

Jurămintele pe care le schimbară Nella şi Glen dovedeau o asemenea pasiune încât Elsei îi dădură lacrimile. Emoţia ei fu atât de mare încât trebui să se agaţe de braţul lui Bruno ca să nu se prăbuşească pe scaunul ei în hohote de plâns. Bruno o bătu drăgăstos pe mână ca să se liniştească.

Cât de uşurat era Bruno pentru că Nella îl iertase! Şi era atât de recunoscător Elsei că nu-i purta pică! De altfel, nu-i promisese că-l va însoţi în Italia, acum că Nella şi Glen se căsătoreau?

Imediat după încheierea ceremoniei, Debbie se întoarse spre Glen şi-i spuse cu o candoare triumfătoare:

- Aşadar, acum eşti tăticul meu, de-adevăratelea?

Glen o ridică de jos cu braţul sănătos.

- De-adevăratelea, inimioara mea scumpă şi pentru totdeauna!

Fetiţa îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută sonor pe obraz.

- Oh, te iubesc atât de mult, Glen!

Nella şi Glen schimbară o privire şi-şi zâmbiră. In clipa aceea, suferinţele şi frământările lor trecute se ştergeau în mod miraculos. De acum înainte, nu se vor mai despărţi şi copiii lor vor creşte înconjuraţi cu

dragoste. Necazurile încetaseră în sfârşit s-o chinuie pe Nella, se pare, şi era pentru prima dată în viaţa ei.

Chiar în seara căsătoriei, îşi luară zborul toţi trei spre Atena. Apoi se îmbarcară pe iaht pentru o minunată croazieră de două luni în insulele greceşti. Două luni în care n-aveau altceva de făcut decât să trăiască fără griji, să fie fericiţi.

Nella se simţea minunat, dar pe măsură ce silueta i se transforma şi sarcina devenea mai evidentă devenea mai grijulie. Trebuia să înlăture imediat această nelinişte în creştere! hotărî ea într-o bună zi pentru a-i pune lui Glen întrebarea care o frământa.

- Glen. începu ea fixându-l cu teamă pe soţul ei. Sper că n-ai îndoieli că acest copil este al tău, nu-i aşa?

El îi adresă o privire neîncrezătoare.

- Haide, Nella doar nu crezi totuşi că. Oh, Doamne! Nu, n-am nici o îndoială! Sunt absolut sigur că eu sunt tatăl!

Nella scoase un suspin adânc de uşurare. Şi Glen zâmbi cu o amabilitate ironică.

- Dacă cel puţin citeai ziarele!

- Ah? Spune-mi mă rog, ce am ratat, de data asta?

- Noutatea privind testul de maternitate şi paternitate. Se numeşte testul ADN, amprentele genetice, într-un fel. Pot să-l fac, dacă tu vrei, dar crede-mă, nu m-am îndoit niciodată. Şi nu mă voi îndoi niciodată!

Apoi o luă în braţe şi o sărută cu o ardoare mai

elocventă decât orice discurs. Şi Nella înţelese atunci că se neliniştise degeaba.

- Ce noroc, totuşi, să fim împreună, nu găseşti? murmură Nella refugiindu-se la pieptul lui, fericită din nou pe deplin. Când mă gândesc. Dacă nu greşeai butonul din ascensor.

- Da. în fine.

Glen îşi drese vocea, deodată stingherit.

- Inţelege-mă Nella. Pe moment, era o chestiune de amor propriu. Trebuie spus că nu mă încurajai în mod deosebit.

- Incerci să-mi spui că. ai minţit, Glen Shannon? îi spuse Nella cu o licărire poznaşă în ochi.

- Numai de data aceasta! Aflasem că lucrai la Jepherson şi bineînţeles că tentaţia era mare. Doream să te văd şi totodată vroiam să ştiu dacă erai fericită cu Jim. Am rezistat mult timp, până într-o zi când. n-am mai putut! Mi-am promis să arunc doar o privire, atâta tot. Şi apoi, când te-am văzut. Imposibil să mai plec, să mă desprind de tine! Şi asta nu s-a schimbat, încheie el sărutând-o.

- Şi cum ai aflat că lucram la Jepherson? întrebă Nella puţin mai târziu.

- Prin contabilul meu.

Glen se întrerupse o clipă înainte de a explica:

- De fapt, el are biroul în acelaşi imobil şi nu l-ai lăsat indiferent, se pare! Ti-ar fi făcut curte, dar tu purtai o verighetă.

Nella scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

-Aşadar, nu din întâmplare.

- Nu, draga mea, răspunse Glen cu o sinceritate mişcătoare.

- Mă simt foarte mulţumită, te asigur! Gândul că am fi putut să nu ne mai întâlnim m-a chinuit întotdeauna.

-Mai devreme sau mai târziu, aş fi făcut cercetări ca să aflu ce s-a întâmplat cu tine şi cu Jim. Şi când aş fi aflat că erai liberă.

-Ai fi venit în fuga mare să mă obligi să privesc adevărul în faţă!

- Incerci oare să-mi spui, Nella Shannon, că nu ţi-a displăcut, să fii puţin. bruscată?

Nella Shannon. Cât era de dulce s-o audă din gura lui Glen! Nella nu va obosi niciodată s-o audă!

-Ei bine, uneori scopul scuză mijloacele.

Elsie şi Bruno îi invitară la vila lui Bruno, la Capri. Ce aşezare încântătoare! se gândi Nella uluită, descoperind un adevărat palat construit pe un pisc stâncos în vârful insulei. Din balcoanele pline de flori, vederea se întindea spre grădinile şi culturile în terase şi spre casele pescarilor, spoite cu var, plasate jos de tot, pe malul mării transparente.

-Ah, golful Neapole! exclamă Elsie. Există oare pe lume un loc mai romantic? Aici, inspiraţia mea este la apogeul ei.

Şi Bruno arătă cu mândrie invitaţilor săi noile

tablouri ale artistei, toate de o frumuseţe să-ţi taie respiraţia.

Vila era şi ea splendidă, o oază de răcoare cu pardoselile de marmură şi terasele înmiresmate de lauri roşii şi de plante agăţătoare ornamentale. In saloanele mobilate cu rafinament, nişe adăposteau vase preţioase, sculpturi şi fotolii adânci te invitau la lenevie. Nellei îi plăcu nespus apartamentul pe care Bruno îl pregătise pentru ea şi Glen, iar Debbie se bucura să împartă altul cu draga ei Elsie.

Capri se dovedi o imensă sursă de bucurii şi de descoperiri pentru Nella. Era insula natală a bunicii şi tânăra femeie îşi aminti cu câtă emoţie bătrâna doamnă o evoca, la celălalt capăt al lumii, pe continentul australian unde emigrase. Nella, care vorbea cursiv italiana, n-avu nici o greutate să converseze cu negustorii din insulă şi, cu uşurinţa vârstei ei fragede, Debbie învăţa foarte repede primele noţiuni ale limbii strămoşilor ei.

La capătul a două săptămâni de şedere idilică în acest mic colţ de rai, când Nella începu, fără voia ei să simtă dorul de ţară, Glen puse un plic gros pe genunchii soţiei. Cu sclipiri în ochi, o invită să-l deschidă.

- Să-mi spui ce părere ai. Mie îmi place destul de mult.

Nella scoase din plic un teanc de fotografii.

Niciodată nu
văzuse o casă de ţară mai frumoasă, cu grajduri şi hambare, şi păşuni verzi unde păşteau cai şi mânji.

- Am însărcinat un agent imobiliar să-mi găsească o crescătorie de cai, declară Glen. Am nutrit întotdeauna speranţa să ajung să cresc cai. Viaţa la ţară este excelentă pentru copii, strecură el în treacăt.

- Oh, îmi place la nebunie locul acesta! exclamă Nella. Ce idee minunată, Glen!

- Atunci, îţi voi face plăcerea s-o cumpărăm şi să ne stabilim acolo?

Nella se aruncă de gâtul lui.

- Cu tine, aş fi fericită oriunde.

- Dar acasă este cel mai bine.

El era atent la toate dorinţele ei şi din instinct, ştia întotdeauna să i le satisfacă, se gândi Nella abandonându-se sărutărilor lui.

De altfel, nu cumpărase şi el o vilă la Capri, nu departe de cea a lui Bruno?

- Astfel, iubirea mea, îi spuse el Nellei, vei putea veni s-o vezi pe Elsie când vei dori.

Rămaseră la Capri ca să participe la căsătoria Elsei cu Bruno, apoi plecară spre Australia. Noua lor locuinţă îi încântă; era mult mai frumoasă decât în fotografii. Era exact ce-şi doreau: o casă, nu departe de Sydney, cu o şcoală în apropiere pentru Debbie şi

enorme spaţii pentru creşterea cailor, vechiul vis al lui Glen.

Nella se ocupă de amenajarea interioarelor casei. Alese mobilele una câte una, îmbinând stilurile, dar favoriză stilul colonial englez atât de potrivit unei locuinţe de ţară, în vecinătatea brusei australiene.

Nu terminase în întregime când bebeluşul se anunţă.

O încredinţară pe Debbie celor mai apropiaţi vecini cu care se împrieteniseră, apoi Glen o însoţi pe Nella la maternitate.

Nici o clipă nu părăsi căpătâiul patului ei, nici chiar în timpul naşterii, ţinând-o de mână tot timpul travaliului. Ca să-i aline suferinţa, îi murmura cuvinte de dragoste şi o liniştea încurajând-o. Când în sfârşit copilul veni pe lume, Glen scoase un adânc oftat de uşurare

- Doamne Dumnezeule, ce încercare! Cea mai dură pe care am încercat-o vreodată! Nici vorbă să mai aduci pe lume un alt copil, Nella!

- Vom vedea, murmură tânăra mamă cu un zâmbet slab.

Şi acest bărbat îşi riscase viaţa de sute de ori!

- Este băiat, anunţă doctorul.

Glen strânse mâna soţiei sale.

- Un băiat, repetă el cu o voce vibrând de dragoste şi de mândrie.

Cum Nella suspina cu un aer resemnat, Glen îi aruncă o privire îngrijorată.

- Ai fi preferat o fată?

Nella se ascunse după un zâmbet.

- Poate îi vor ajunge caii? Fără să aibă nevoie să se lanseze într-un zbor cu planorul.

Glen izbucni în râs şi-şi sărută soţia pe frunte.

- Este fiul tău, dulceaţa mea, deci toaste posibilităţile sunt deschise!

Dar când infirmiera îi puse copilul în braţe, Nella remarcă mai întâi gropiţa din micuţa bărbie şi clătină din cap.

- Pe legea mea, mă întreb Glen. E o nebunie că-ţi seamănă deja!

- Oh, aşteaptă s-o vezi pe Debbie la treabă! Ea va fi curând aceea care-i va da spiritul familiei!

Familia. îşi zise Nella. Ceea ce-i lipsise atât de mult lui Glen! O familie pe care putea să-i dea şi pe care i-o va da, chiar dacă va trebui să îndure un supliciu la fiecare naştere!

El va sfârşi prin a se obişnui, trebuia. La urma urmei, nu va dura foarte mult timp şi după aceea, ce bucurie! Nella îşi privi rând pe rând copilul nou-născut şi soţul, cu nesfârşită dragoste.

- Te iubesc Glen, te iubesc atât de mult!

- Nella.

El n-avea nevoie să spună mai mult, toată iubirea lui era acolo, exprimată în prenumele ei, pe care-l

murmura cu ardoare. Şi sărutul pe care-l schimbară după accea veni să pecetluiască încă o dată legământul de dragoste şi de fidelitate a două fiinţe unite pentru totdeauna..
Sfârşit